XXIII. *évfolyam 51. szám* **Ára: 1 forint** *1967. december 21*

Ludas Matyi

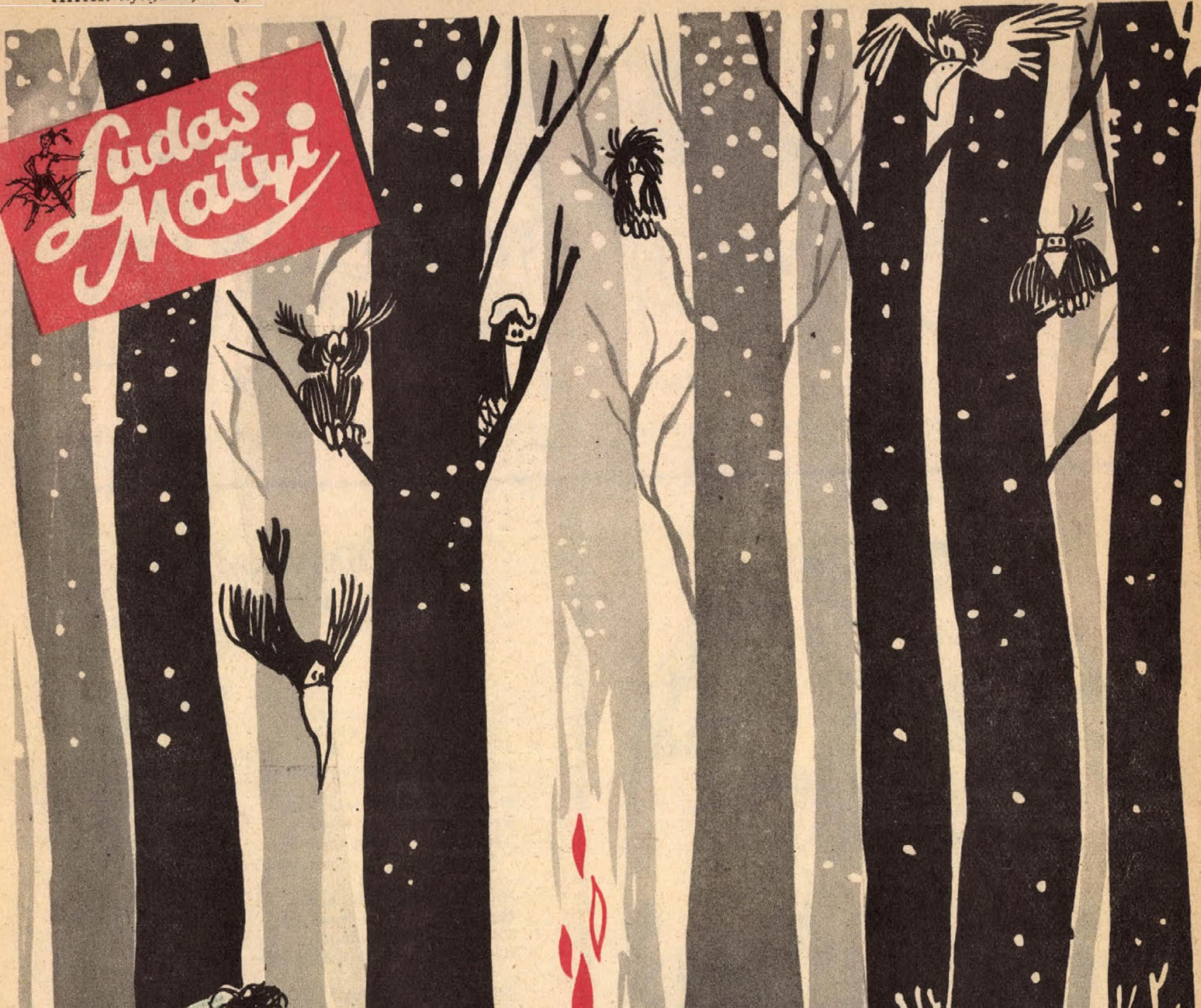

Sajdik Ferenc rajza

ÜNNEP ELŐTT — ***Maga is a háromnapos főzés elől menekült ide?***

Karácsonyest

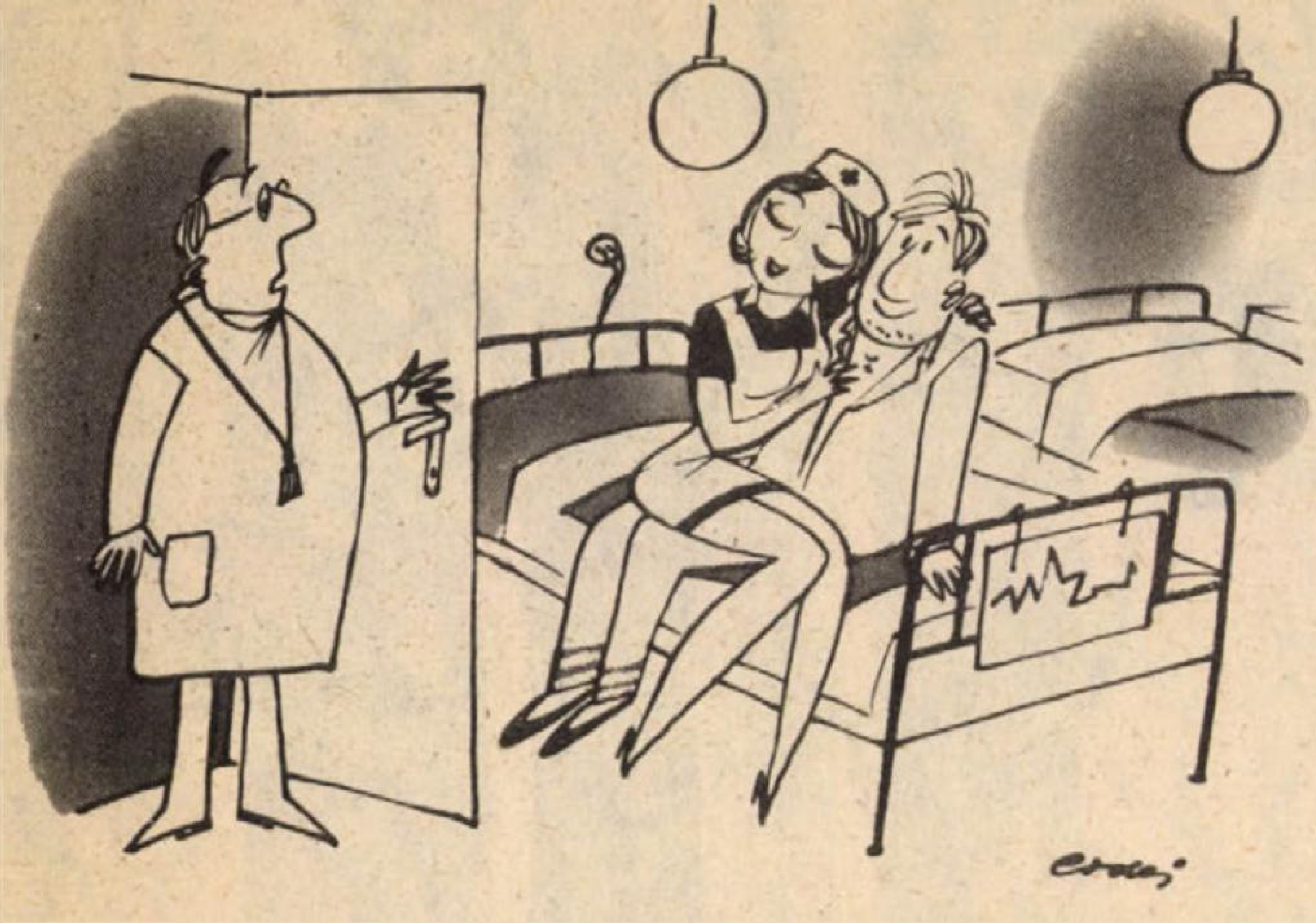

– Doktor úr, olyan szomorú volt szegény, nem jött be hozzá a felesége!

Cipőboltban

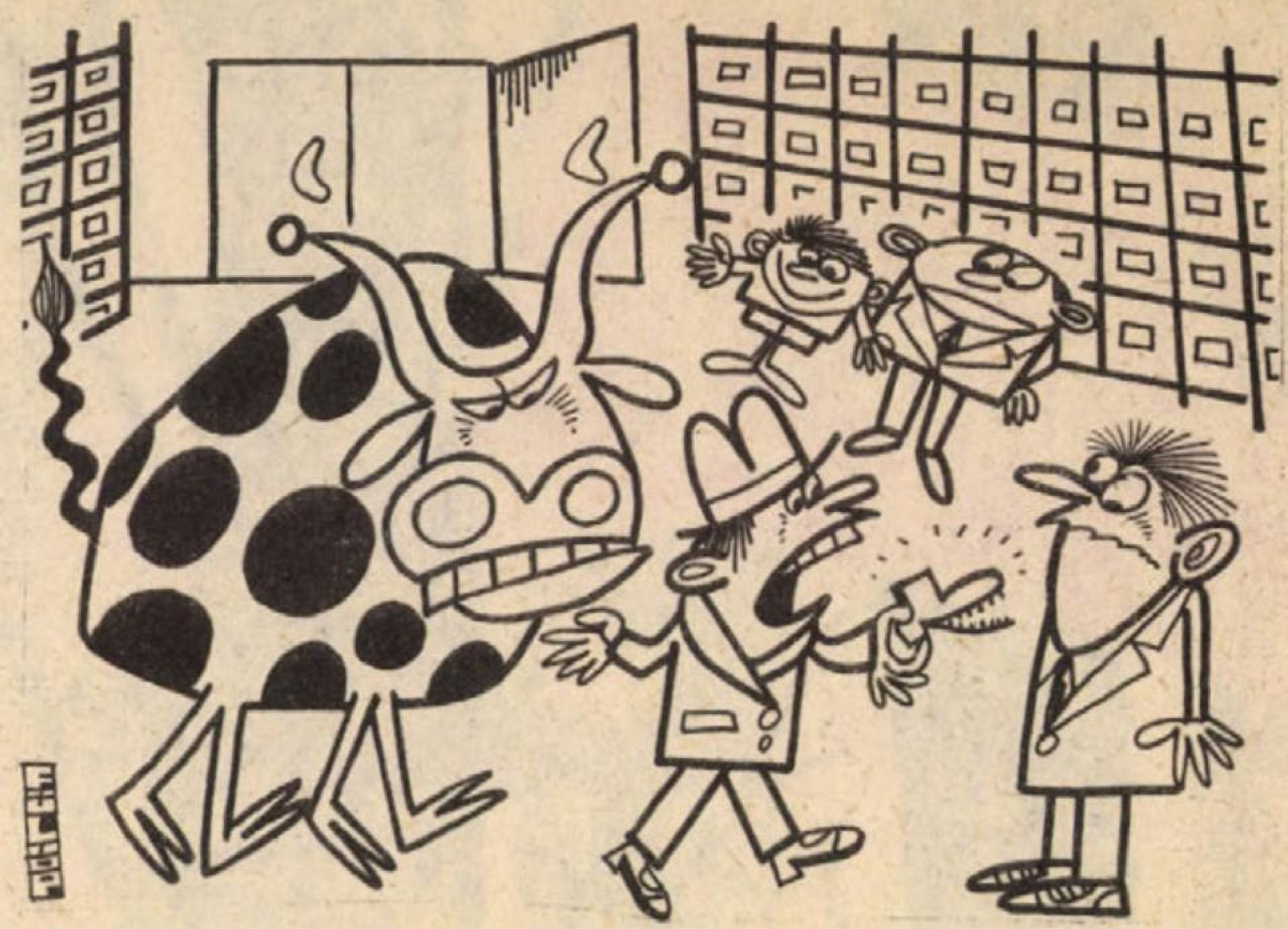

– Mondja, hogy tudnak ilyen erős bikából ilyen gyenge cipőt csinálni?!

Kíváncsi cica

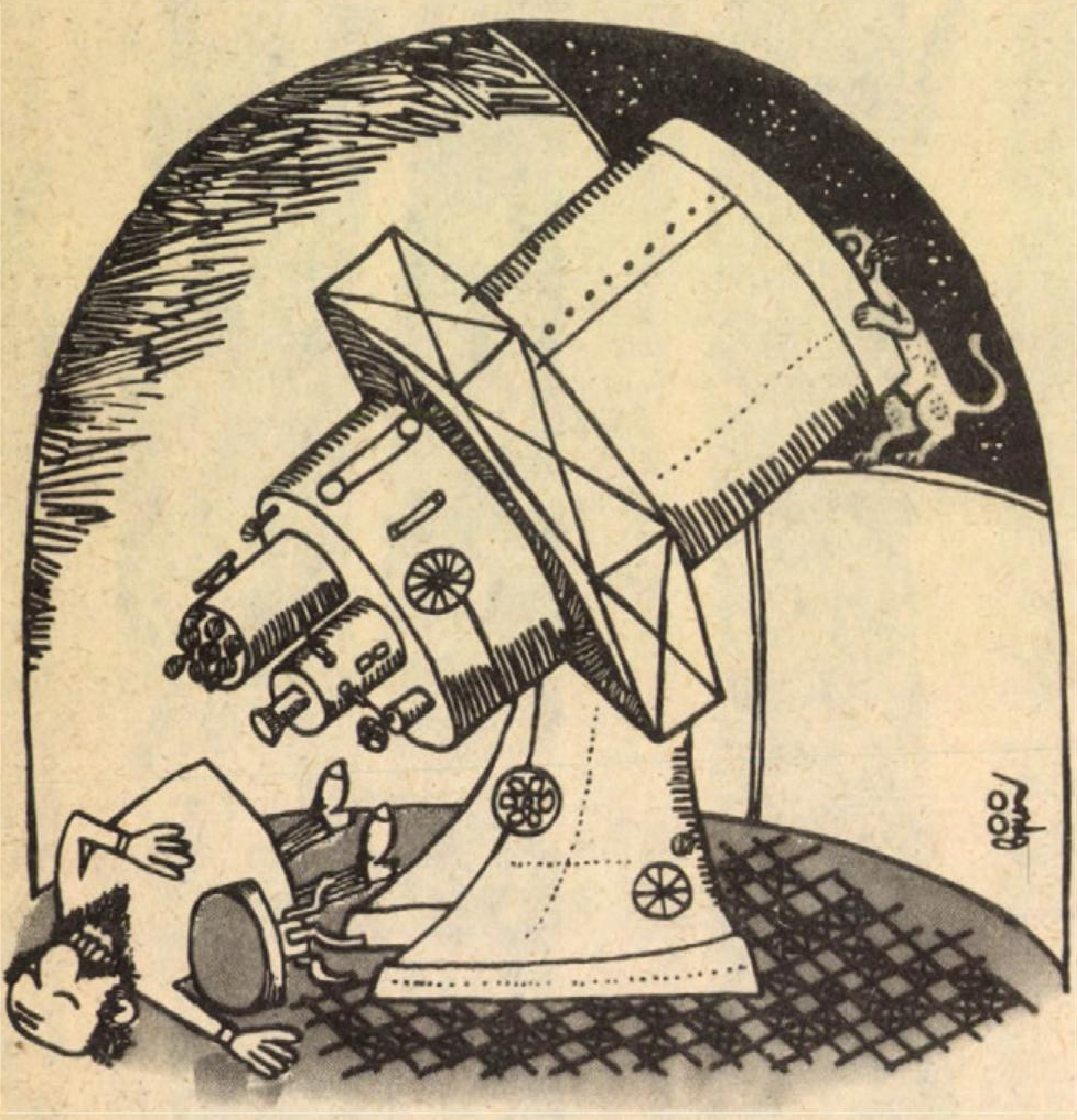

KARÁCSONYI ÉNEK

Áruházak közt keringek,
Ajándék kell ennek, annak,
Veszek svéd kést, dán heringet,
Családomban sokan vannak.

Pultoknál és pénztáraknál
Préselődöm és tülekszem,
Télikabát, sál van rajtam,
Nem csoda, hogy kimelegszem.

Karácsonyi ajándékhoz
Csakis ilyen áron jutsz ám,
S kilépve az áruházból,
Hideg szél csap meg az utcán.

Én mit kapok, hogy kiálltam
Hőt, hideget és huzatot?
Karácsonyra, bár mást vártam,
Bizonyára náthát kapok.

Hidvéghy Ferenc

Éttermi ellenőr

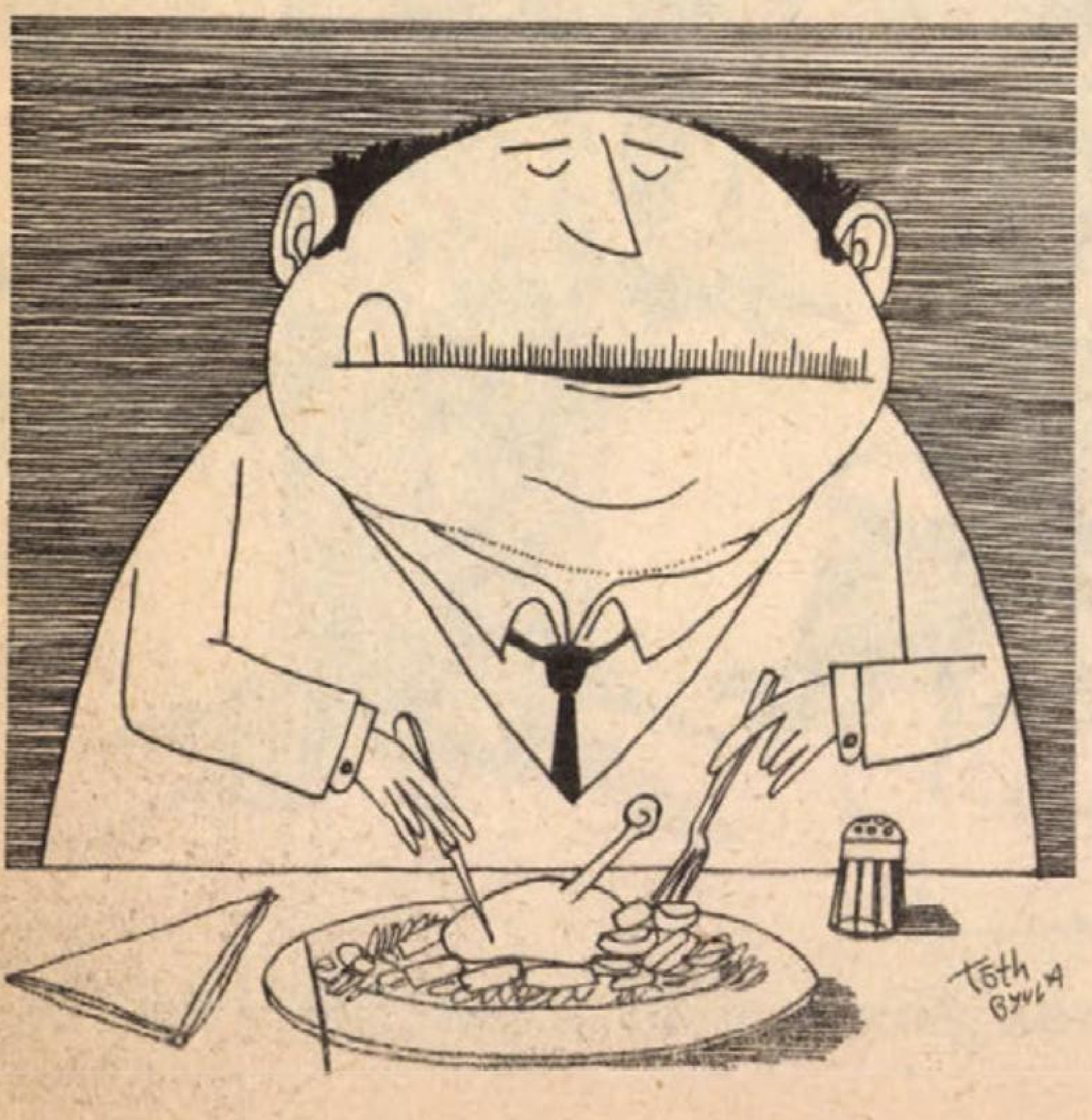

Hátborzongató krimi

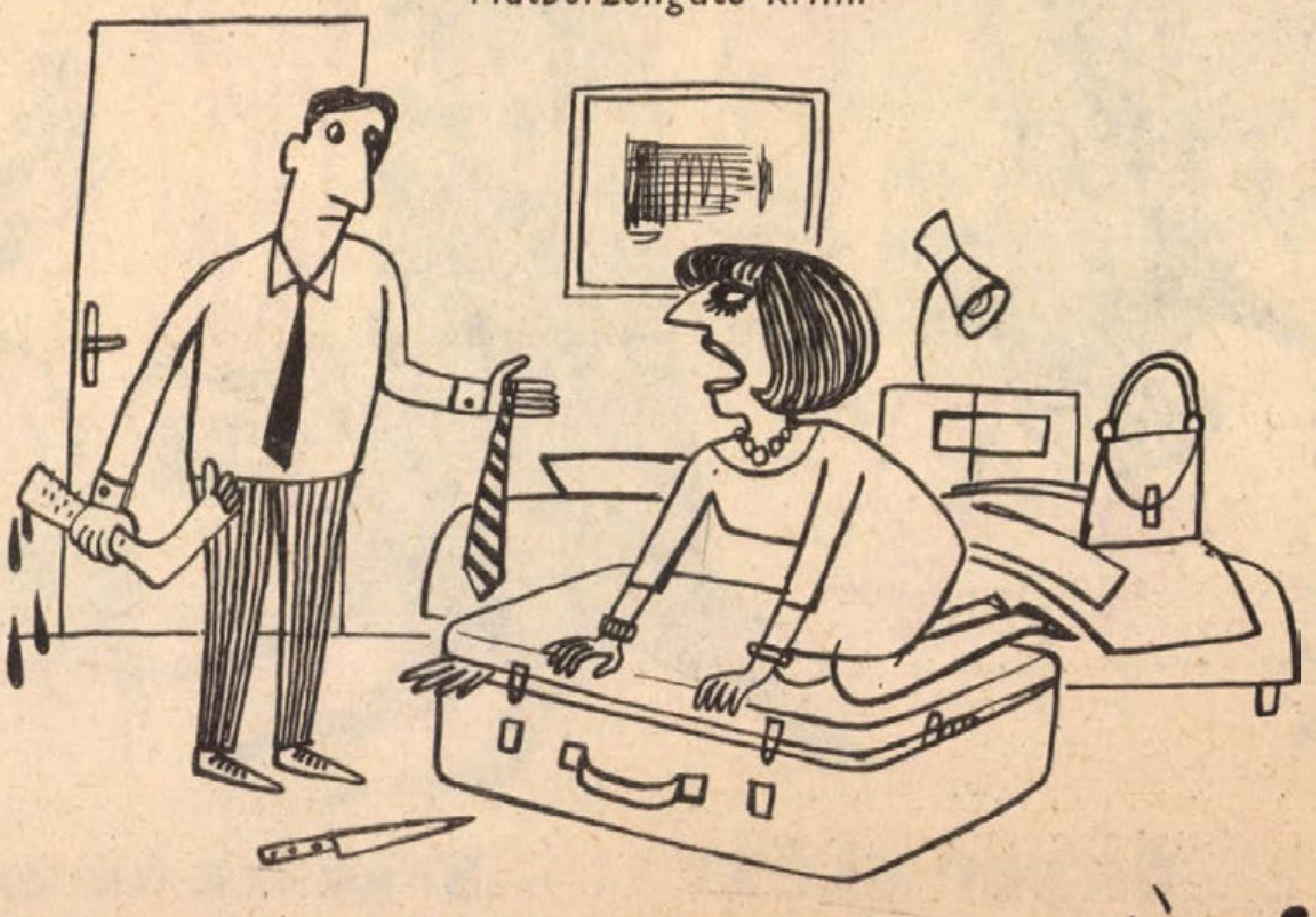

– Hülye! Most kezdhetem elölről!

Smog

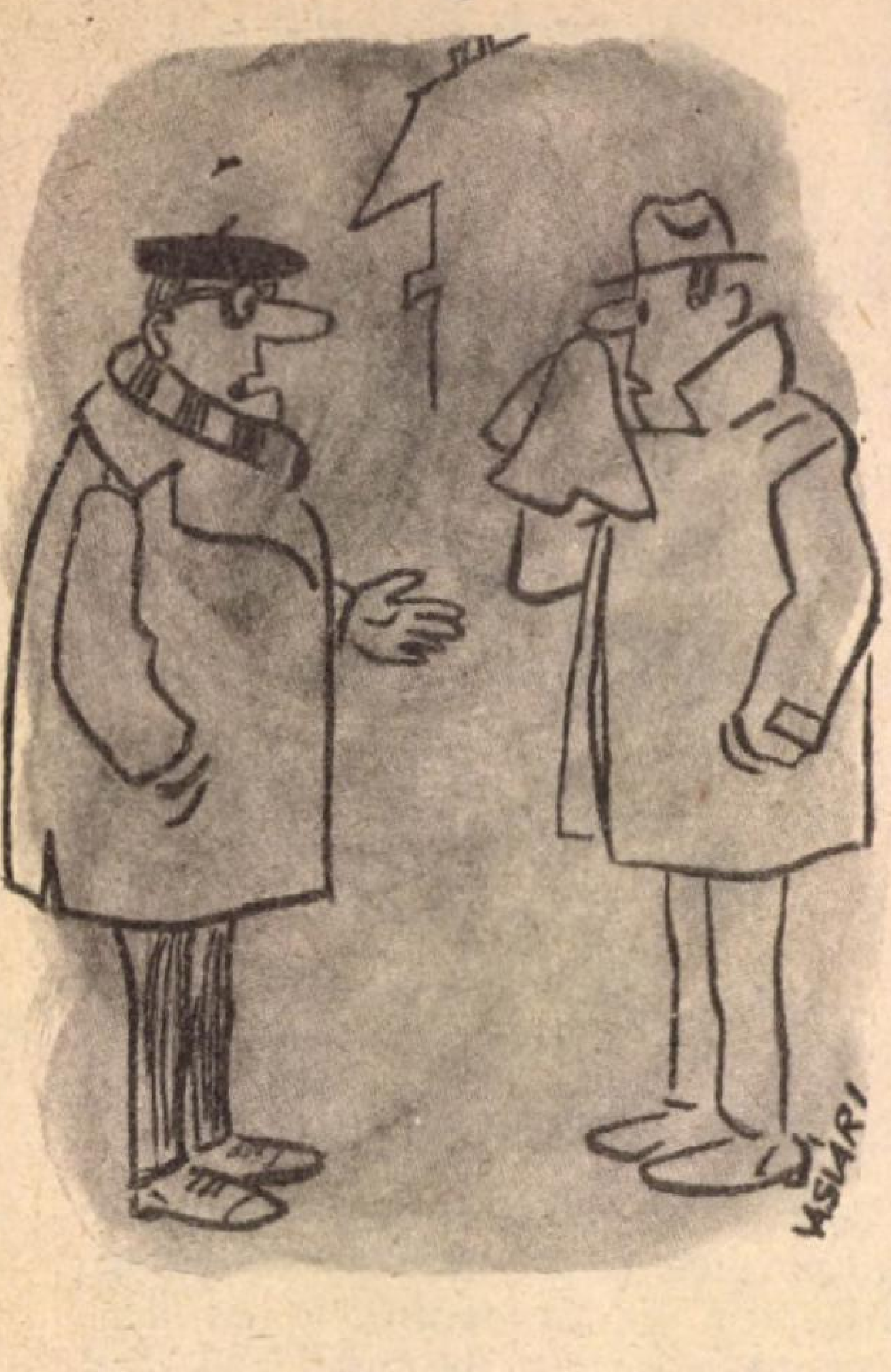

– Az orvos azt mondta, hogy minél kevesebbet legyek levegőn ...

Kiprédikálták Johnsont a templomban

Endrődi István rajza

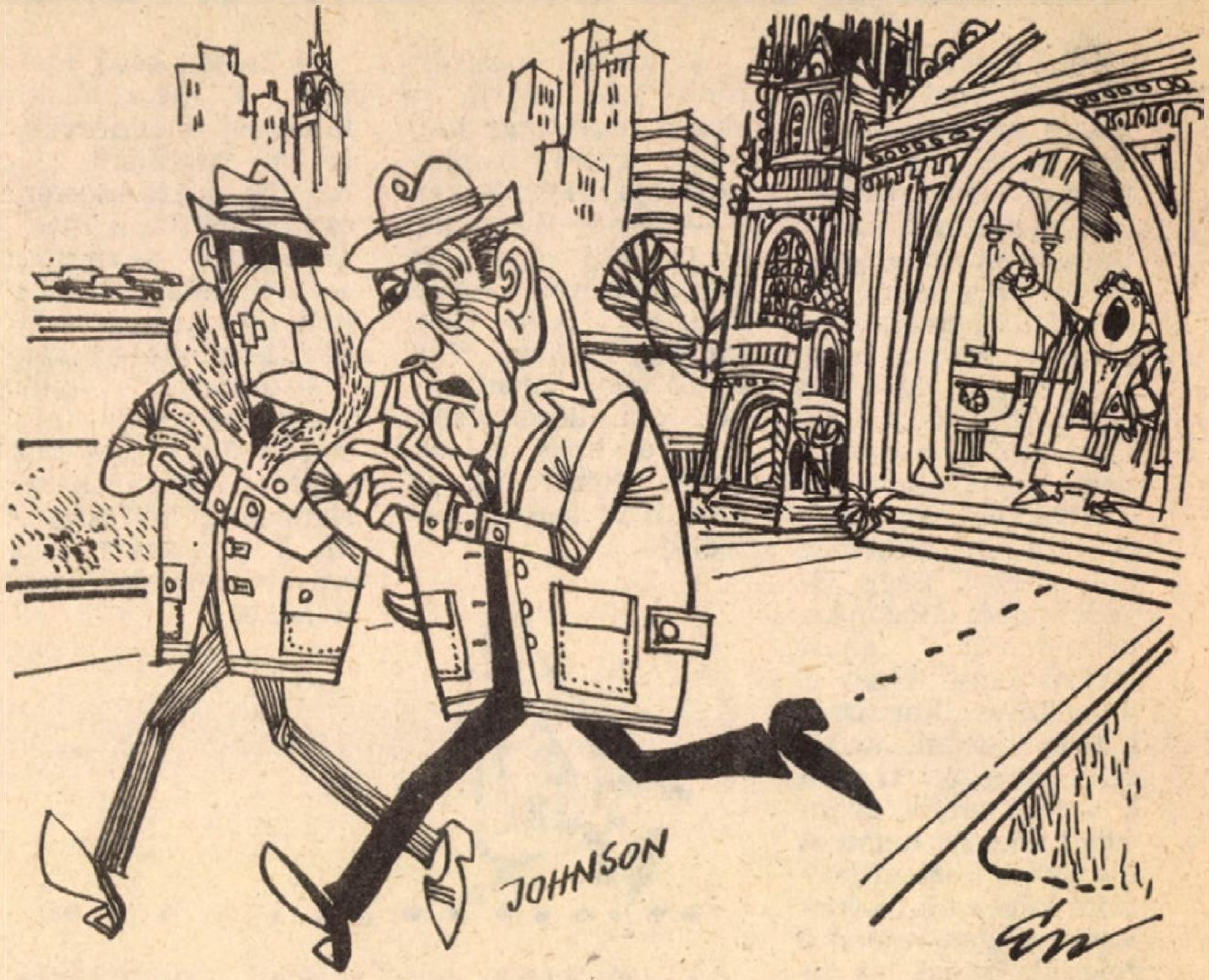

– Rémes, már itt is a Felszabadítási Front ügynökei dolgoznak! ...

öregszem

Hiába, múlnak az évek, vagy ahogy a költő versében énekli Koncz Zsuzsa: rohan az idő ...

Öregszem.

Fizikailag rendben vagyok, és felveszem a versenyt bármelyik húsz évessel. Csak néha érzek egy kis gyomorfájást, de hát ez humorista betegség: sok minden megfekszi a gyomrunkat. Ha a tükörbe nézek, azt látom, hogy semmit sem változtam az elmúlt tizenöt-húsz esztendő alatt, talán csak a hajam lett kevesebb, és az arcvonásaim lettek szigorúbbak.

Mégis öregszem ... Érzem ... Múltkoriban elolvastam egy novellát és egy szót sem értettem belőle. Elolvastam mégegyszer, de hiába: akkor sem lettem okosabb. Hirtelen eszembe jutott, hogy húsz éves koromban biztosan megértettem volna. De ebbe nem nyugodtam bele, hiszen ez lehetetlen, egy harmincnyolc esztendős férfi sokkal okosabb, mint egy húsz éves fiatalember. Sokkal több élettapasztalattal rendelkezik, sokkal műveltebb, mint egy húsz éves, és valószínűleg rendelkezik némi filozófiával is. Ezek után elolvastam harmadszor is a novellát, de harmadszorra sem értettem. Ekkor odaadtam a tizennyolc éves fiamnak:

— Olvasd el, légy szíves, s magyarázd el, miről szól?

Elolvasta, aztán csodálkozva rámnézett.

— Mit nem lehet ezen érteni?

Láttam a szemén, hogy sajnál, és meg van döbbenve, hogy én nem értem, és a szája körül fölényes mosoly bujkált. Az én mosolyom. Az én fölényes mosolyom húsz éves koromból. Ráismertem. Én ugyanígy néztem az apámra annak idején, ugyanilyen sajnálkozva, ugyanilyen megdöbbenéssel.

Néhány nappal később egy filmről beszélgettünk. Én azt mondtam, hogy zavaros és összefüggéstelen. Ő meglepetten nézett rám, és kuncogva azt mondta:

— Tudtam, hogy ezt fogod mondani!

— Miért, te mindent értettél?

— Mindent — mondta határozottan.

Megkérdeztem a barátait, az osztálytársait, és ők is mindent megértettek. Abban a pillanatban úgy éreztem magamat közöttük, mint egy aggastyán. Úgy is bántak velem. Tisztelettudóan magyarázták a filmet, de közben cinkosan összemosolyogtak.

Hát igen, tizennyolc éves koromban én is mindent megértettem, és minden olyan egyszerű volt és világos. Tökéletesen megértettem az embereket, az emberek cselekedeteit, a körülöttem levő világot. Aztán fejlődtem, tanultam, bölcsebb lettem, tapasztalatokat szereztem, és attól kezdve sok mindent nem értettem meg.

Illetve megértettem, hogy mindent nem érthetek meg.

Ez ellen persze lehet küzdeni és kell is, mint ahogy az öregedés más tünetei ellen is harcolunk, de — véleményem szerint — hiába. A húsz évesek mosolyognak rajtunk és bölcseknek hiszik magukat, mert mindent értenek, pedig az idősebbek a bölcsebbek: ők már sok mindent nem értenek. Emögött azonban sok-sok tudás, élettapasztalat van.

Tegnap a fiam kezembe nyomott egy modern kisregényt, és mosolyogva azt mondta:

— Ezt olvasd el. Kíváncsi vagyok a véleményedre.

Elolvastam a regényt, és azt mondtam: kitűnő.

— Értetted? — kérdezte csodálkozva a fiam.

— Persze, hogy értettem — feleltem dacosan, bár nem értettem a regényt, és nagyon untatott. — Miért, te nem értetted?

Juszt sem fogok megöregedni: ezentúl mindent megértek, és lehet, hogy hosszú hajat is növesztek, sőt, talán még gitározni is megtanulok.

Mikes György

Békéltető tárgyalás

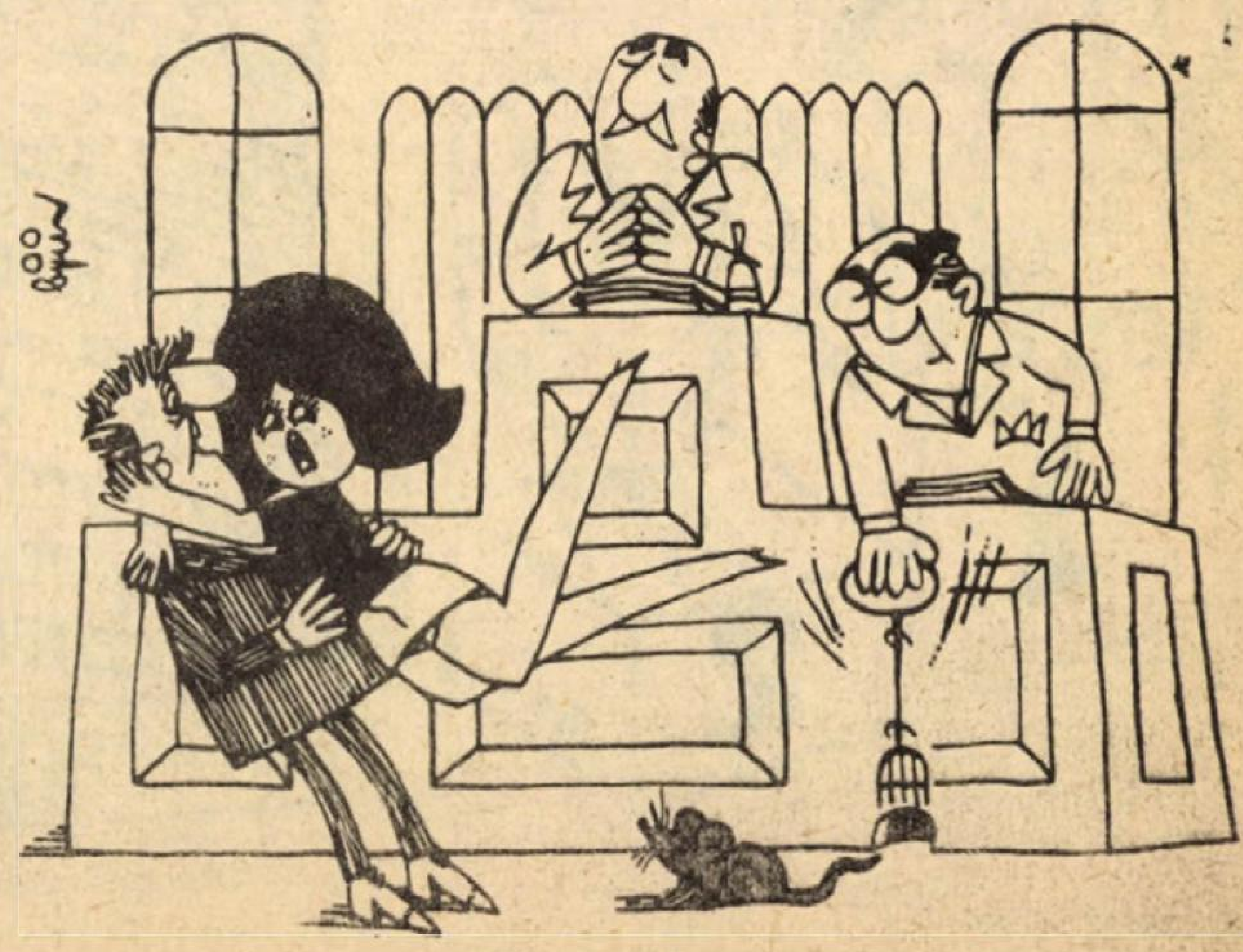

EZERMESTEREK

Az egész kerületben híre volt Drubek úrnak, az ezermesternek. Nem volt a környéken olyan elromlott mosógép, centrifuga, tévé, magnó, rádiókészülék, amit ördöngős ügyességgel ne javított volna meg. Igaz, hogy egy kicsit borsosabb árai voltak, mint az állami javítónak, vagy akár sok maszeknak, de hát az ilyen áldott kezet meg kell fizetni. Szép jövedelméből elegánsan berendezett lakást tartott fenn. Most is kényelmes karosszékében üldögél, kedvtelve nézegeti magán a valódi angol gyapjúból készült, kétsoros öltönyt, s közben külföldi képes magazinokat lapozgat, midőn a felesége beszól az ajtón:

— Béla, vedd fel a jelmezt! Ügyfél érkezett.

Drubek gyakorlott mozdulattal húzza magára olajfoltos munkás-overálját, aztán kiszól:

*

— Tessék befáradni!

— Jó napot kívánok, mester! — köszön a férfi, és a hóna alatt cipelt rádiót leteszi az asztalra. — Nem szól. Tessék már valamit csinálni vele, Drubek úr!

A mester szakértően csavargatja a skálát, majd aggodalmas arccal megkopogtatja a készüléket:

— Hm! Elég komoly baj van. De megcsináljuk. Legyen nyugodt, jobb lesz, mint új korában. Kétszázötven forint — veti oda közönyösen, jelezve, hogy úriemberek között igazán nem illik pénzről beszélni.

— Nem lesz az egy kicsit sok? — kérdezi a jövevény, de aztán látva Drubek jeges tekintetét, alázatosan bólint.

— Hét végén tessék érte jönni — mondja a mester, majd erélyesen karon ragadja az ügyfelet, és kilöki a folyosóra. Ezt követően télikabátot ölt magára, hóna alá kapja a rádiót és beszól az asszonynak a konyhába:

— Spatz úrhoz megyek, az ezermesterhez.

*

— Tessék csak ideadni a készüléket. Mindjárt megnézzük, mi a probléma — mondja Spatz mester, és aggodalmasan megkopogtatja a rádiót:

— Ide generáljavítás kell, de aztán tíz évig nem lesz vele gondja.

— Tudom, hogy aranykeze van — bólint Drubek. — A hét végére legyen kész! Nem szoktam alkudni. A javításért kap száznyolcvan forintot. Rendben?

Spatz villámgyors fejszámolást végez, aztán kezet nyújt:

— Megcsináljuk! — kiált a távozó után, majd felveszi télikabátját. Hóna alá kapja a készüléket, elindul vele Brabácz úrhoz, a messze környéken híres ezermesterhez. Bízik benne, hogy Brabácz száznegyven forintért elvállalja a javítást. Hiszen Brabáczból hiányzik a vállalkozó szellem. Kénytelen a két keze munkájából élni.

Galambos Szilveszter

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

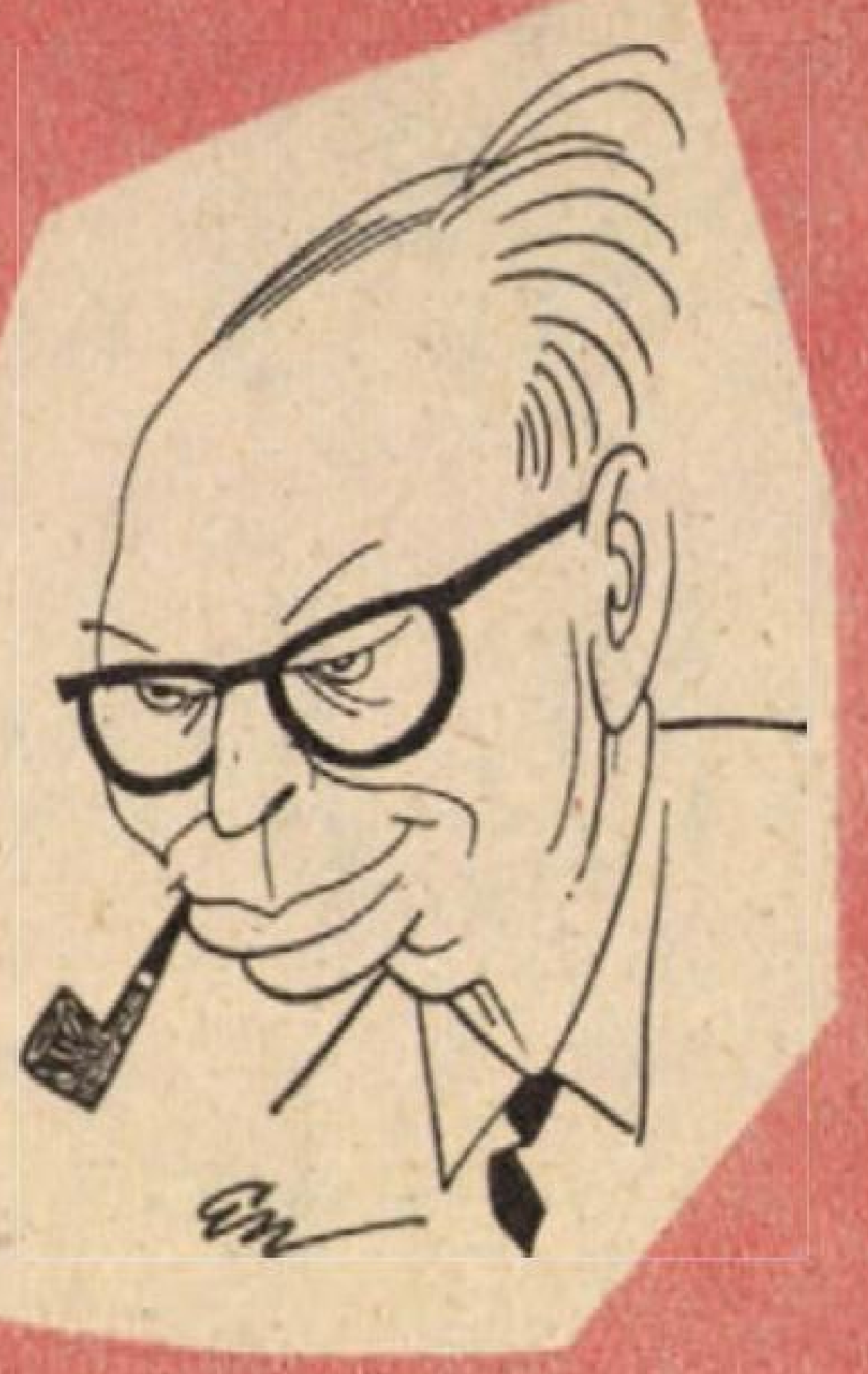

Abból az alkalomból, hogy a Rózsa Ferenc-díj első fokozatával tüntettek ki, olvasóinktól és barátaimtól számos gratuláló levelet kaptam. Igazán jólesett, hálásan köszönöm. Sokan a barátaim közül — mint írják — úgy remélik, dús, ünnepi vacsorára hívom meg őket egy reprezentatív étterembe; én azonban ehelyett inkább elmesélem újságírói pályám első megrendítő élményét. Ezzel kevesebb a rumli, de különben is szerkesztőségemtől kivételesen helyet kaptam a Ludas Matyi emlékkönyvében.

Szóval egykor régen, egy verőfényes őszi délután, a pécsi Dóm téren sétáltam. Patinás szépségű városom négytornyú székesegyházának tövében mintha látomás jelent volna meg előttem: hófehér szakállú, szálfa termetű óriás sétált le és fel a lejtős macskaköveken, kezében díszes, ezüst veretű pásztorbottal. Megszólítottam: kiderült, hogy Németh János Vas megyei magyar (szó szerint így mondta!), kilencvenkét éves, bejárta a világot, most a pécsi püspök vendége, királyokat és császárokat kalauzolt, tizenegy nyelven beszél, és Segesvárnál együtt harcolt Petőfivel. Már akkor az újságírás felé vonzódtam, és úgy éreztem, itt az alkalom: szenzációs riportalanyra leltem. Megkértem a bácsit, sétáljon csak tovább, amíg fényképészért rohanok. Szívesen megtette a derék öreg, a fotó jól sikerült, és két oldalas, színes riportom illusztrációjaként meg is jelent a Dunántúli Élet című kaposvári irodalmi folyóiratban. Csak éppen a lap pécsi szerkesztőjének a neve volt a riport alá írva és nem az enyém. A gazfickó! Nemcsak átvette és továbbította Kaposvárra, hanem mindjárt el is lopta életem első riportját. És felvette érte a honoráriumot is. A fotoköltséget persze én fizettem ki a fényképésznek.

Még ma is vigasztalan vagyok! Tizenhét éves voltam akkor...

Földes György

Eredményhirdetés nehézsúlyban

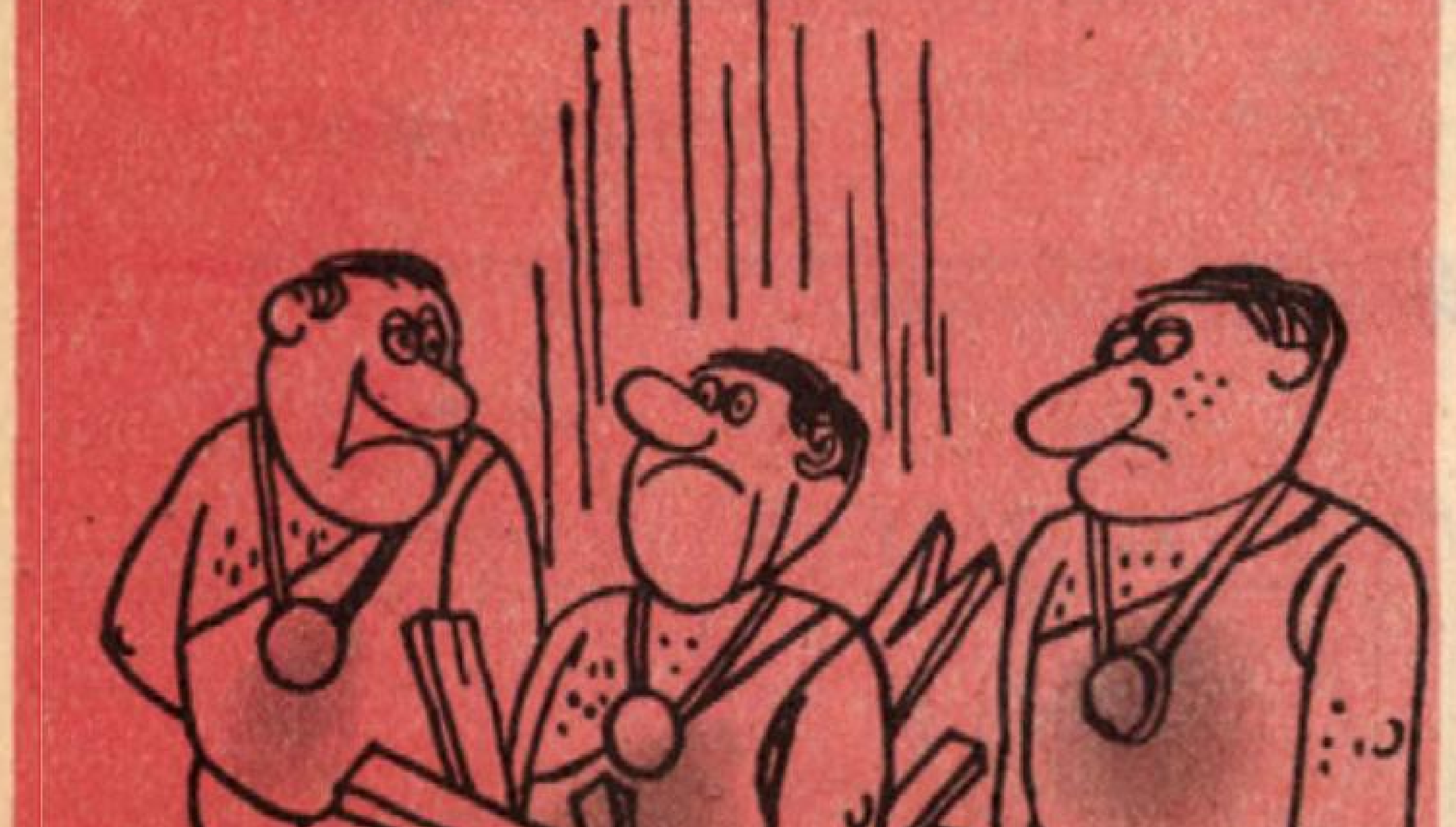

Mázlista

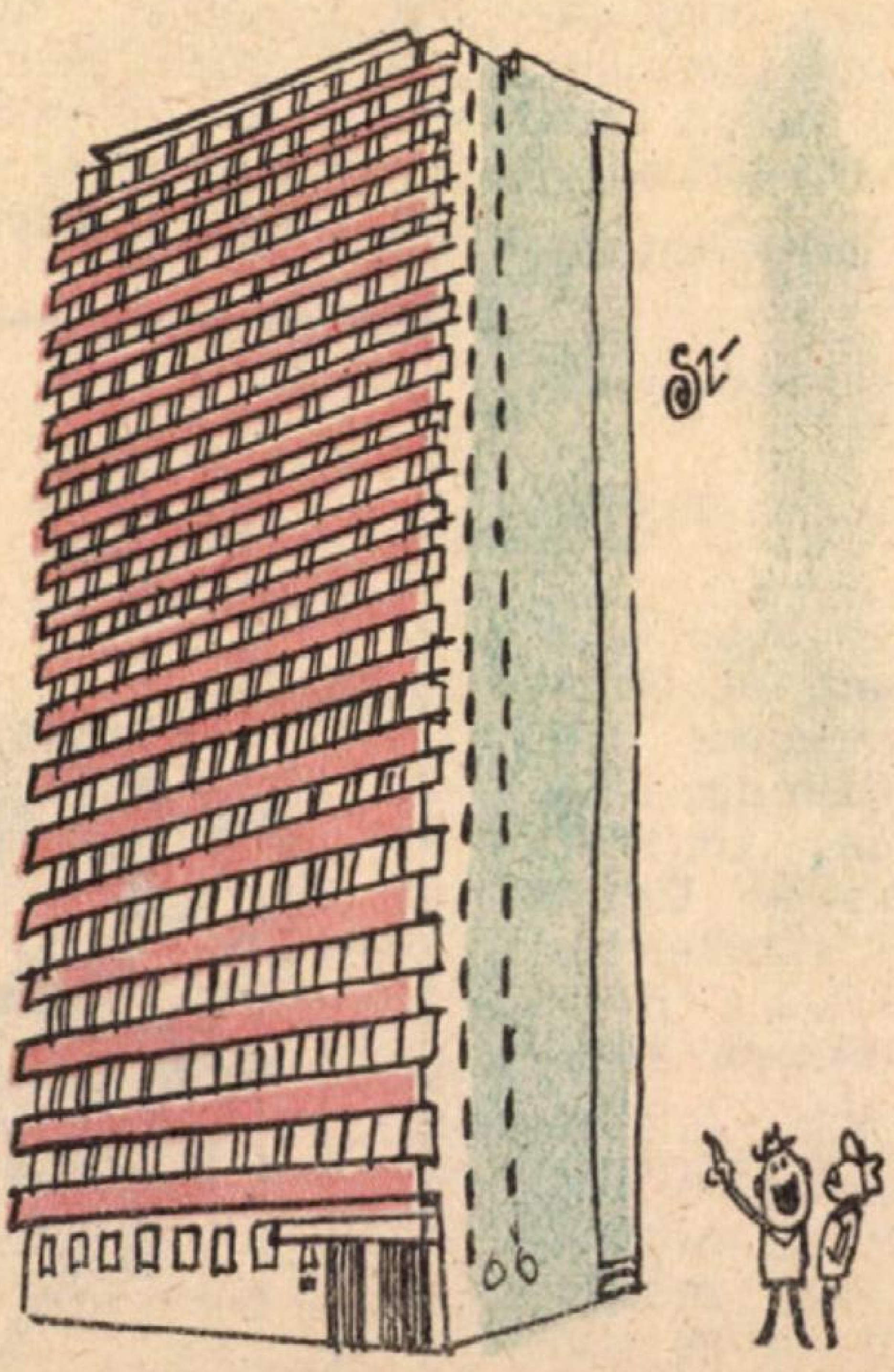

– Olimpiai sorsjátékon nyertem.

Kiből mi lesz leszerelés után?

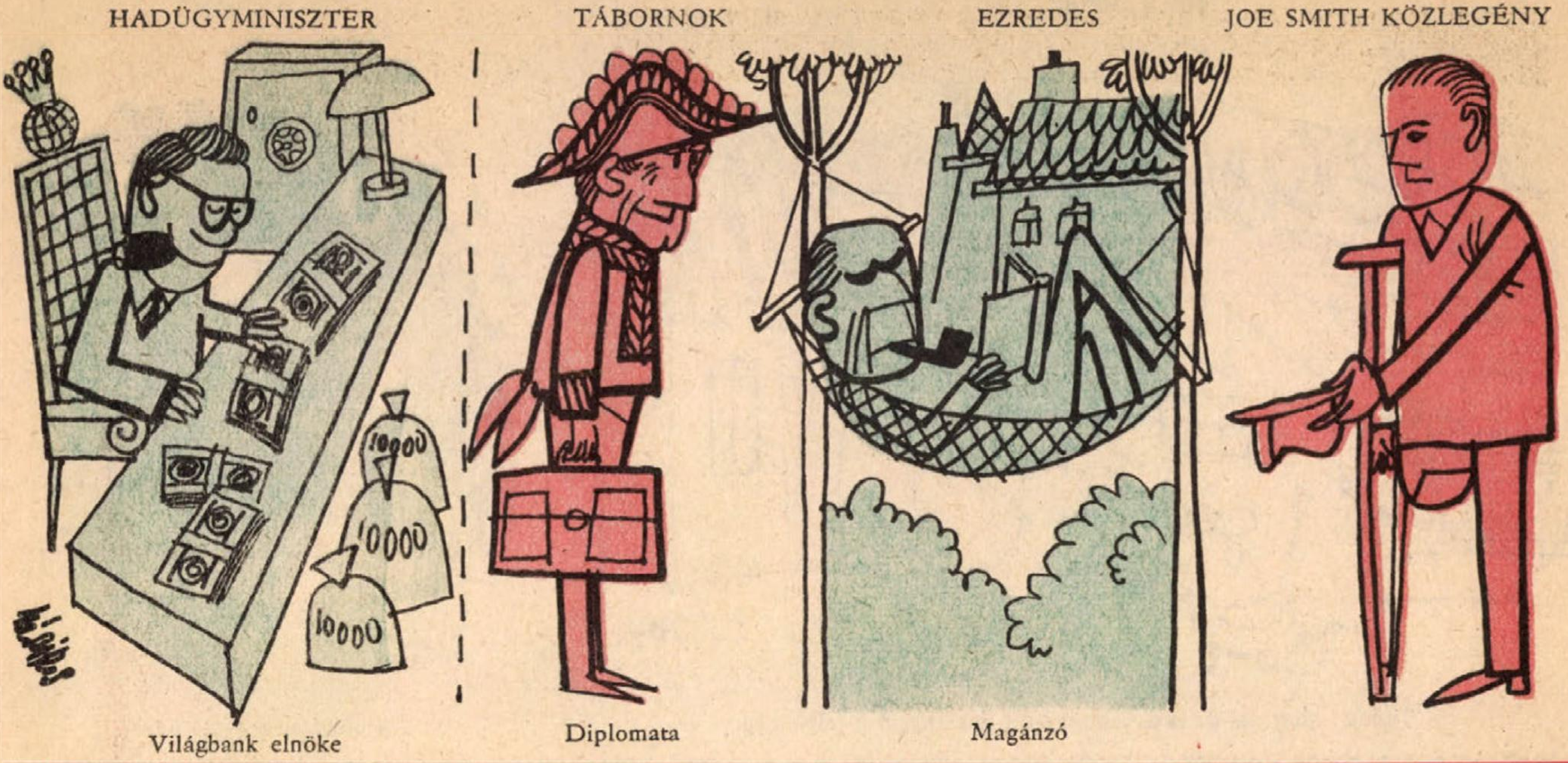
HADÜGYMINISZTER
TÁBORNOK
EZREDES
JOE SMITH KÖZLEGÉNY
10000
10000
10000

Világbank elnöke

Diplomata

Magánzó

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NAGYHÖRCSÖG

„Vitamindús, kiváló zamatú, magyar paradicsompaprika szeletek, kellemesen fűszerezett, finom étolajban."

Valószínűleg ilyen szövegű vignettával hozná forgalomba valamelyik külföldi cég azt a kitűnő, ízletes savanyúságot, melyet nálunk az alábbi címkével árusítanak:

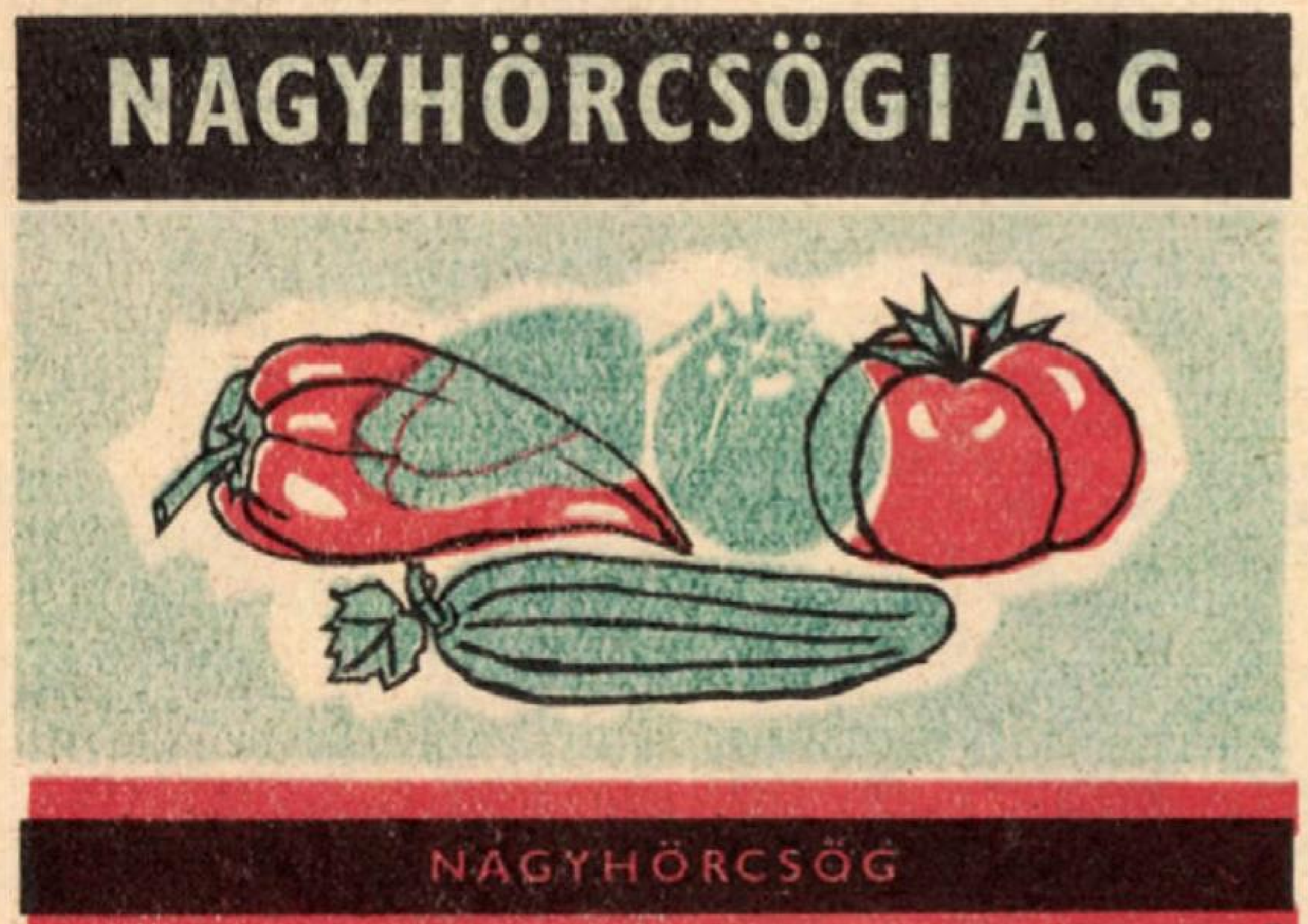

NAGYHÖRCSÖGI Á. G.

NAGYHÖRCSÖG

Szóval se zamat, se paprika, se szó, se beszéd, csak ennyi:

Nagyhörcsögi Á. G. Nagyhörcsög.
Hát gusztust csinálni, azt tudunk . . .

(f—p)

Új kocsi

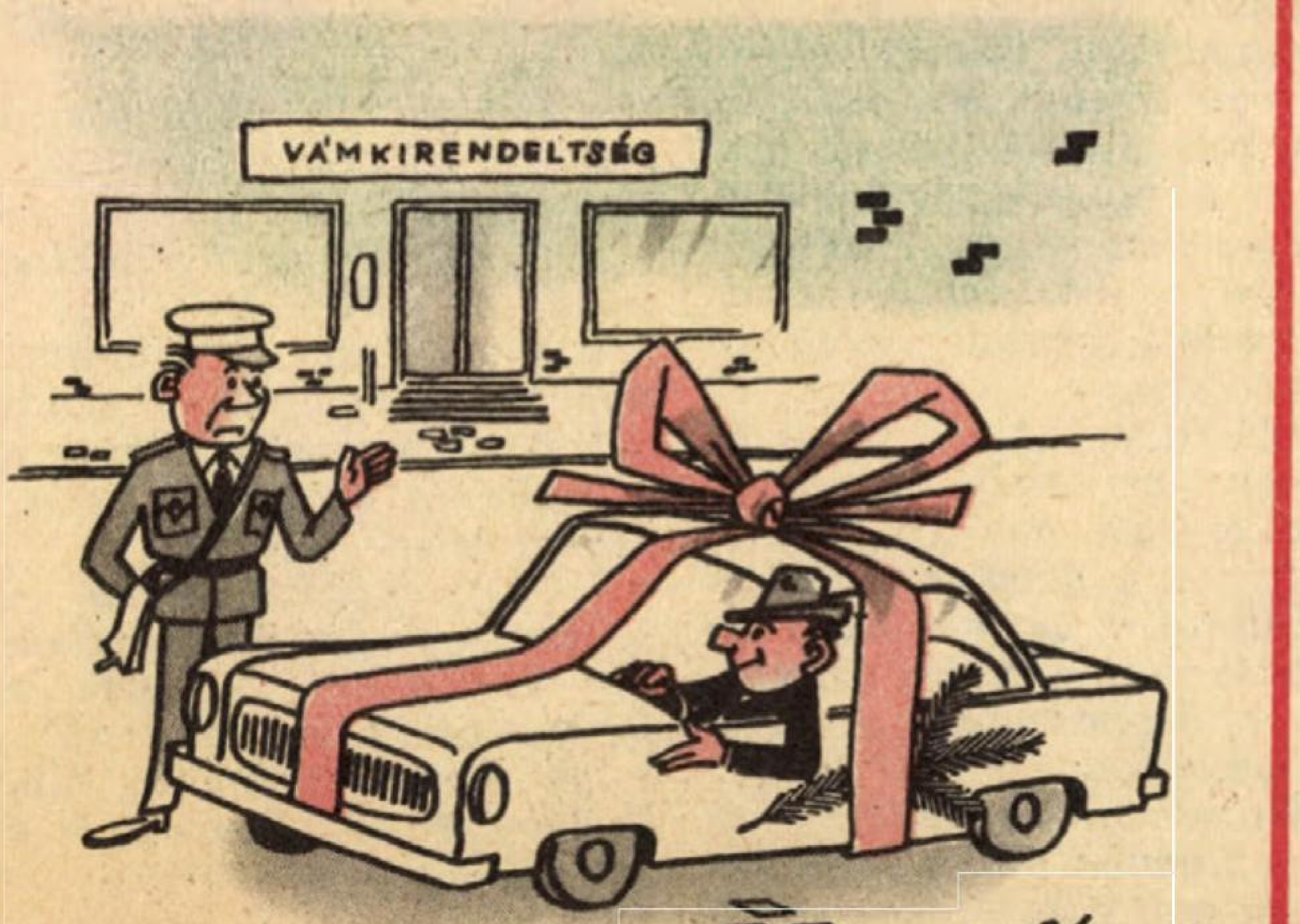
VÁMKIRENDELTSÉG

– Karácsonyi ajándékba kaptam . . .

Elégedetlen néző

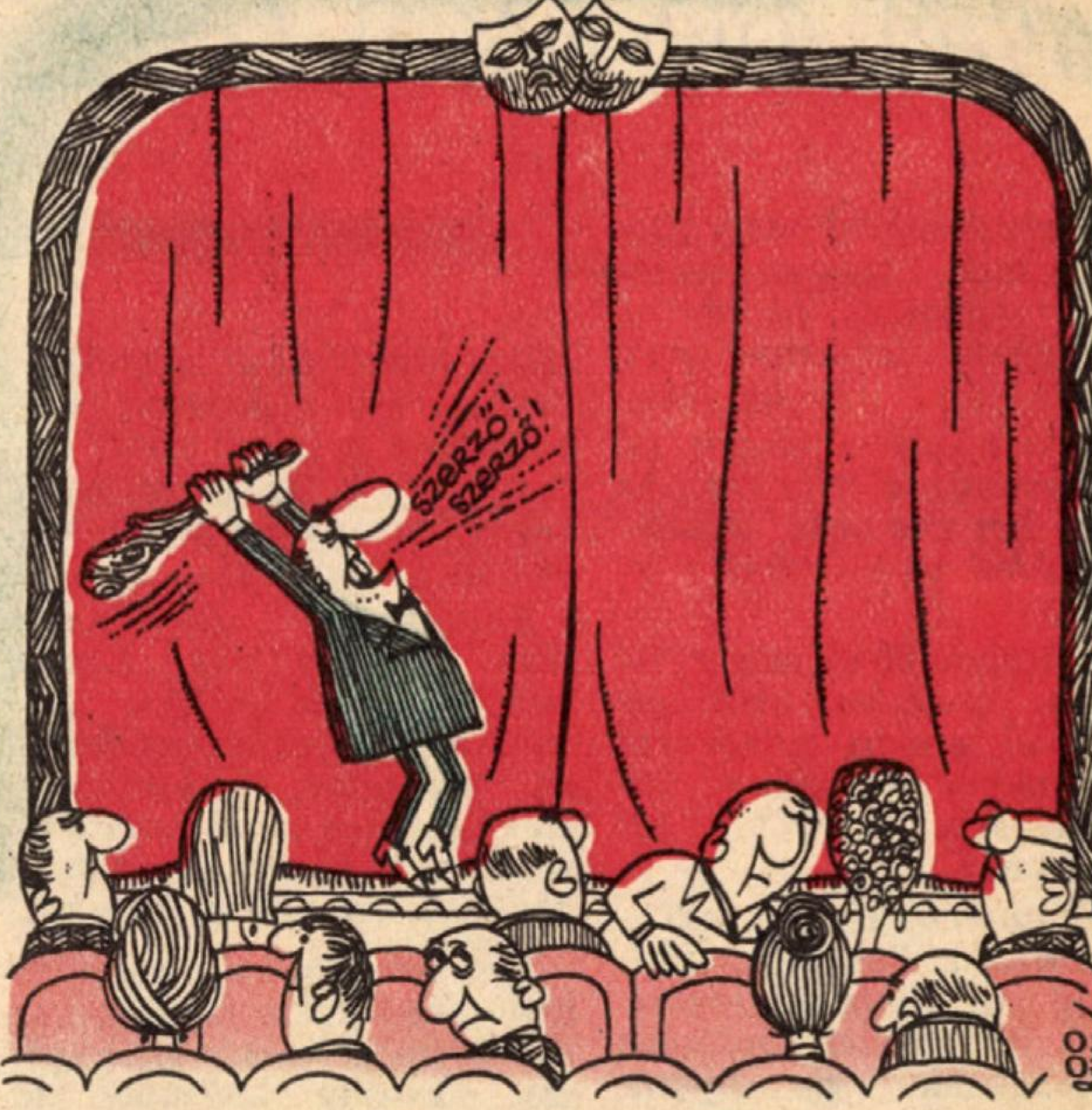
SZERZŐ!
SZERZŐ!

Karácsonyi eredményhirdetés

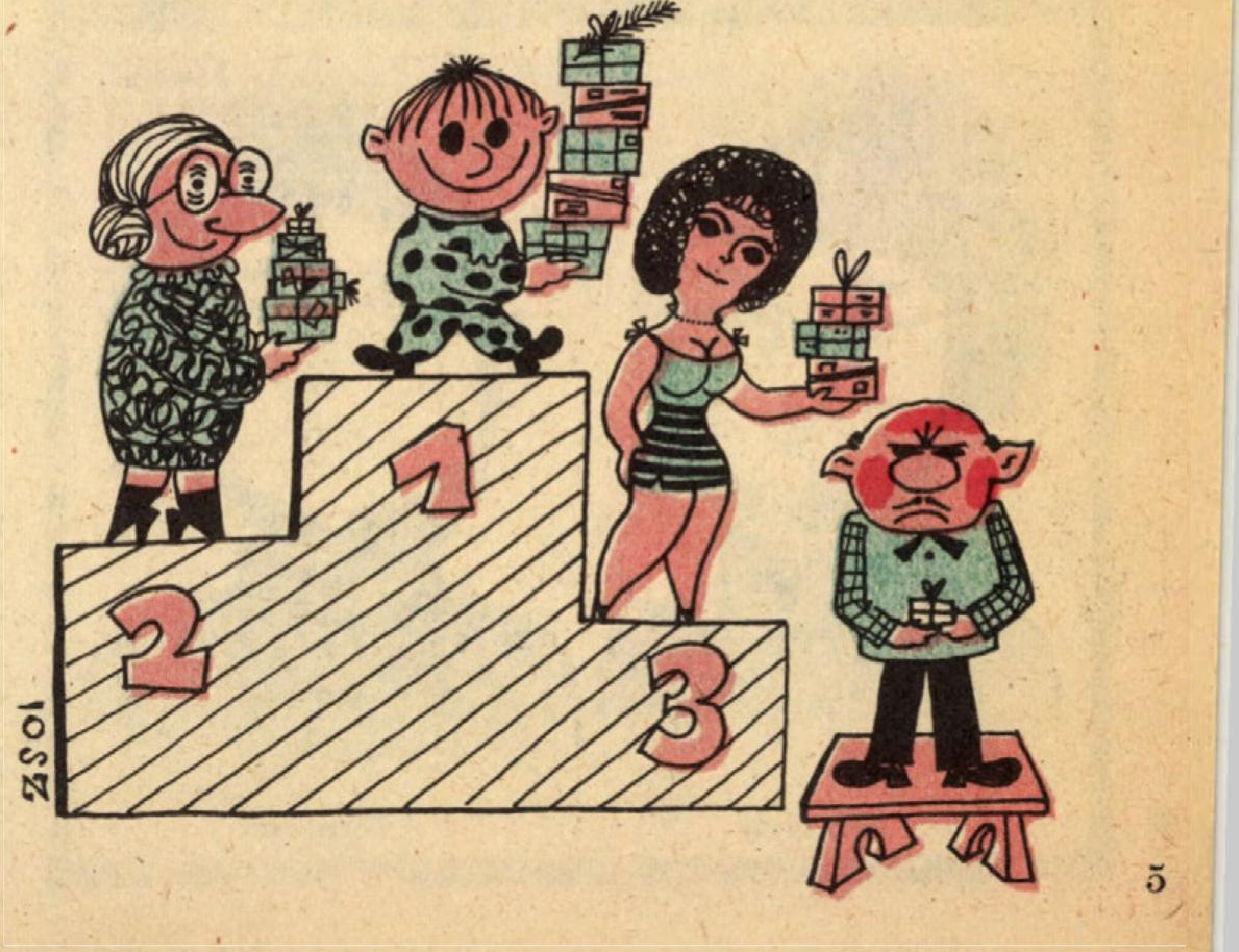

Bűvös dátum

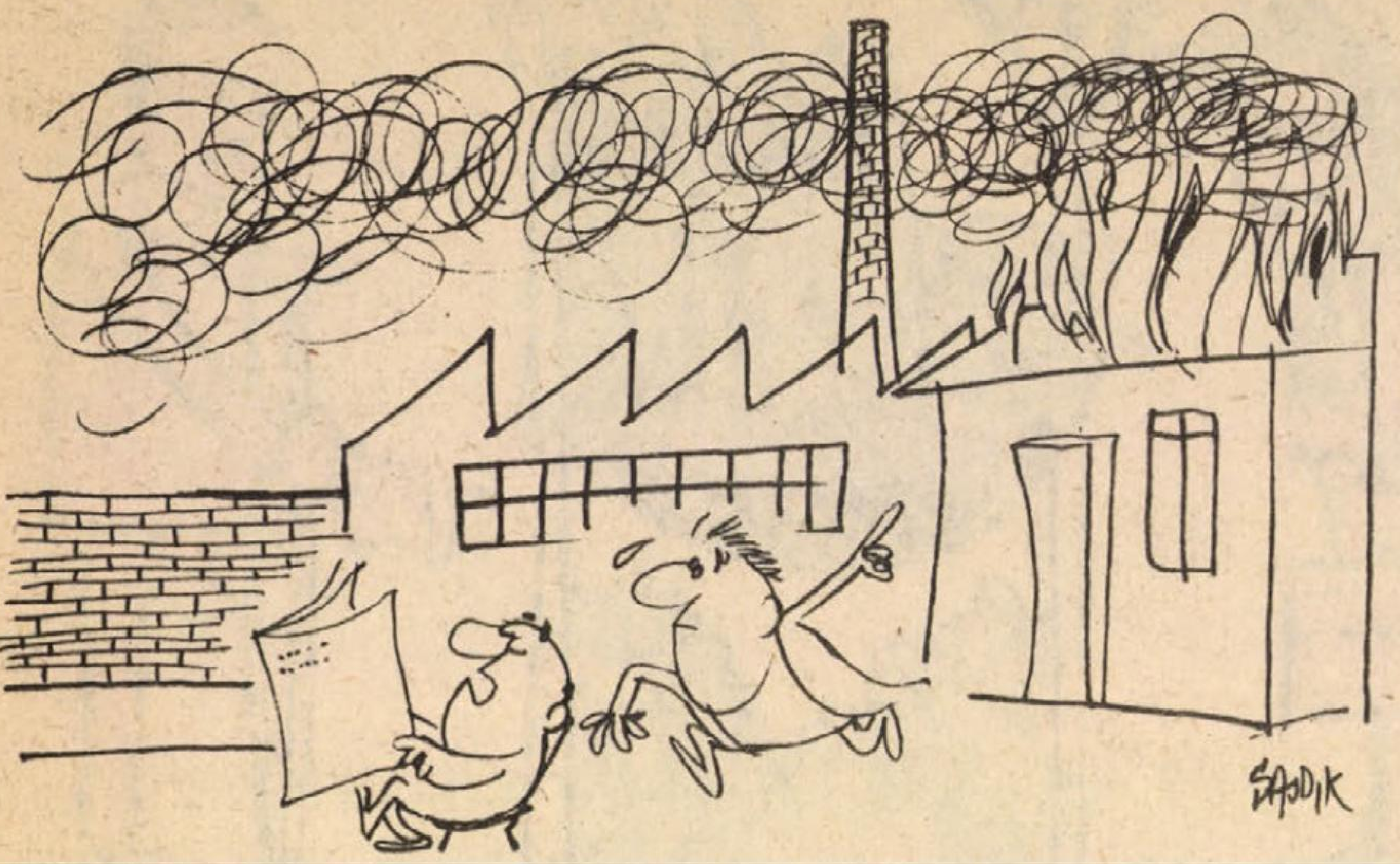

– Tudom, hogy ég, de csak január 1-től lesz enyém a felelősség.

Kép a jövőből

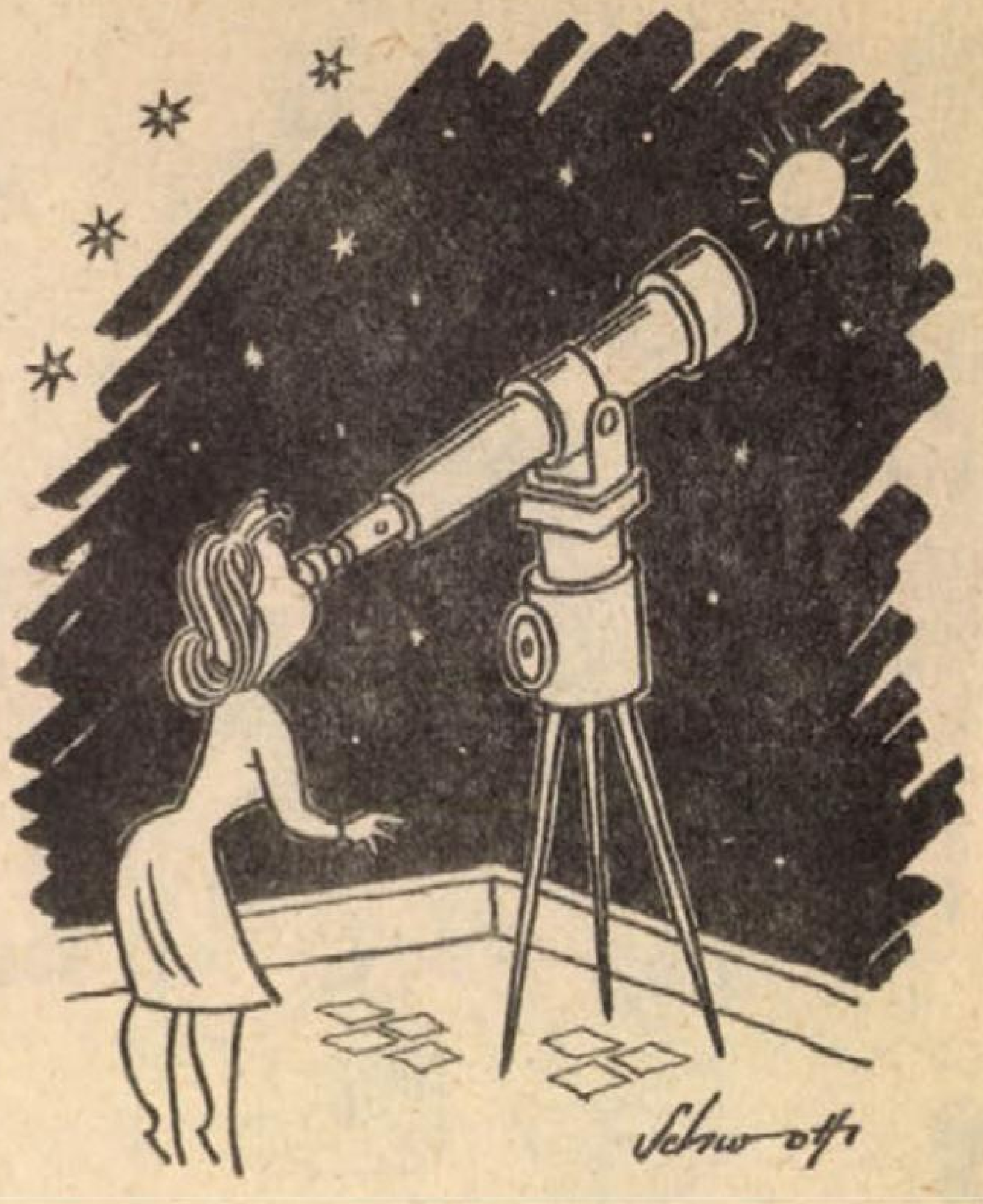

– Na várj, csak gyere haza! . . .

ALFA CUCUKA MINOR a titkok bolygója

(TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS TÖRTÉNET)

A Salvus-űrhajó négytagú személyzete lélegzet-visszafojtva, sápadtan meredt a telebrugátor képernyőjének négyszögére . . . Az a kis fekete pacni a jobb sarokban, az kétségtelenül az Alfa Cucuka Minor, hat éve tartó, viszontagságokkal terhes útjuk végcélja.

Ők jutnak el először e titokzatos bolygóra, ahonnan tíz évvel ezelőtt mindössze egy kétsoros karácsonyi üdvözlőlap érkezett a Földre, azóta semmi.

Leghamarabb a fotonrakéta parancsnoka, Yke Maus professzor, oszcilloszkóp specialista, a Világtanács Elnöksége Titkárságának tagja, nyerte vissza a szavát.

– Uraim! – szólt. – A győzelem küszöbén állunk! Mindenki üljön a helyére! Előkészülünk a leszálláshoz. Kérem, oldják meg az ezzel kapcsolatos galaktikai és biokémiai feladatokat!

Részletesebb utasításokra nem volt szükség, hiszen mindnyájan különleges szellemi képességekkel rendelkező válogatott szaktudósok, szakfőmérnökök és szakfőorvosok voltak, messze az átlagon felül értették a dolgukat.

Igor Wallenstein, a szférikus piezo-elektrokardiográfia kandidátusa, kopasz, szemüveges, alacsony, hallgatag, de zseniális férfi, közben már le is olvasta a galvanikus kimenő-transzformátorról a gyorsulási adatokat, egy potenciométer segítségével gyorsan betáplálta őket az abszorpciós komputerbe, a teljes precizitás érdekében még az ujjain is utánaszámolt, aztán benyomta a „Stop, de fokozatosan!” feliratú piros gombot.

Roberto Gligorovics, több akadémia díszdoktora, sem maradt tétlen, gyors egymásutánban három apró, lakmuszpapírból készült sugárrakétát lövetett ki a ballisztikus robotágyúból az Alfa Cucuka Minorra, hogy idejében megtudják: van-e a Titkok Bolygója felszínén elegendő kozmikus szénsav ásványvízkészítéshez.

Időközben Nusi Tikitaka docens, az űrhajó távközlési specialistája már üzembe is helyezte a detektoros hallucinátorokat, hogy sikeres leszállás után azonnal érintkezésbe léphessenek a helyi észlényekkel.

Öt percbe sem tellett – az Alfa Cucuka Minor képe ekkorra már görögdinnye nagyságúra nőtt a telebrugátor ernyőjén –, az előkészületek befejeződtek. Maus professzor ellenőrizte a számításokat, was sicher, ist sicher, még két decibellel megnövelte a centripetális nyomatékot, s mindennek eredményeképpen a Salvus-űrhajó simán leereszkedett a Titkok Bolygójára.

Elérkezett a várva várt pillanat!

A négy tudós szkafanderbe öltözötten felsorakozott a fotonrakéta ajtaja előtt.

Yke Maus elégedetten nézett végig kipróbált munkatársain, aztán az ajtóhoz lépett, kezét erélyesen a kilincsre tette, és bosszúsan felkiáltott.

A kilincs ugyanis letört, a kezében maradt.

A személyzet tagjai döbbenten néztek össze. Nem tudnak kimenni!

Maus professzor tért magához elsőnek, tüzetesen megvizsgálta a zárat, majd a többiekhez fordult.

– Uraim, ért önök közül valaki a közönséges öntöttvas kilincsekhez?

A tudósok indignálódva rázták meg fejüket.

– Hát akkor – sóhajtott nagyot a parancsnok –, nincs más hátra, vissza kell térnünk a Földre. Ez tizenkét évi veszteséget jelent, sajnos.

– Plusz egy-két hónap – mondta az egyébként hallgatag Wallenstein –, míg a kátéesz kiküld egy lakatost.

Így maradt aztán az Alfa Cucuka Minor továbbra is a Titkok Bolygója.

Kürti András

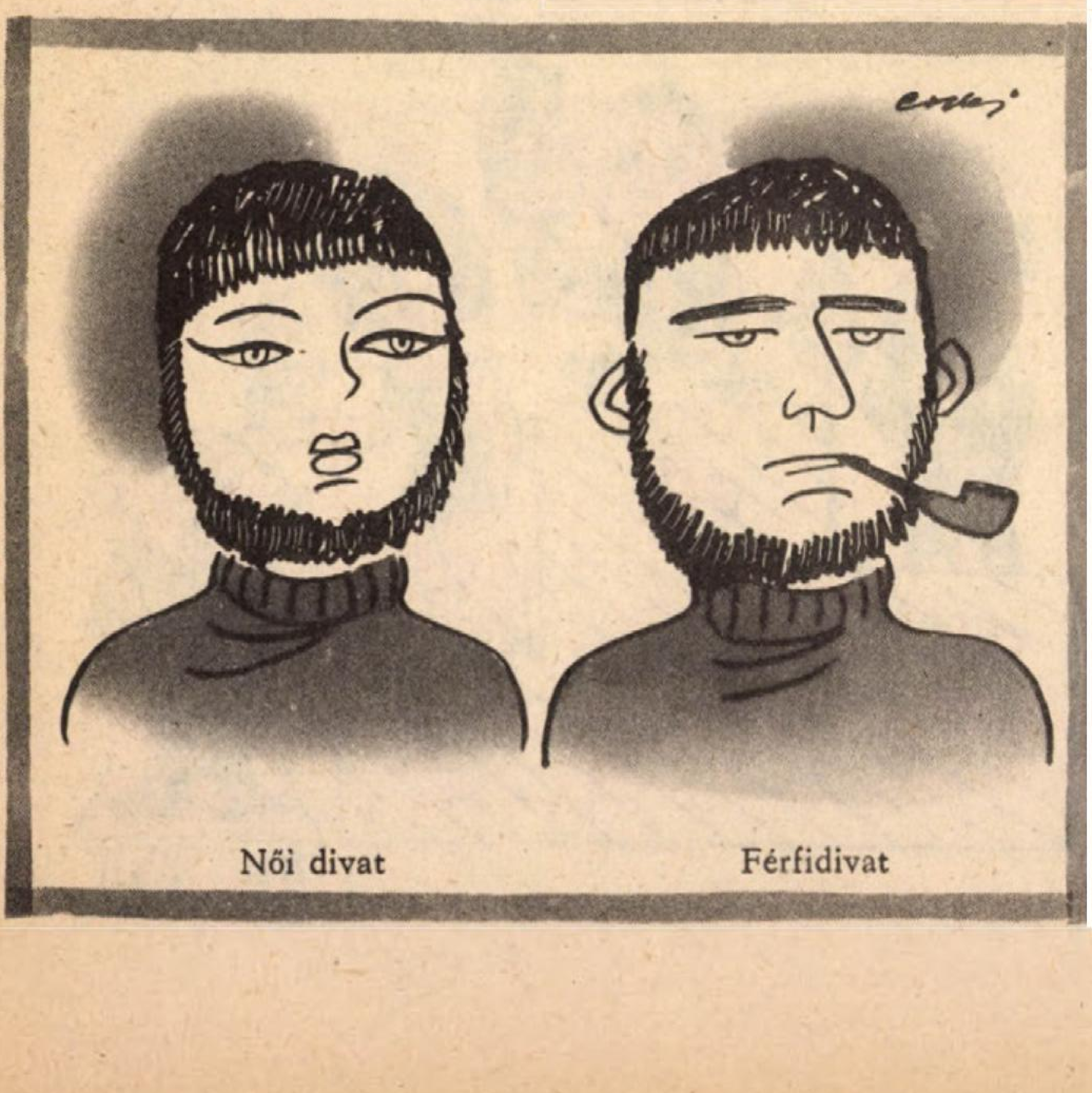

Női divat

Férfidivat

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁNY NAP ELEGENDŐ?

Szombat délután felhívtam a Gázművek Kresz Géza utcai kirendeltségét, és közöltem, hogy gázboylerem elromlott, és gáztűzhelyem csapja körül sincs minden rendben. Megígérték, hogy hétfőn vagy kedden, a délelőtti órákban kijön egy szerelő és megjavítja a hibát. Mivel két teljes napon át hiába vártam, kedden délután ismét reklamáltam telefonon a Kresz Géza utcában. Újabb ígéret: szerdán feltétlenül jön a szerelő. De bizony nem jött, még szerdán sem. Mivel az évi szabadság keretem már kimerült, nem tudtam tovább otthon maradni, éjjel-nappal a szerelőre várva.

Az 1968-as évet azzal fogom kezdeni, hogy egyből kiveszem az egész évi szabadságomat, és otthon lesem-várom, mikor jön végre a gázszerelő. Csak nem tudom, hogy egy évi szabadság elég lesz-e a várakozásra? Vagy külön igazgatói engedéllyel kérjem ki hozzá mindjárt az 1969. évit is?

W. E.
Bp., XIII., Országbíró u. 17.

Johnson az eszkaláció mozgólépcsőjén

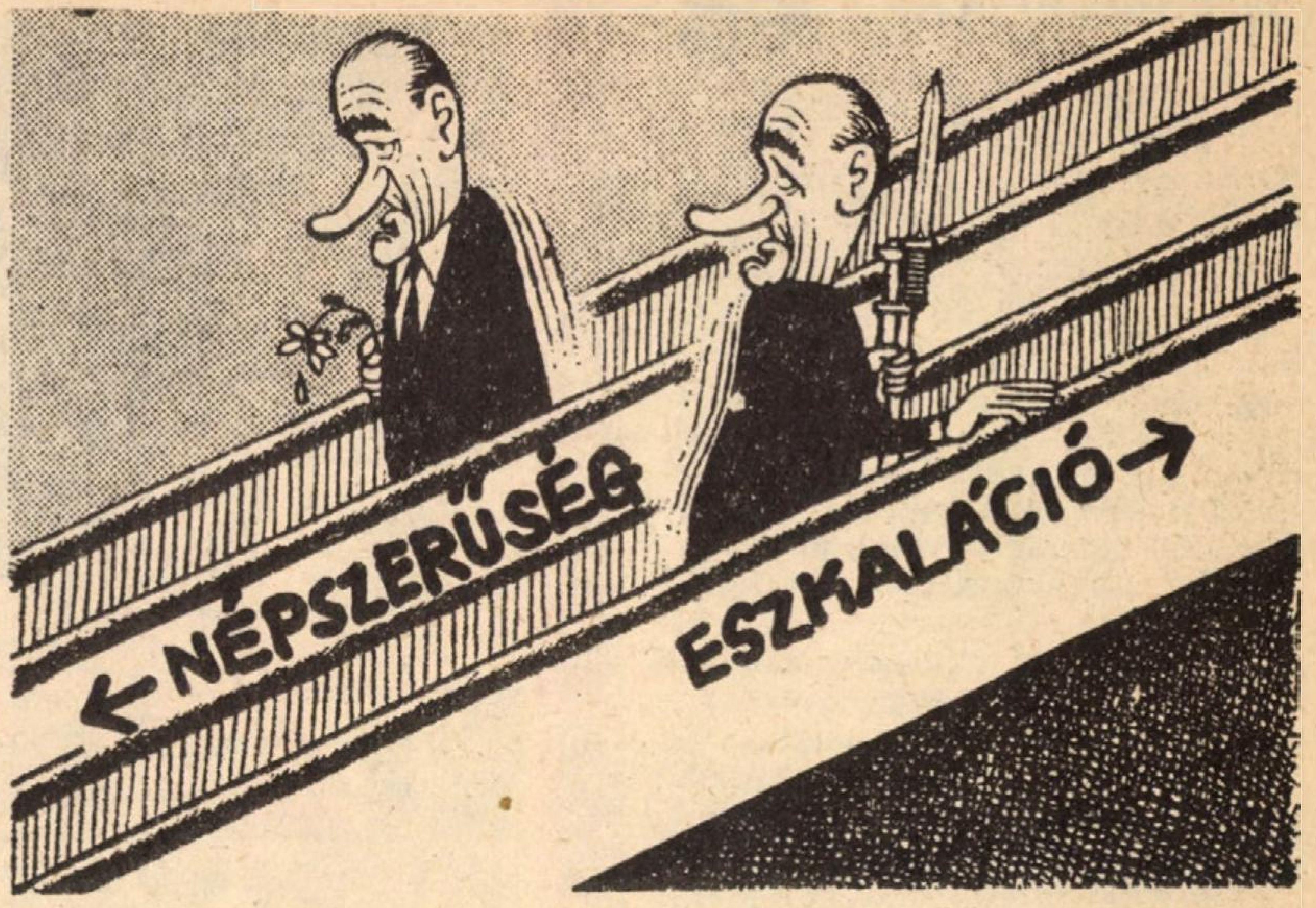

(A bécsi Volkstimmé-ből)

Sötét középkor

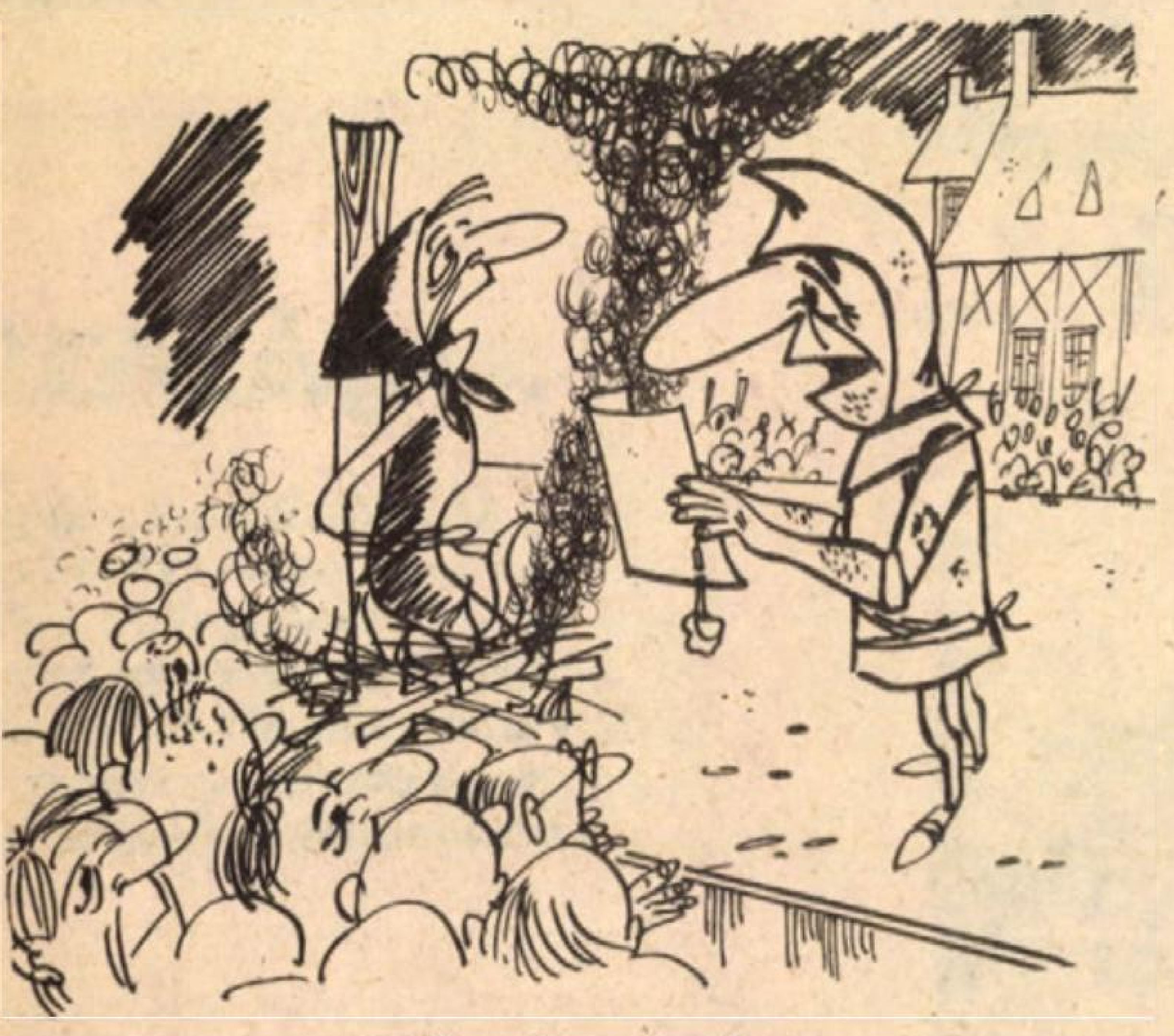

– A műsort rendezte . . .

A védőügyvéd

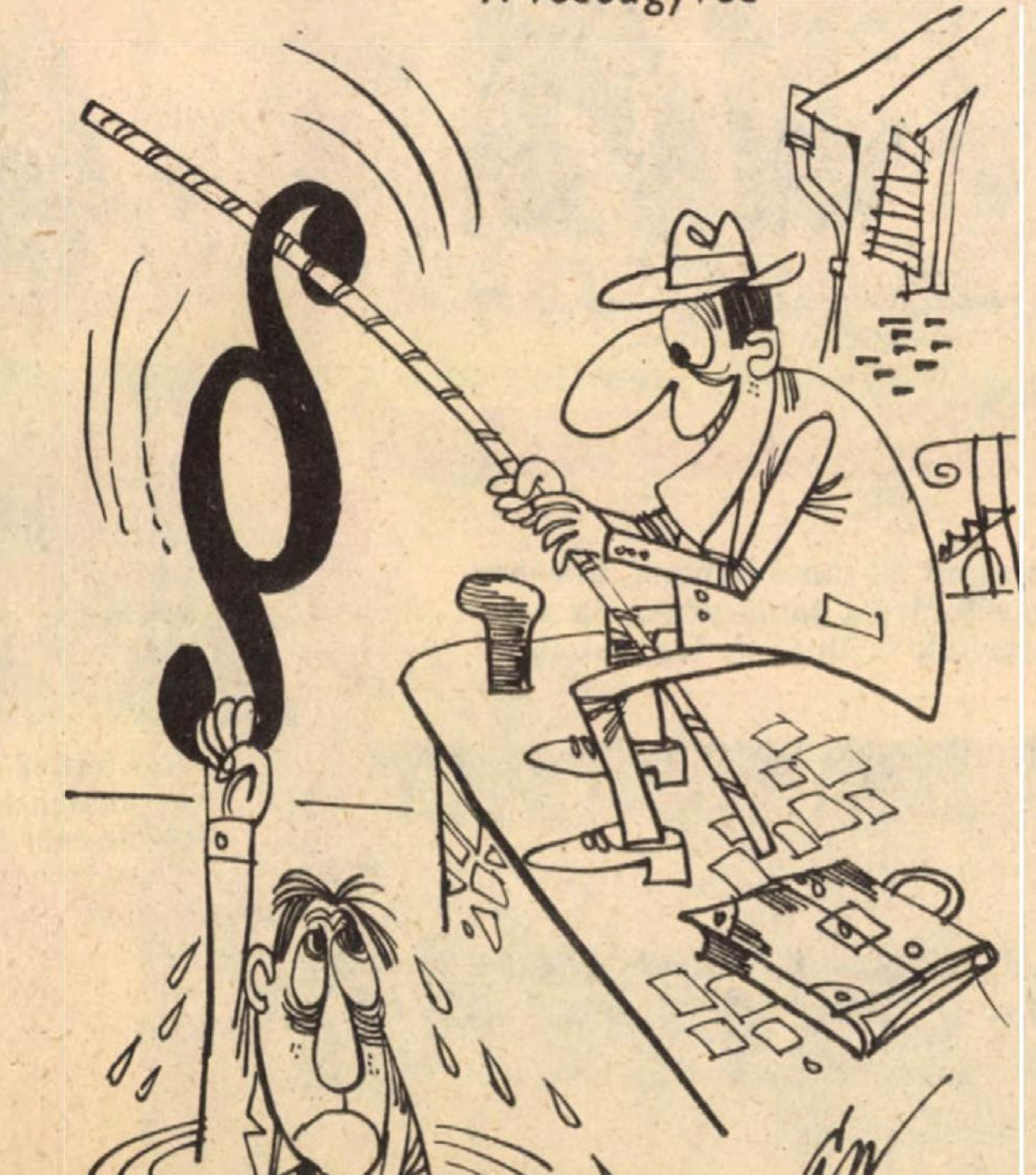

– Kapaszkodjon erősen bele, ezzel kihúzom a vízből!

Kedves Ludas!

Örömmel értesültem a napisajtóból, hogy a Balatonvidék egyik legszebb műemlékének, a szigligeti Lengyel-kúriának restaurálását megkezdték, s hogy a kúriát a restaurálás után az idegenforgalom szolgálatába állítják: falai között vendéglő és üdülő kap helyet. Nos, éppen az idegenforgalom, főképpen a netán ide vetődő lengyel és német turisták tájtörténeti félrevezetésének elkerülése végett, lenne egy szerény javaslatom. A kies falu központjában, az autóbuszmegállónál van egy hatalmas térképes turista-tábla magyar és német nyelvű magyarázó szöveggel. S ezen egy igen mulatságos „Leiter Jakab”. A *„Lengyel-kúria”* német megfelelője eszerint így hangzik: *„Polnisches Herrenhaus”*. A kis kastély ugyanis hajdanában – éppúgy, mint a szentgyörgyhegyi Lengyel-kápolna – az ezen a vidéken valósággal történelmi szerepet játszó Lengyel nemesi család tulajdona volt, tehát vajmi kevés köze van a baráti lengyel néphez. A restaurálás során javítsák ki ezt a kicsinyke szépséghibát is. Mert a Lengyelék nem – lengyelek.

(kunszery)

„Erdőháti krónika” című kis írásomban B. K. fehérgyarmati olvasó számítási hibát vélt találni, s azt szóvá is tette a „Kedves Ludas!”-ban. Megnyugtatására közlöm: Kispaládnak ugyan hitelesen 800 – illetve 735 – lakosa van, az előadáson mégis 1214 fizetővendég volt, mert természetesen eljöttek a környező falvakból is. Épp ez volt a pláne benne.

G. N. Z.

Skót vicc, de jó vicc:

– Nem voltál vasárnap a misén! – mondja egyik skót a másiknak.

– Már hogyne lettem volna! – állítja amaz.

– Érdekes, nem láttalak . . .

– Azt nem is csodálom! Ugyanis én hordtam körül a perselyt . . .

M. I.-né
Budapest

A Diákkönyvtár Csehov: Elbeszélések című kötetében, a 69. oldalon olvasható ez a mondat: „Napközben a két ablak között sétálgat a kórteremben, vagy pedig törökülésben ül az ágyán, és megállás nélkül fütyörészik, dúdol és kacarászik, mint a pirók.” A pirók madárfajta, de ezt, úgy látszik, a lábjegyzetek összeállítója nem tudja, mert így magyarázza: „Zsírban sült, pástétommal töltött kelttészta.” (Ez a pirog, g-vel!) Muris lehet az az éneklő kelttészta, amely közben még kacarász is!

Sz. E.
Budapest

Olvastam az Esti Hírlapban, hogy a sümegi katolikus templomban restaurálják a „Jákob feláldozza Izsákot” című freskót. A hírt kétkedve fogadtam, mert ha jól restaurálom az emlékezetemet, akkor Izsákot nem a fia, Jákob, hanem szerető édesatyja, Ábrahám akarta feláldozni!

S. I.
Budapest

Ifjú Matuzsálem

Barátom nyolcvannégy esztendős
s szervezete igazi kincs.
Naponta negyven Fecskét szív el
és még csak bronchitisze sincs.

Kérdezni tőle, hogy van?: sértés.
Ő az egészség teteje.
Ha együtt sétálunk, kifúlok,
hogy lépést tarthassak vele.

Friss, okos, vidám. Dolgozik
s közben borocskát hörpöget.
Ámultam nemrég: két órán át
táncoltatta a hölgyeket

s nem is fáradt el. Minden szerve
– szív, tüdő, gyomor, máj, vese –
úgy működik, hogy nem is érzi,
orvosnál nem járt sohase.

Tegnap egy lánnyal láttam, széptevése
nem is lehetett hevesebb.
Nem csodálnám, ha hevéből születnék
egy apasági kereset.

Vér Andor

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mitől kormos a kezed?
— Elutazott az anyósom.
— Na és?
— Megsimogattam a mozdonyt.

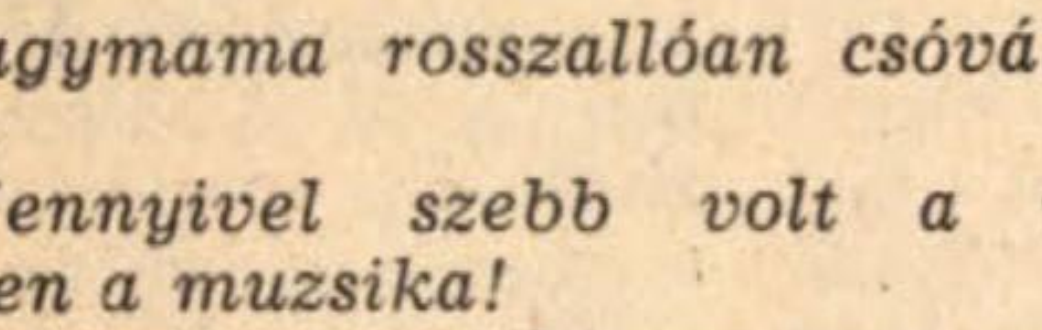

A nagymama rosszallóan csóválja a fejét:
— Mennyivel szebb volt a mi időnkben a muzsika!
— De nagymama, hiszen ez a porszívónk!

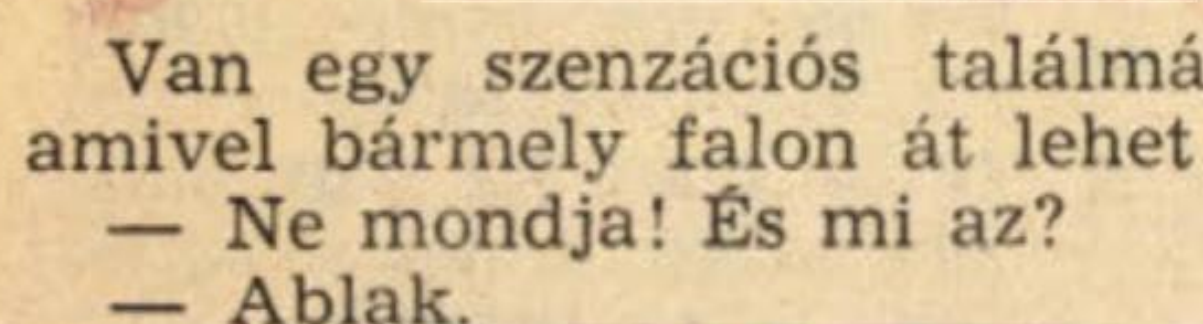

Van egy szenzációs találmányom, amivel bármely falon át lehet látni!
— Ne mondja! És mi az?
— Ablak.

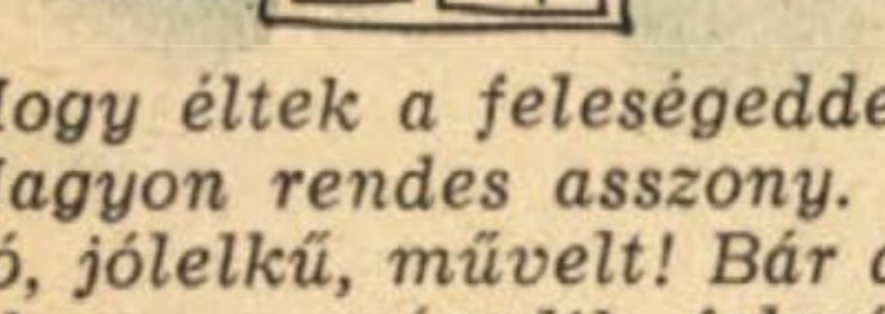

— Hogy éltek a feleségeddel?
— Nagyon rendes asszony. Dolgos, beosztó, jólelkű, művelt! Bár adná az isten, hogy a második feleségem is ilyen legyen!

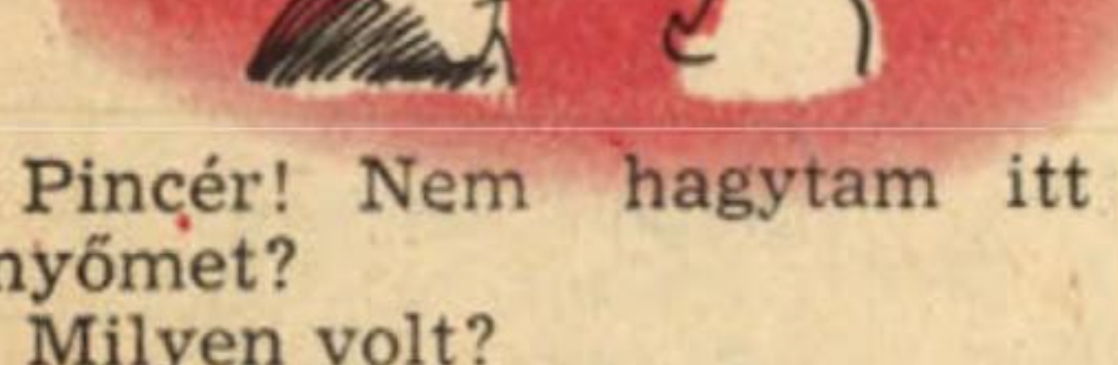

— Pincér! Nem hagytam itt az esernyőmet?
— Milyen volt?
— Mindegy. Nem vagyok válogatós.

AJÁNDÉKOZZUNK!

Az ajándékozás nagy öröm, de egyúttal nagy gond is. Nem könnyű kifundálni, kinek mit vegyünk. Sok ízlés és találékonyság kell ilyenkor ünnepek előtt, hogy aránylag kevés pénzből megússzuk a mókát, viszont pirulás nélkül adhassuk át az illetékeseknek a kedves meglepetést . . . Ehhez a nemes erőfeszítéshez szeretnék némi segítséget nyújtani a mellékelt tippekkel.

Praktikus ajándék egy villa valahol a zöldövezetben.

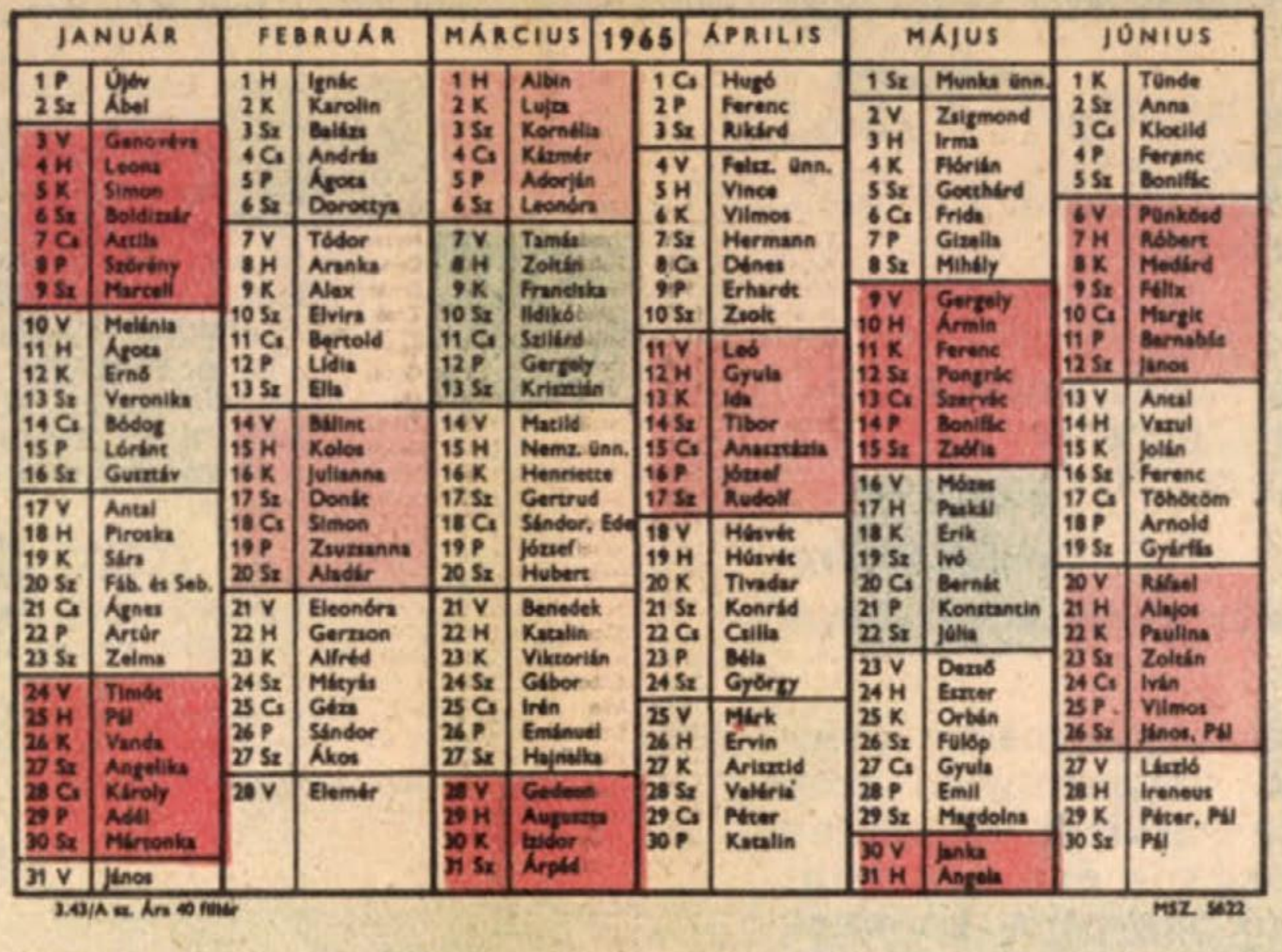

JANUÁR		FEBRUÁR		MÁRCIUS	1965	ÁPRILIS		MÁJUS		JÚNIUS	
1 P	Újév	1 H	Ignác	1 H	Albin	1 Cs	Hugó	1 Sz	Munka ünn.	1 K	Tünde
2 Sz	Ábel	2 K	Karolin	2 K	Lujza	2 P	Ferenc	2 V	Zsigmond	2 Sz	Anna
3 V	Genovéva	3 Sz	Balázs	3 Sz	Kornélia	3 Sz	Rikárd	3 H	Irma	3 Cs	Klotild
4 H	Leona	4 Cs	András	4 Cs	Kázmér	4 V	Felsz. ünn.	4 K	Flórián	4 P	Ferenc
5 K	Simon	5 P	Ágota	5 P	Adorján	5 H	Vince	5 Sz	Gotthárd	5 Sz	Bonifác
6 Sz	Boldizsár	6 Sz	Dorottya	6 Sz	Leonóra	6 K	Vilmos	6 Cs	Frida	6 V	Pünkösd
7 Cs	Attila	7 V	Tódor	7 V	Tamás	7 Sz	Hermann	7 P	Gizella	7 H	Róbert
8 P	Szörény	8 H	Aranka	8 H	Zoltán	8 Cs	Dénes	8 Sz	Mihály	8 K	Medárd
9 Sz	Marcell	9 K	Alex	9 K	Franciska	9 P	Erhardt	9 V	Gergely	9 Sz	Félix
10 V	Melánia	10 Sz	Elvira	10 Sz	Ildikó	10 Sz	Zsolt	10 H	Ármin	10 Cs	Margit
11 H	Ágota	11 Cs	Bertold	11 Cs	Szilárd	11 V	Leó	11 K	Ferenc	11 P	Barnabás
12 K	Ernő	12 P	Lídia	12 P	Gergely	12 H	Gyula	12 Sz	Pongrác	12 Sz	János
13 Sz	Veronika	13 Sz	Ella	13 Sz	Krisztián	13 K	Ida	13 Cs	Szervác	13 V	Antal
14 Cs	Bódog	14 V	Bálint	14 V	Matild	14 Sz	Tibor	14 P	Bonifác	14 H	Vazul
15 P	Lóránt	15 H	Kolos	15 H	Nemz. ünn.	15 Cs	Anasztázia	15 Sz	Zsófia	15 K	Jolán
16 Sz	Gusztáv	16 K	Julianna	16 K	Henriette	16 P	József	16 V	Mózes	16 Sz	Ferenc
17 V	Antal	17 Sz	Donát	17 Sz	Gertrud	17 Sz	Rudolf	17 H	Paskál	17 Cs	Töhötöm
18 H	Piroska	18 Cs	Simon	18 Cs	Sándor, Ede	18 V	Húsvét	18 K	Erik	18 P	Arnold
19 K	Sára	19 P	Zsuzsanna	19 P	József	19 H	Húsvét	19 Sz	Ivó	19 Sz	Gyárfás
20 Sz	Fáb. és Seb.	20 Sz	Aladár	20 Sz	Hubert	20 K	Tivadar	20 Cs	Bernát	20 V	Ráfael
21 Cs	Ágnes	21 V	Eleonóra	21 V	Benedek	21 Sz	Konrád	21 P	Konstantin	21 H	Alajos
22 P	Artúr	22 H	Gerzson	22 H	Katalin	22 Cs	Csilla	22 Sz	Júlia	22 K	Paulina
23 Sz	Zelma	23 K	Alfréd	23 K	Viktorián	23 P	Béla	23 V	Dezső	23 Sz	Zoltán
24 V	Timót	24 Sz	Mátyás	24 Sz	Gábor	24 Sz	György	24 H	Eszter	24 Cs	Iván
25 H	Pál	25 Cs	Géza	25 Cs	Irén	25 V	Márk	25 K	Orbán	25 P	Vilmos
26 K	Vanda	26 P	Sándor	26 P	Emánuel	26 H	Ervin	26 Sz	Fülöp	26 Sz	János, Pál
27 Sz	Angelika	27 Sz	Ákos	27 Sz	Hajnalka	27 K	Arisztid	27 Cs	Gyula	27 V	László
28 Cs	Károly	28 V	Elemér	28 V	Gedeon	28 Sz	Valéria	28 P	Emil	28 H	Ireneus
29 P	Adél			29 H	Auguszta	29 Cs	Péter	29 Sz	Magdolna	29 K	Péter, Pál
30 Sz	Mártonka			30 K	Izidor	30 P	Katalin	30 V	Janka	30 Sz	Pál
31 V	János			31 Sz	Árpád			31 H	Angela		

3.43/A sz. Ára 40 fillér

MSZ. 5622

Kedves meglepetés egy régi naptár. Megfelelő átszámítási kulccsal jövőre is primán felhasználható!

A meghitt rokoni csók egyike a legkevesebb utánajárással beszerezhető ajándékoknak.

Nőtlen fiatalembereknek ajándékozzunk bélyeggyűjteményt, hogy legyen, amivel elszórakoztassák hölgyvendégeiket . . .

A mindkét nembéli tanulóifjúság körében egyre jobban elterjed a dohányzás. Ők valószínűleg szivarnak örülnének legjobban.

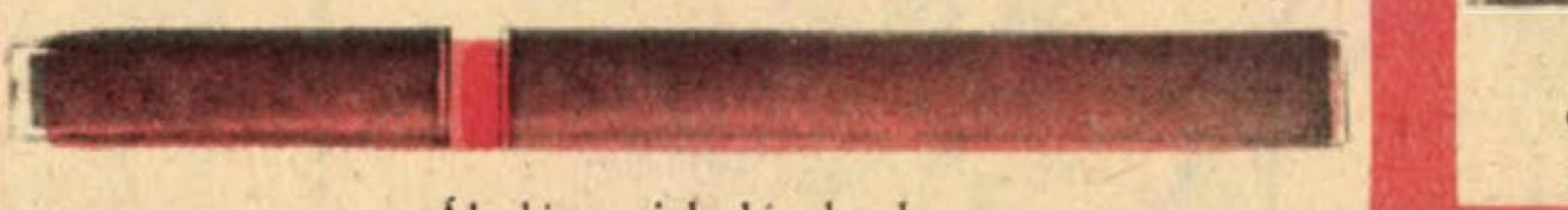

Általános iskolásoknak

Gimnazistáknak

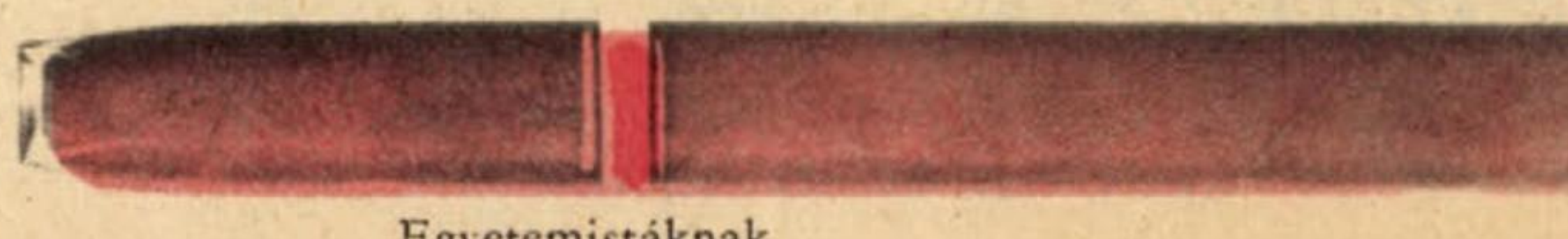

Egyetemistáknak

Csak férfiak ajándékozhatják! A nők minden apróságnak úgy tudnak örülni. Vegyük őket feleségül!!

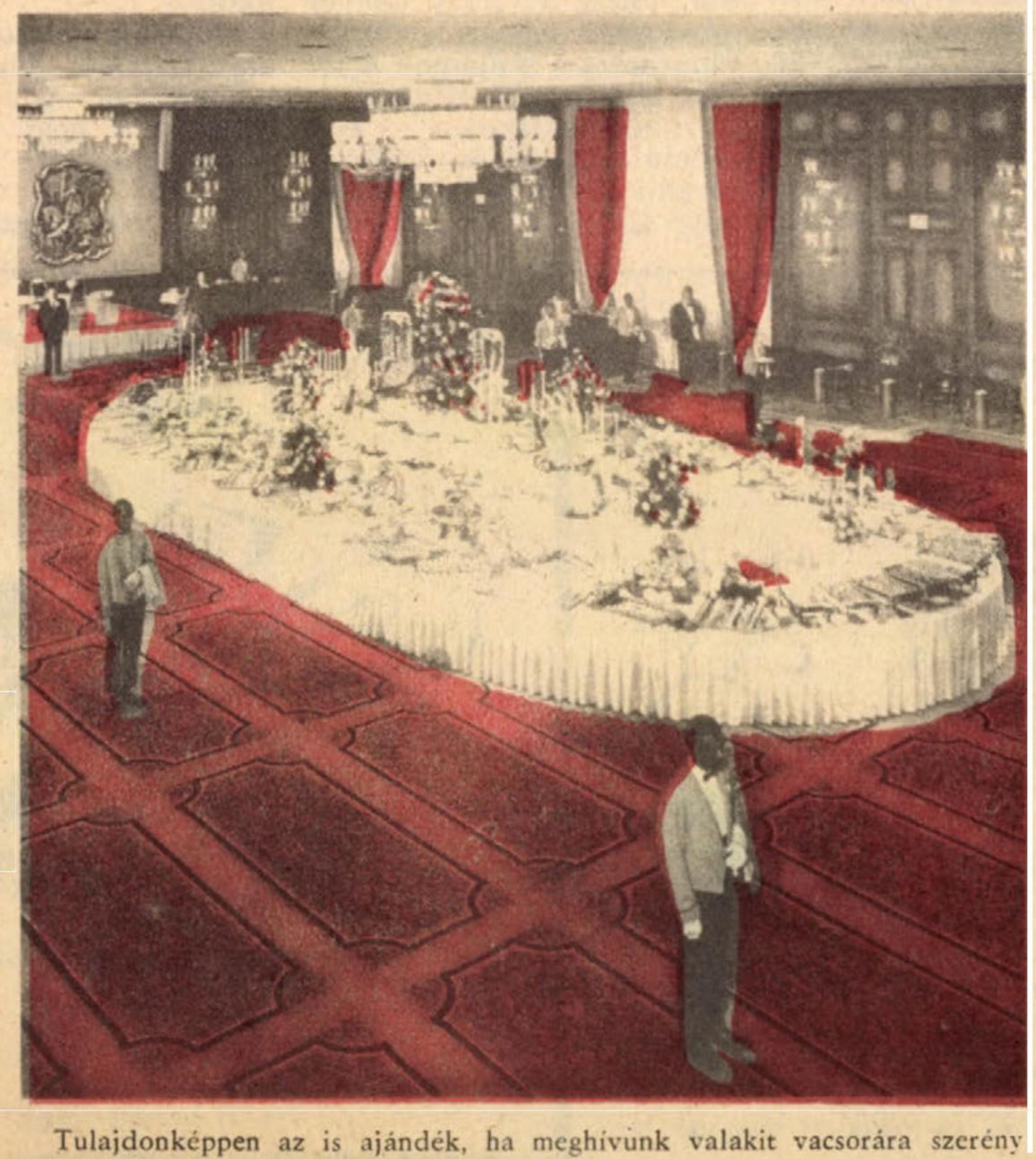

Tulajdonképpen az is ajándék, ha meghívunk valakit vacsorára szerény otthonunkba.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET VAGY BOLDOG ÚJÉVET?

— Na most segíts — fordulok nejemhez az ünnepi üdvözlő kártyák címzése közben — mit kívánjunk Juliska néninek, kellemes karácsonyi ünnepeket vagy boldog újévet?

— Már megint okoskodsz. Értelmes ember, ha üdvözlő kártyát küld, egyszerre kíván kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog újévet. Ezt magadtól is kitalálhattad volna — válaszolja nejem kissé gúnyosan.

— De nézz csak ide! — mutatom neki a kétségeimet okozó kis üdvözlő kártyákat, melyeket a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata készített és borítékostul 50 fillérért vettem a papírboltban. — Az egyik fajtára csak azt nyomtatták, hogy kellemes karácsonyi ünnepeket, a másikra csak azt, hogy boldog újévet.

Nejem csak egy pillanatra hökken meg a tárgyi bizonyítékok láttán, s akkor: Tégy amit akarsz! — kiáltással magamra hagy, mint mindig, ha hasonló sorsdöntő kérdésben kell állást foglalnom.

Ottmaradok tehát kétségeim közepette. Mert akár magam írom rá a hiányzó szöveget, és így teszem borítékba a kártyát, akár mindkét kártyából teszek a borítékba, akár külön-külön küldöm az üdvözleteket, én fizetek rá. Első esetben ugyanis nyomtatvány helyett csak levélként adhatom fel a postán az üdvözletet, ha csak nem csalok, vagy nem akarom, hogy Juliska néni fizessen portót. A második esetben még nyilvánvalóbb a többletkiadásom, mert akkor két üdvözlőkártyát kell vennem — egy helyett.

Megpróbálok pusztán logikai alapon rájönni a nyitjára a Képzőművészeti Alap és az Ápisz eme ügyes kis húzásának, de ekkor egy újabb üdvözlő kártya még jobban összezavar és megnehezíti „kutatásaimat”. Ezt a másik kártyát külföldi ismerőseim számára vettem. Szebb és persze drágább is, mint az előzőek, 1,30-ba, illetve 2,30-ba kerülnek nagyságuktól és kivitelezésüktől függően. A meglepő bennük azonban az, hogy ezeken a kártya típusokon (méghozzá angol, német és francia nyelven is) a két üdvözlet a szerény kis „és” kötőszócskával összekapcsolva egymás mellett szerepel.

Kétségeim ezáltal csak tovább szaporodtak. Vajon mi lehet a magyarázata annak, hogy a nyilvánvalóan külföldre szánt üdvözlő kártyákon a szöveget teljesen logikus módon nyomtatják, a nyilvánvalóan hazai célokat szolgáló kártyákon pedig nem?

Dr. S. J.

Kutya idő

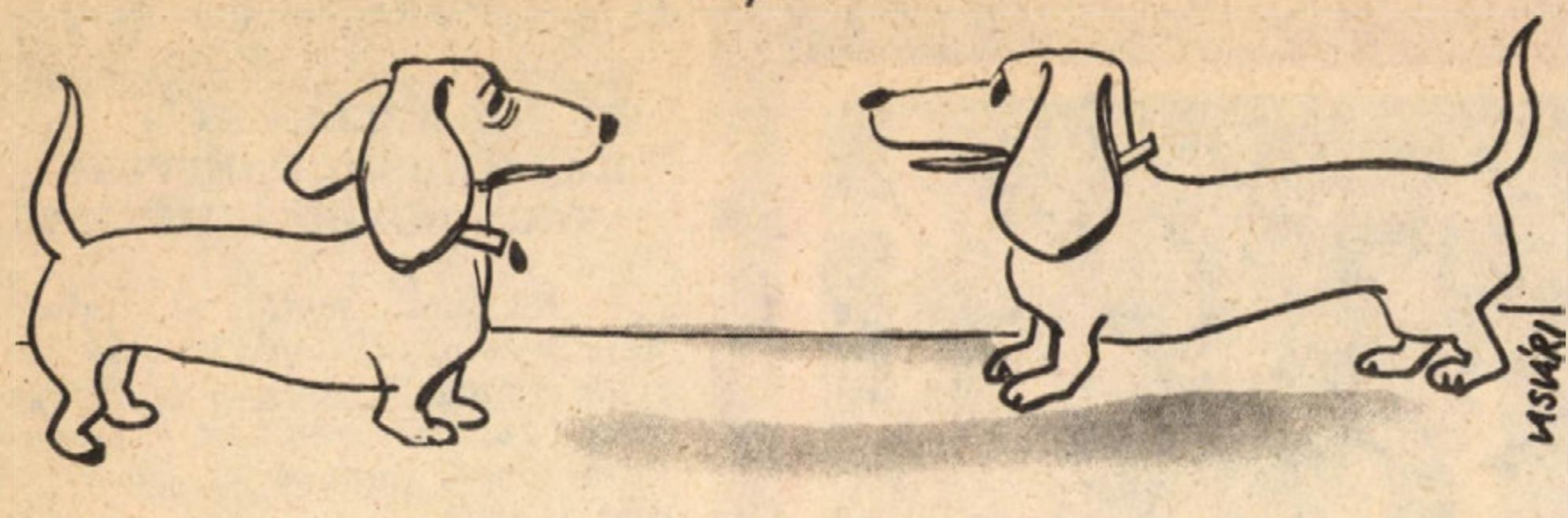

– Rémesek ezek a talajmenti fagyok...

Hajnali susogás

Mi ez a susogás a hajnalban?
Susogás, mely óvatos, szelíd,
Mint mikor két egymásnak-lett ember
Elsuttogja féltett titkait.

Mi ez a susogás a hajnalban?
Mely oly, mintha szerelmes beszéd...
Bélés zizeg, ahogy kiforgatja
Feleség a férjének zsebét.

Darázs Endre

A KOPPAY-legenda

Koppay Csaba arról volt nevezetes, hogy mindent el tudott intézni. Az olyan ember, aki mindent el tud intézni, általában nem rokonszenves azok előtt, akik semmit sem tudnak elintézni. Már pedig az utóbbiak vannak elsöprő többségben. Csakhogy Csabát nem szabad beskatulyázni az antipatikus mindentelintéznitudók közé: ezt a képességét művészi tökélyre fejlesztette.

Vannak az életben kínos akadályok, amelyeken közönséges ember sehogy sem képes keresztülvergődni. Koppay Csaba ezeken úgy röppent által, mint fecske a folyók és háztetők fölött. Amibe más belebukik, belekeseredik, belerokkan, beleőszül — lakáskiutalás, turista útlevél, zsíros állás a feleségnek, egyetemi felvétel a kislánynak, pótnyugdíj a papának, pótüdülés a mamának — annak elintézése Csabának nem okozott gondot. Ellenkezőleg, kedve telt a kusza ügyek gyors elintézésében, amint a jó futballcsatárnak gyönyört okoz, hogy kicselezheti az útjában álló behemót védőjátékosokat.

Az ismerősök kezdetben utálták, azután irigyelték, majd csodálták, végezetül pedig drukkoltak neki, mert immár nem az ügyeskedőt látták benne, hanem rendkívüli egyedét az emberi nemnek, aki helyettük is bosszút áll az életet megkeserítő nehézségeken. Úgy tekintettek Koppay Csabára, mint korunk Naszreddin Hodzsájára, Robin Hoodjára, Ludas Matyijára. Meglehet, hogy jobban megy a sora, mint bármelyikünknek — suttogták a kisemberek esténként otthonaikban a dupla fekete és a konyak között —, de már az a tény is vigasztaló, hogy van egy ember, akinek éppúgy bőr van a nyakán, mint nekünk, mégis mindent el tud intézni.

A Koppay-legenda évről évre dagadt, terebélyesedett, mindenki lélegzetvisszafojtva figyelte Csaba mutatványait, miként a cirkusz közönsége a zsonglőrt, ki előbb a kezével, aztán a lábával, majd a fülével pörgeti a mind nagyobb számú porcelántányérokat: vajon elejti-e, vajon akad-e valami, amin megtörik Csaba mindentelintéznitudása.

Nem akadt. Balatoni nyaralóját elöntéssel fenyegette a víz. Csaba elintézte, hogy lecsapolják és új mederbe tereljék a tavat. Pesti lakásával szemközt toronyházat emeltek, mely elvette volna a kilátást, Csaba addig mesterkedett míg a felső emeleteket lebontották, az épületet földszintes üzletházzá alakították át. Hogy jobban láthassa a televízió-műsort, elhordatta a hullámok útjában álló hegyet. Közben — csakúgy mellékesen — egy csomó villamos és autóbusz megállót áthelyeztetett a lakása elé.

Közben gyermekei megnőttek, valamennyien szép állásba kerültek, megjöttek az unokák is, és Csaba, mint rajongó nagypapa korszerű bölcsődék, majd óvodák, iskolák, végül egyetemek építését intézte el számukra. A legkisebbik, az a huncut Zolika ugyan alaposan ráijesztett a nagypapára, nem fűlött a foga a matematikához, és bizonnyal meg is bukott volna az érettségin, ha nagyapó el nem intézi, hogy abban az esztendőben kivételesen gombfociból maturázzanak a diákok algebra helyett.

Egyszóval, Koppay Csaba hosszú élete során semmivel nem találkozott, amit ne tudott volna elintézni.

És, képzeljék, az elmúlt héten a városban sétálva elkapta valami könnyű nátha, ágynak dőlt, és három nap múlva örökre elköltözött tőlünk.

Mi, akik ismertük és csodáltuk, még mindig nem tudunk felocsúdni: hogyan lehetséges, hogy *ezt* nem tudta elintézni?

Novobáczky Sándor

Biztos, ami biztos

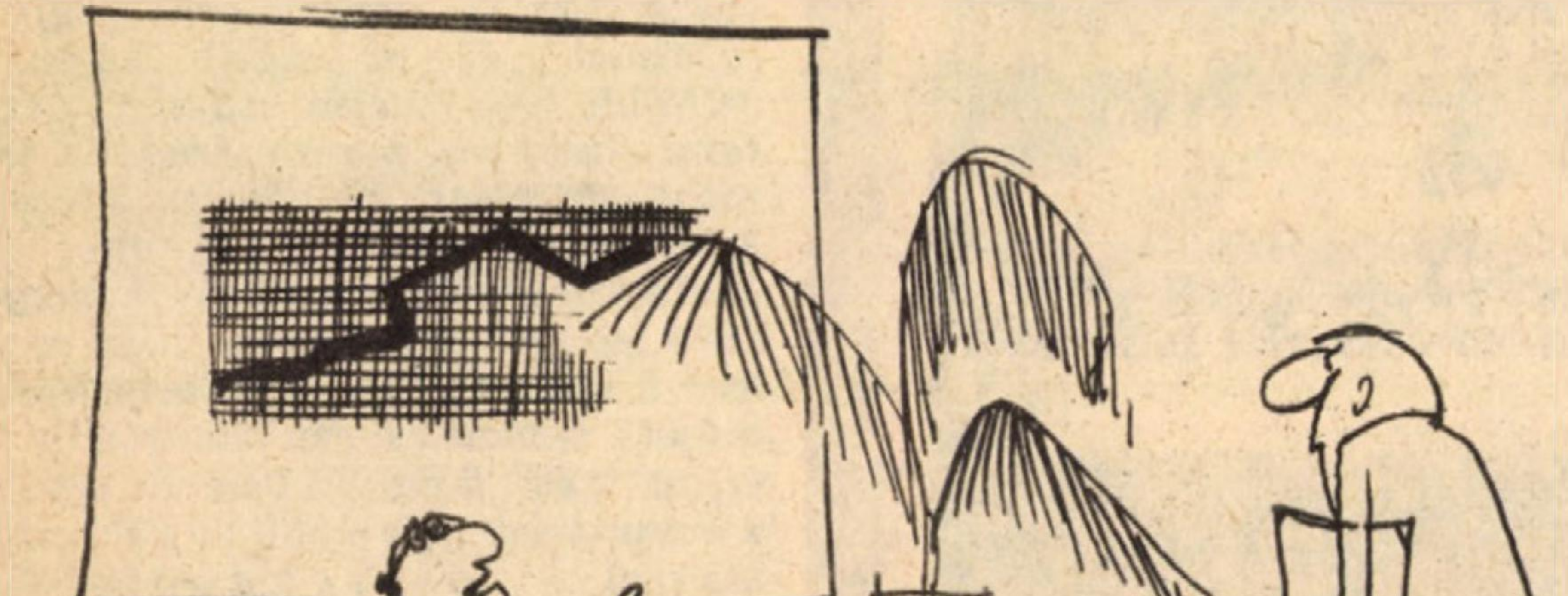

– Kovács kartárs, vegye fel a rosszabb ruháját, és próbáljon meg egy kis állami kölcsönt szerezni!

Kezdő jégpáros

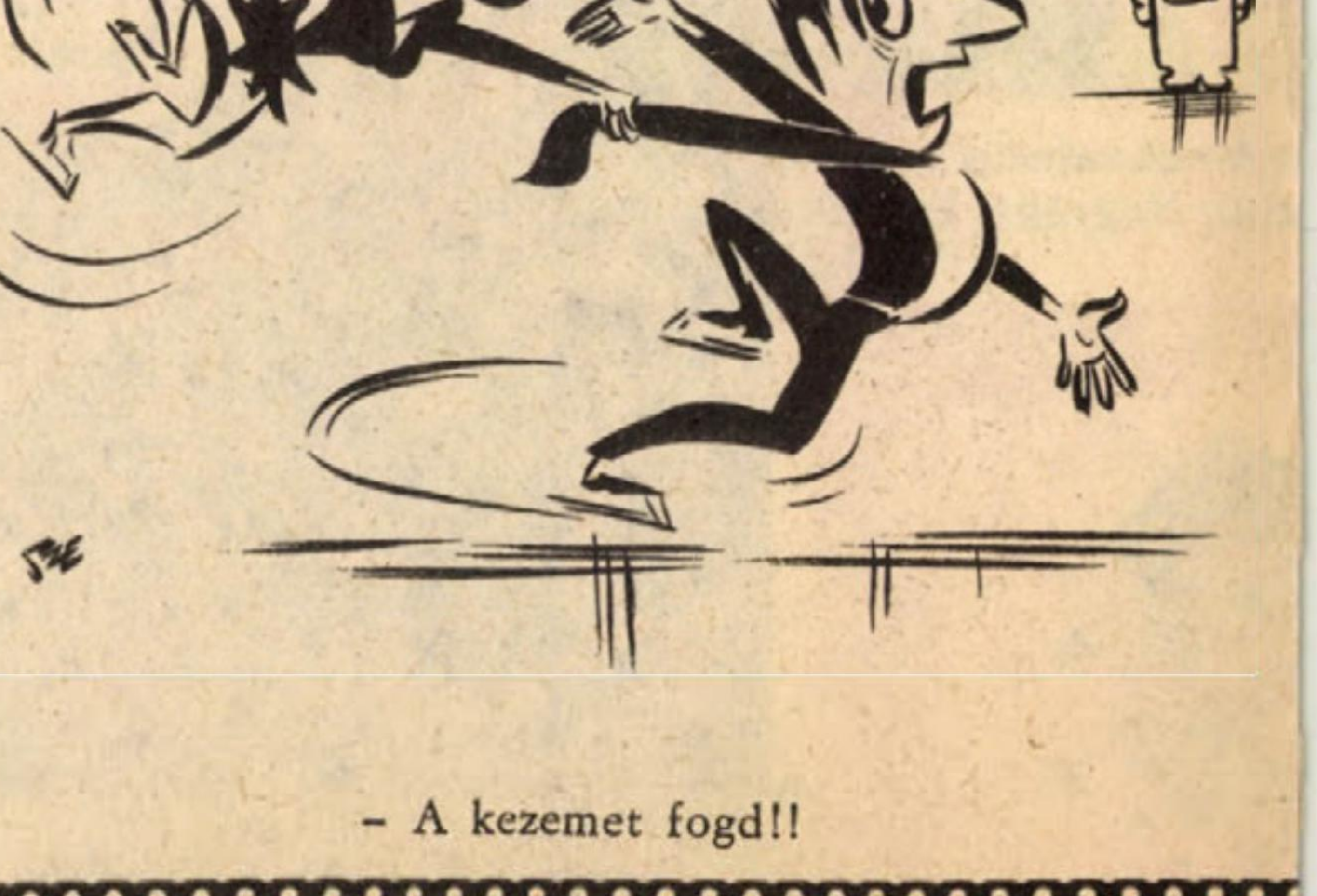

– A kezemet fogd!!

KARCAGI KÉPES KRÓNIKA

„Ez az a ház, ahol semmi sem változik,
Ez az a ház, ahol áll az idő . . .”

Ez az a ház — amelyet négy évvel ezelőtt kezdett építeni munkásszállásnak, illetve irodának a Szolnok megyei Építő Vállalat, s aztán, meggondolva magát, abbahagyta.

Ez az a ház — amelyet azóta sem tud rásózni senkire a városi tanács, akinek könyvjóváírással szakadt a nyakába.

Ez az a ház — amelynek cserepeit, ajtótokjait, mozgathatóbb alkatrészeit csak ketten lopkodják: Boldog és Boldogtalan.

Ez az a ház — (na meg a képen nem látható négy másik), amelynek az ügyében sürgősen tenni kellene már valamit!

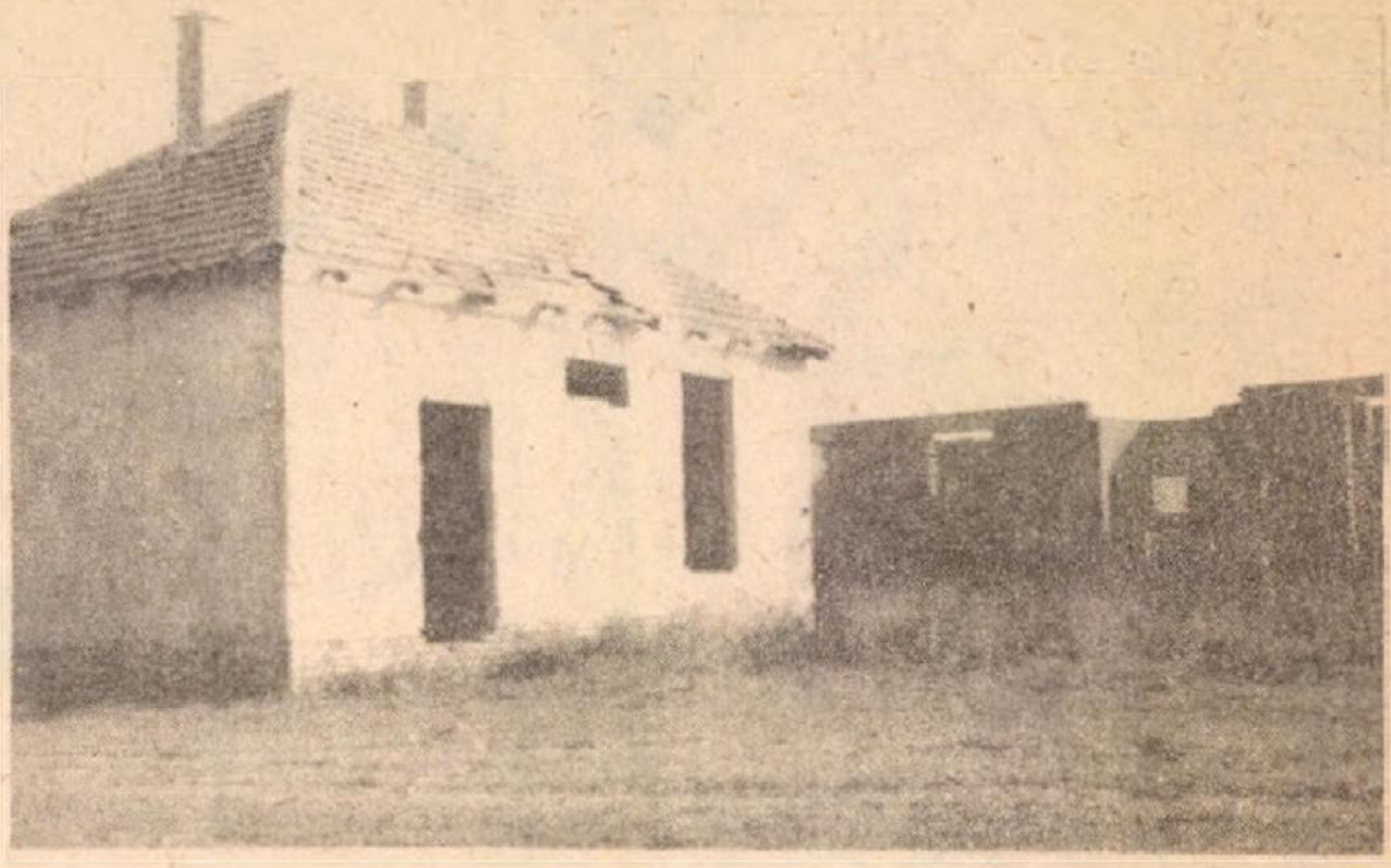

FÁTYOLT REÁ!

Az üveggyárban évek óta próbálkoznak a fátyolüvegből készült dísztárgyakkal. Nagyon szépek, gusztusosak az ilyen vázák, emléktárgyak, de a kereskedelem szerint kissé gőgösek: nagyon fenn hordják az árukat. Emiatt ment vissza már többször is a parti a gyár és a kereskedelem között.

Illetékes helyen feljogosítottak bennünket annak a közlésére, hogy a gyár hajlandó lenne fátyolt fordítani a fátyolüveg múltjára, és további engedményeket is tenne, ha akadna egy olyan vállalkozó szellemű kereskedelmi szerv, amely az idegenforgalmi idényben kedves „gyermeküket” kivinné a Balatonhoz. Hátha ott karriert csinálna?!

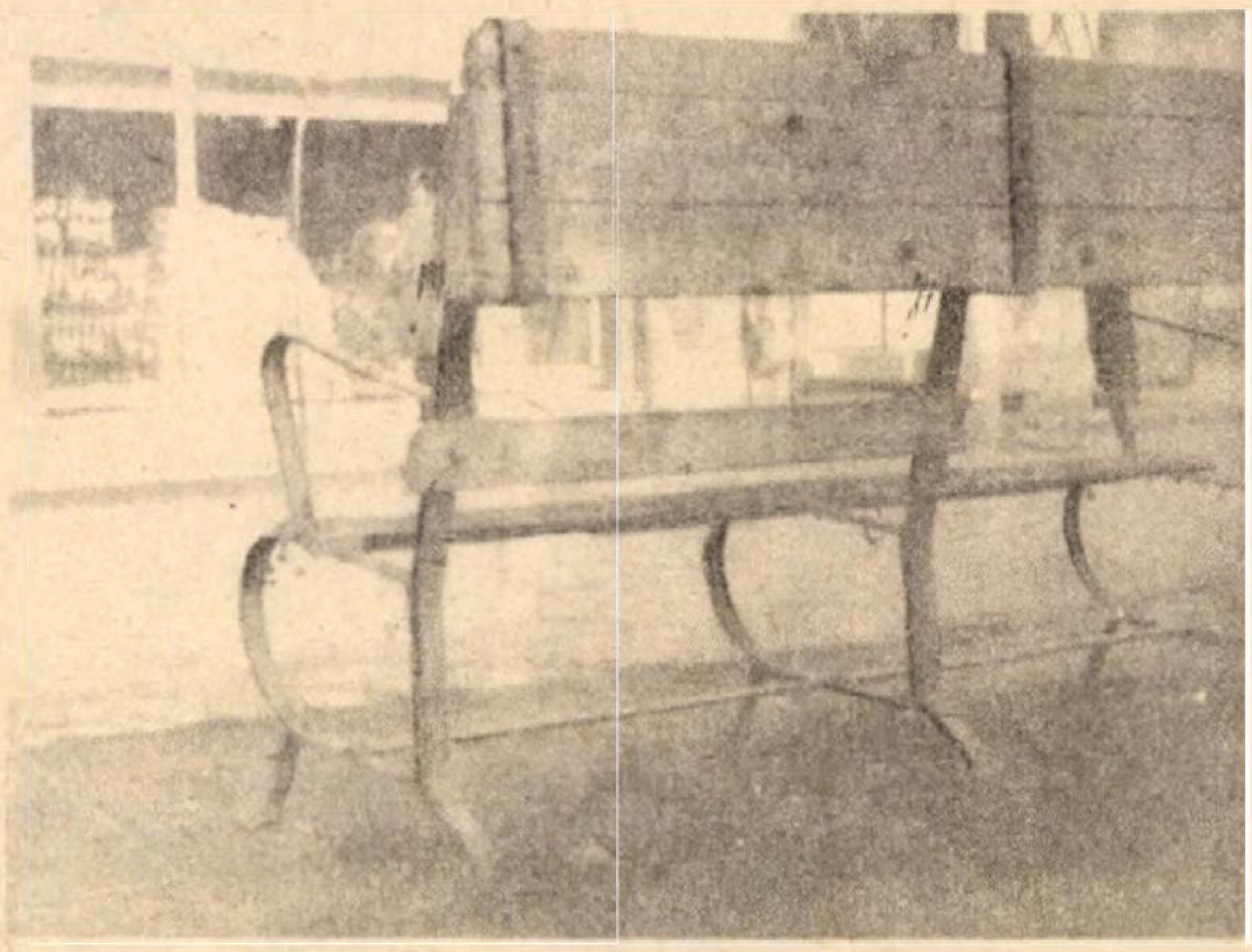

SZABADTÉRI MÚZEUM

létesitését tervezik a városban — eddig még meg nem erősített hírek szerint. Ez a pad állítólag a tervezett múzeum állandó kiállításának egyik előkelő darabja lesz.

A MEGYEI KIRAKATVERSENY ELSŐ DÍJA

— amint azt az újságok hírül adták — Karcagra került. Olvasóink megnyugtatására közöljük, hogy ezt a díjat *nem* a háztartási boltnak a képen is látható piszkos hypósüvegekből és faszenes zacskókból, keresetlen egyszerűséggel, hanyag eleganciával összedobált kirakata nyerte!

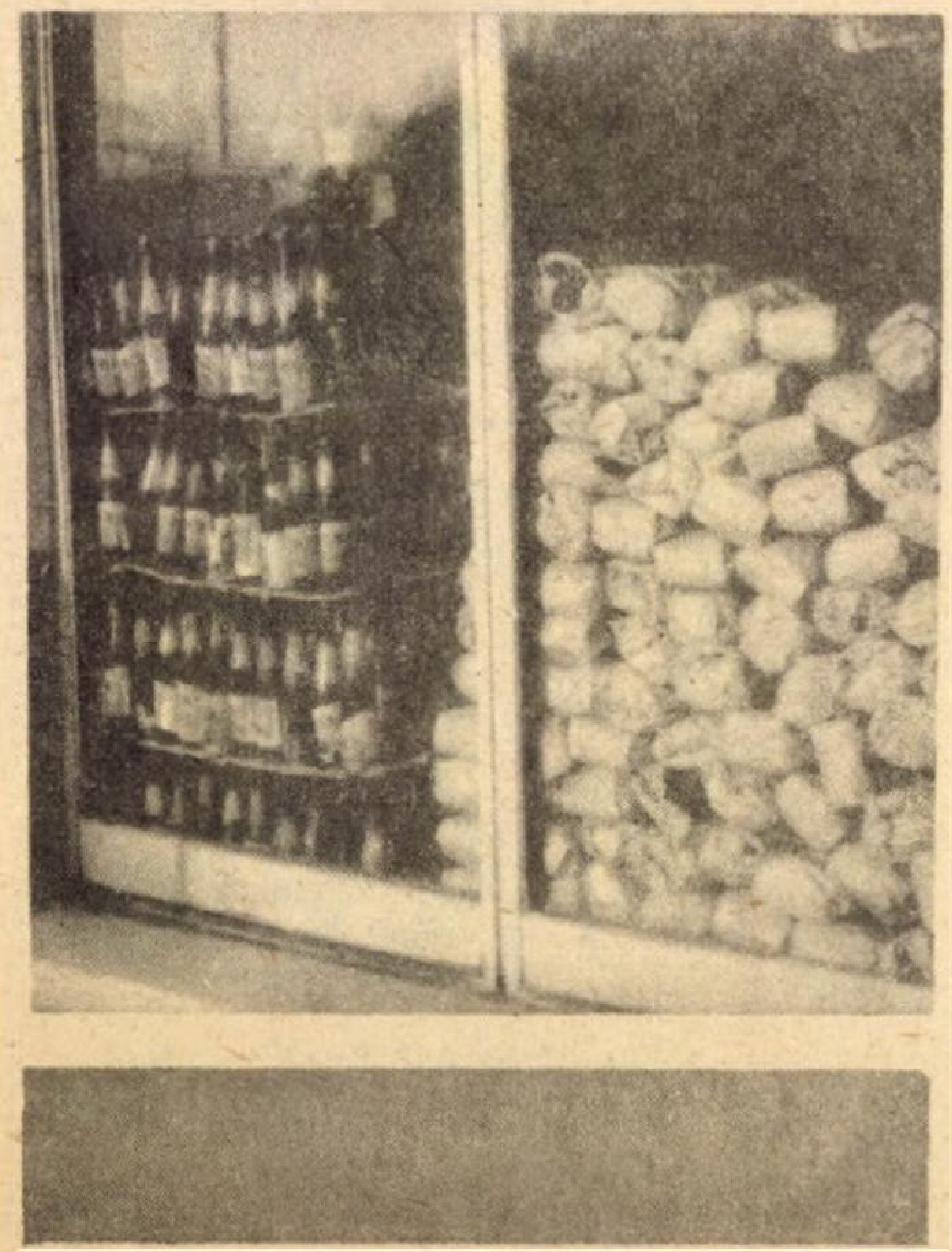

JAJ, A SZELÉN!

Még az ősz közepén eltűnt Budapest és Karcag között, vasúti szállítás közben, 63 kiló szelén. (Személyleírása: az oxigéncsoportba tartozó kémiai elem, rendszáma 34, atomsúlya 78,96.) Eltűnésekor vörös színű finom por alakot viselt. Aki tud róla, sürgősen jelentse a MÁV-nak, vagy az őt epedve váró Karcagi Üveggyárnak.

REKLÁM — KARCAGI MÓDRA

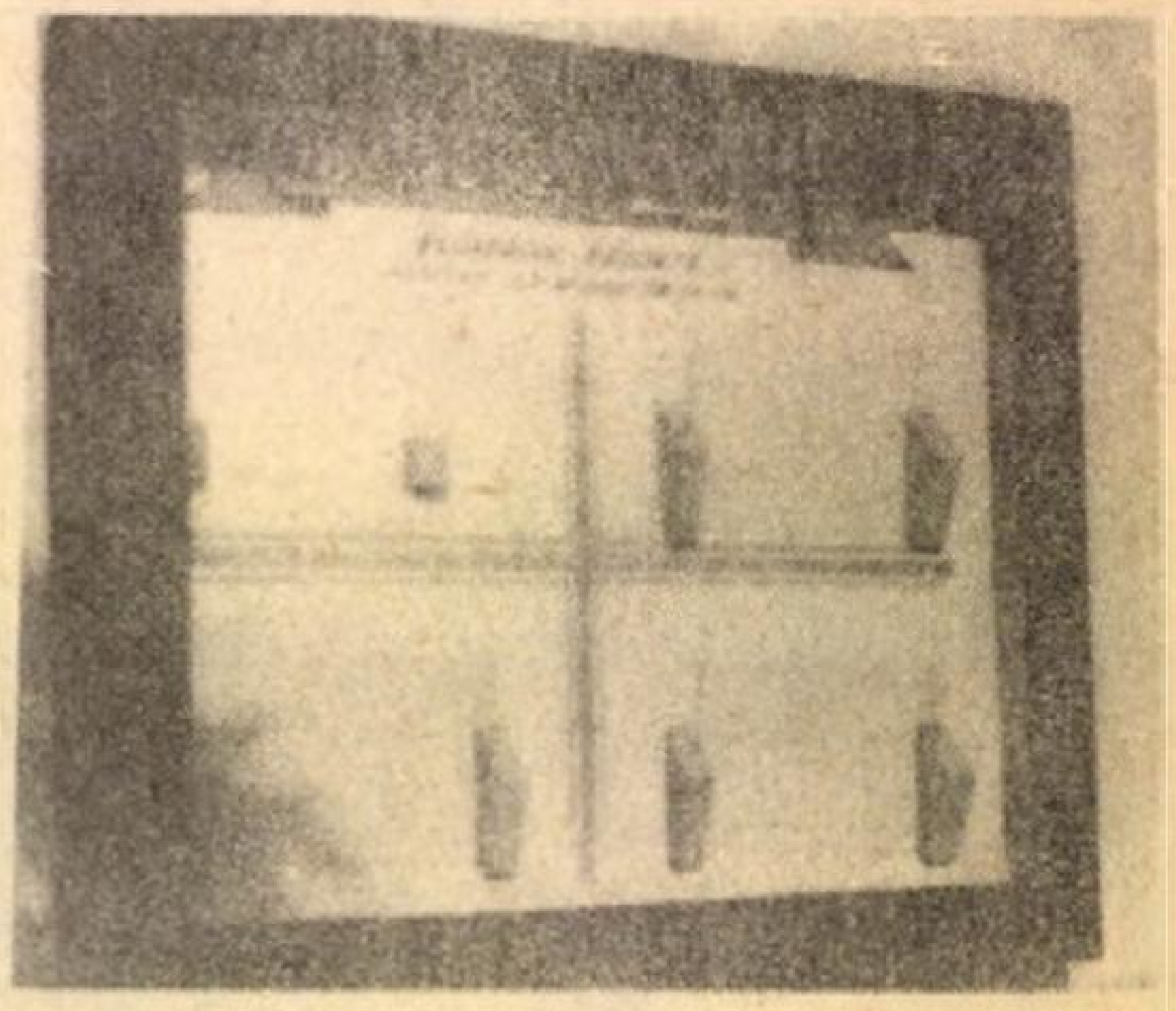

Jobbra: üres, moziműsort hirdető tábla, a tanácsházával szemben.

Balra: még üresebb hirdetőoszlop, pont a tanácsháza előtt.

Huszonötezres, mások által csinosnak mondott, vizben, energiában, szabad telkekben gazdag vidéki város, keresi olyan
jól menő
PESTI ÜZEM ISMERETSÉGÉT,
amely
hajlandó lenne egy részlegét
vidékre telepíteni. Szövetkezetek se kíméljenek!
Ajánlatokat „400 munkára váró asszony” jeligére kérünk sürgősen, a *Karcagi Városi Tanácshoz.*

(Barát József—Radványi Barna riportja)

Télapó

Pusztai Pál rajza

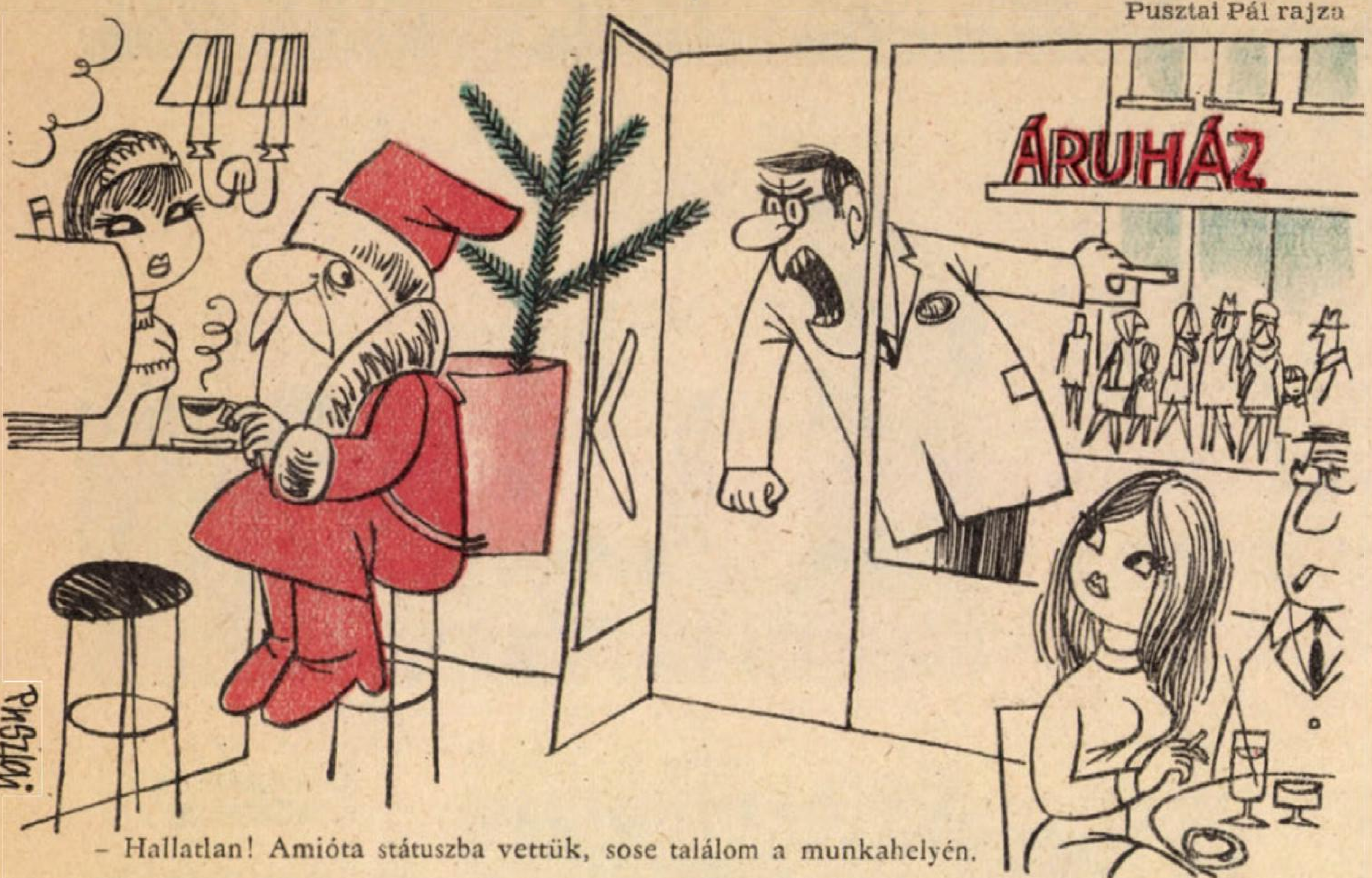

– Hallatlan! Amióta státuszba vettük, sose találom a munkahelyén.

Modern szülő

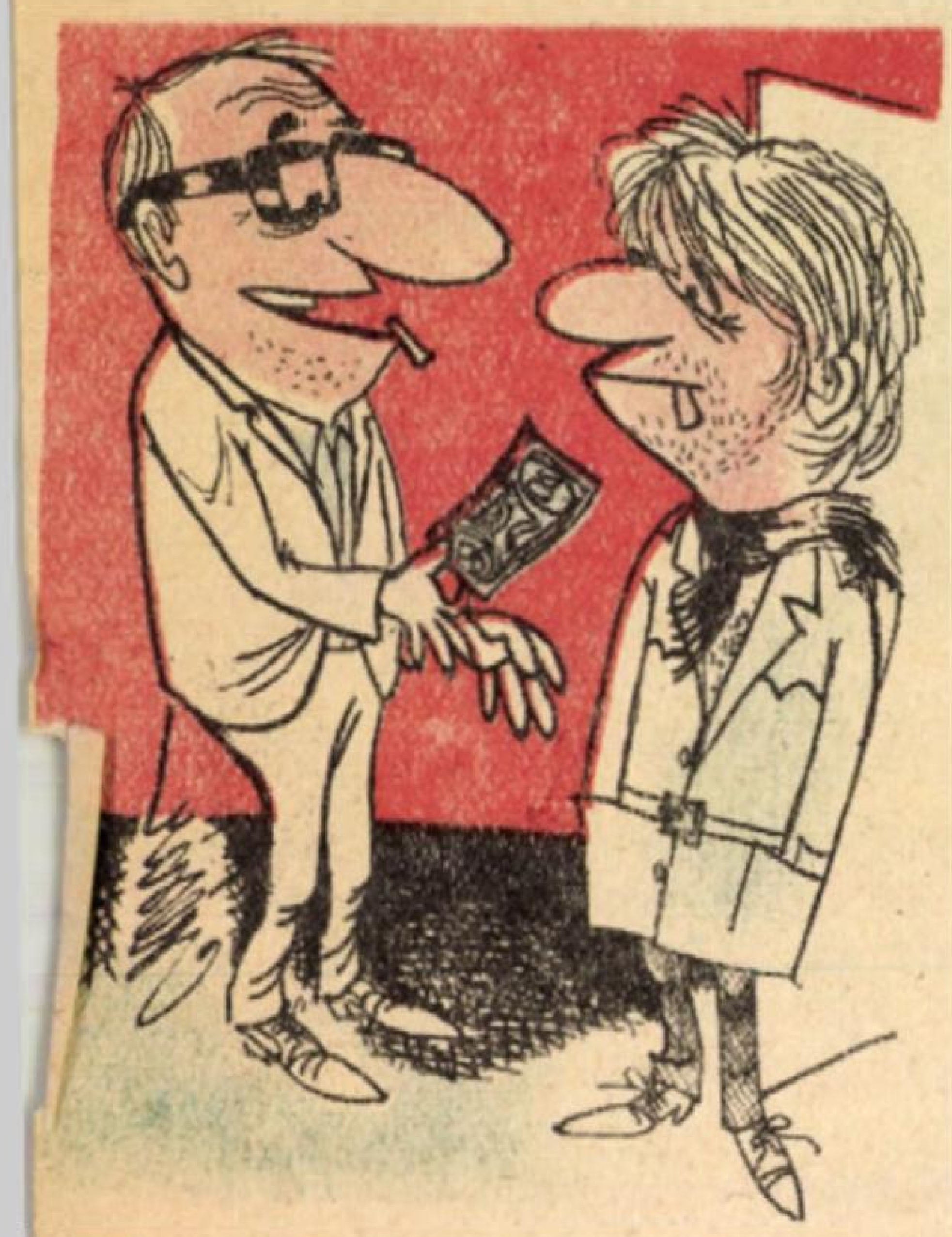

– Nesze, fiam, egy húszas, nősülj meg!

Formabontás

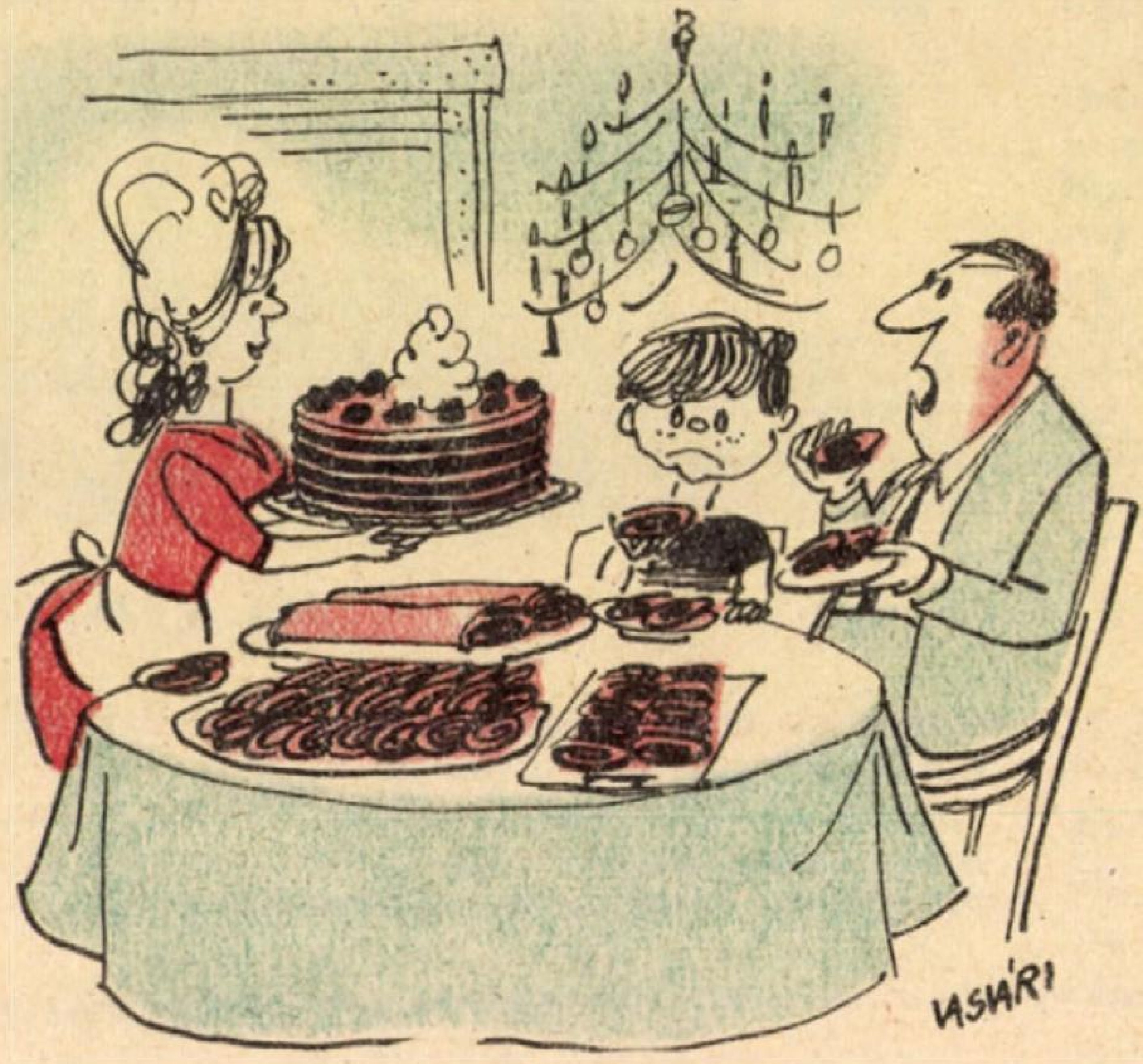

— Ez torta alakú beigli!

Szemrehányás

Várnai György rajza

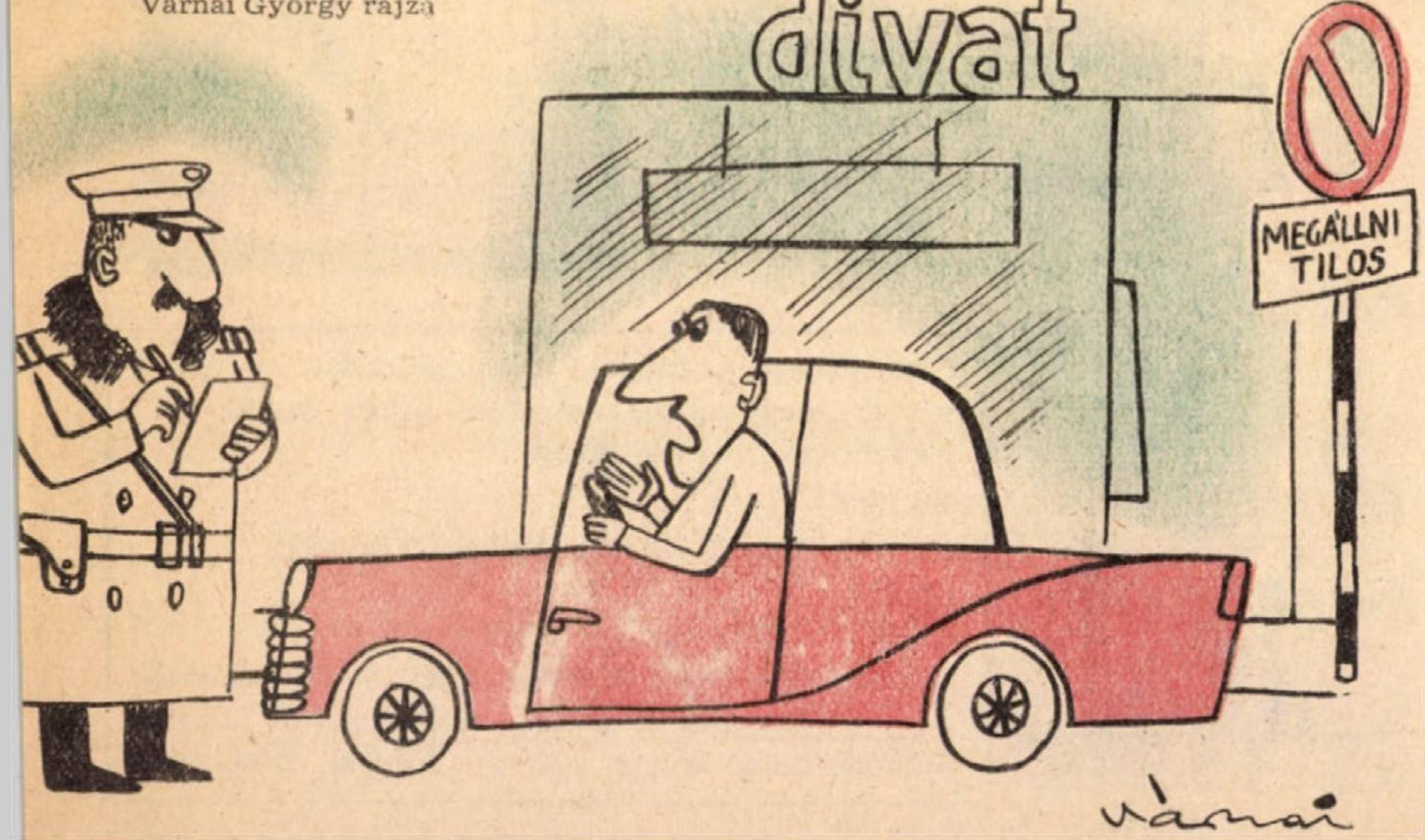
divat
MEGÁLLNI TILOS

– Persze, amikor jó helyen álltam meg, eszébe sem jutott, hogy megdicsérjen . . .

E HETI

A legjobb karácsonyi gondolat:
ajándéknak camea kölni

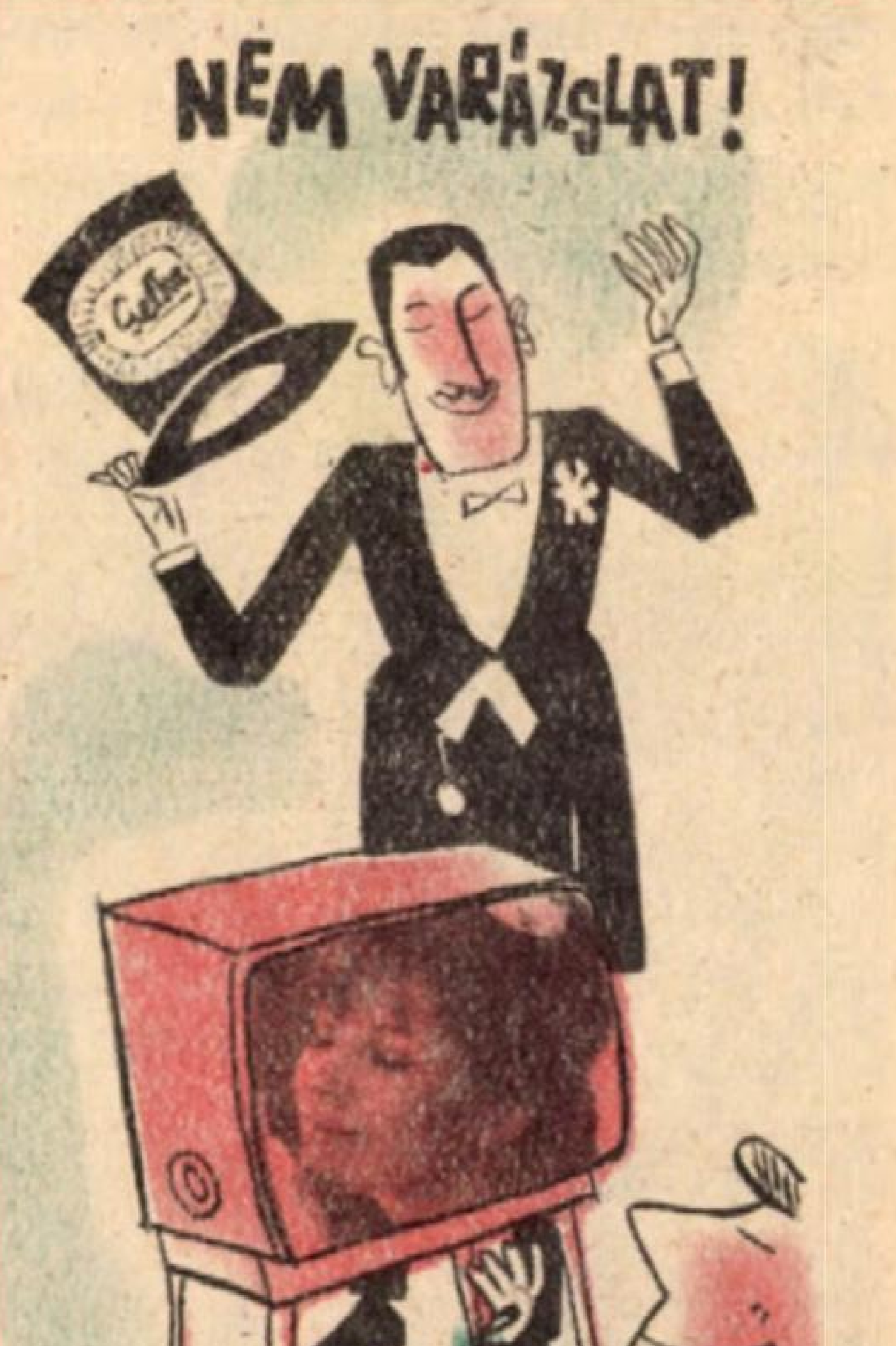
NEM VARÁZSLAT!
Gelka

Ha hívja a 33—33—33-at, jövünk és megjavítjuk hibás
TELEVÍZIÓJÁT,
RÁDIÓJÁT
HÁZTARTÁSI GÉPÉT

HIRDETÉSEINK

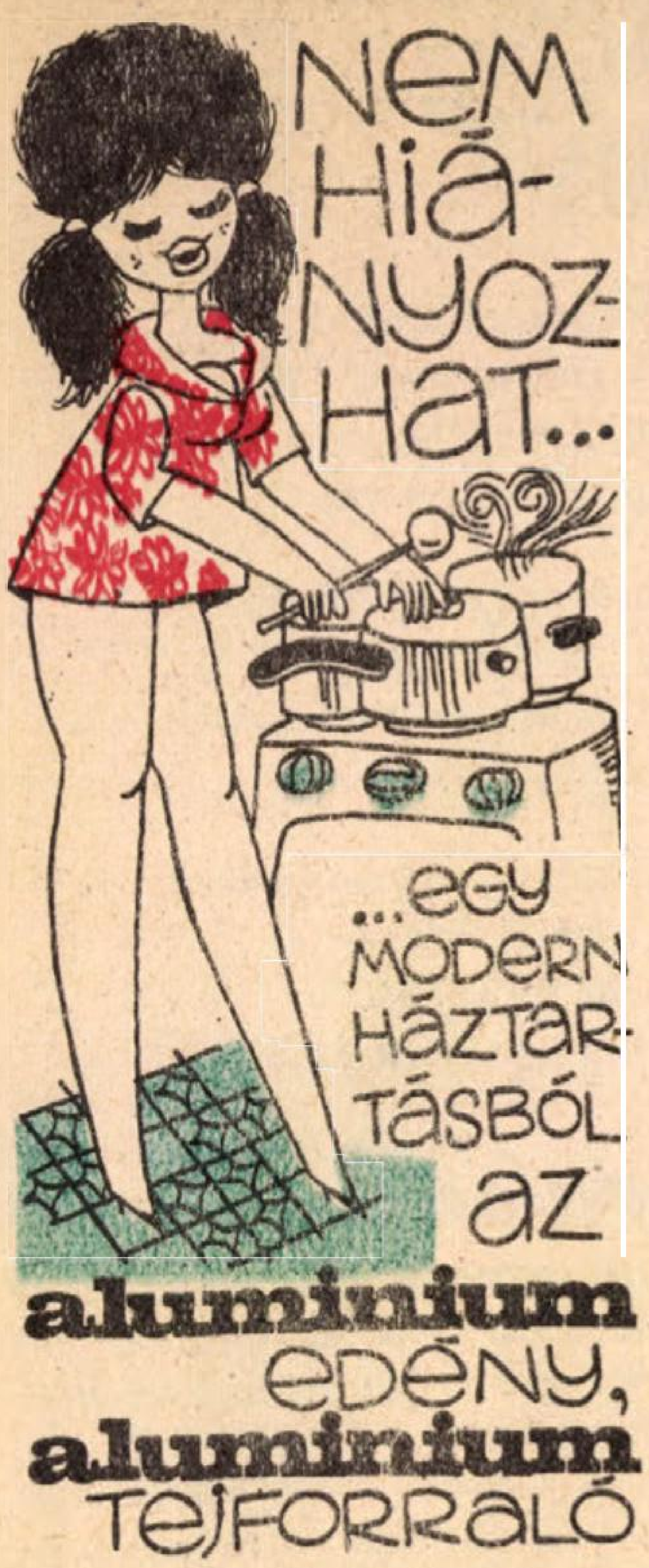

NEM HIÁNYOZHAT...
...EGY MODERN HÁZTARTÁSBÓL AZ
aluminium EDÉNY,
aluminium TEJFORRALÓ

MEGSÚGOK EGY TITKOT...

Mindent puhára főz
a bajonettzáras, 4 betétes

KUKTA

Kapható 4, 6, 8 literes
nagyságban
a szaküzletekben

Karambol után

Toncz Tibor rajza

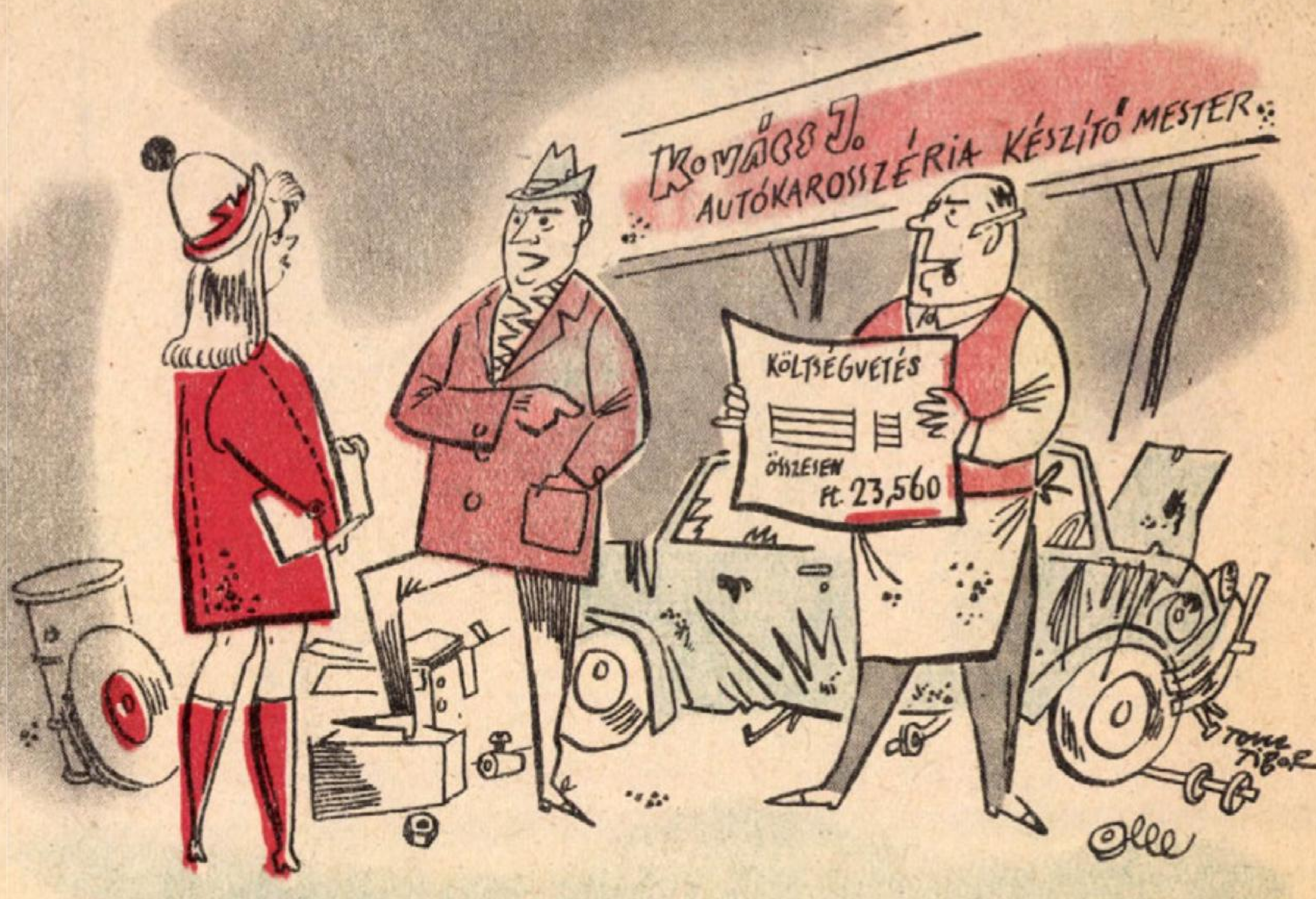

KOVÁCS J. AUTÓKAROSSZÉRIA KÉSZÍTŐ MESTER
KÖLTSÉGVETÉS
ÖSSZESEN
Ft. 23,560
TONCZ TIBOR

– Ennyire azért mégsem kellett volna sietnünk, szívem!...

Élő karácsonyfa

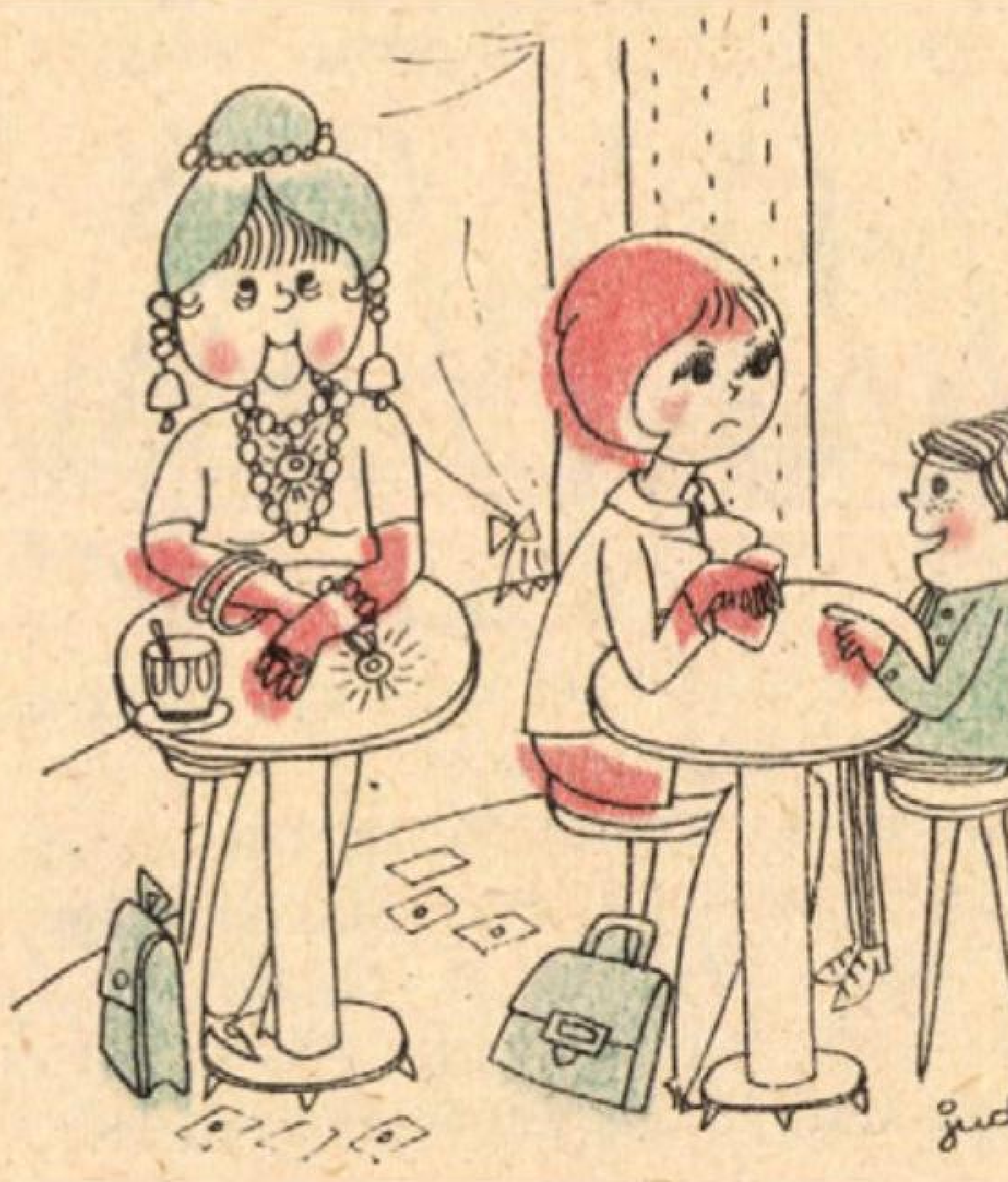

– Nézd, anyu, még csillagszóró is van rajta!

Praktikus család

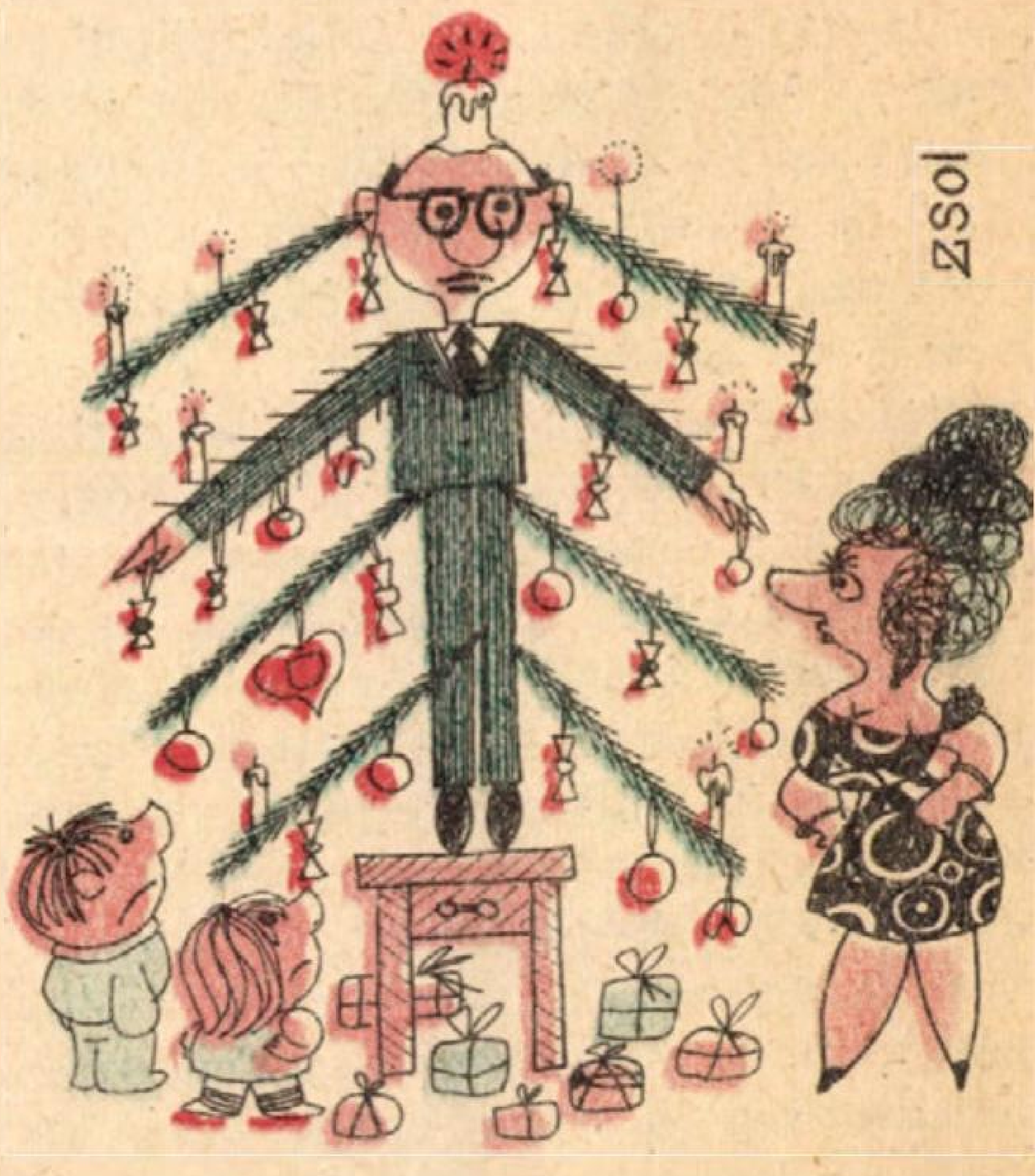

– A karácsonyfát máris megspóroltuk!

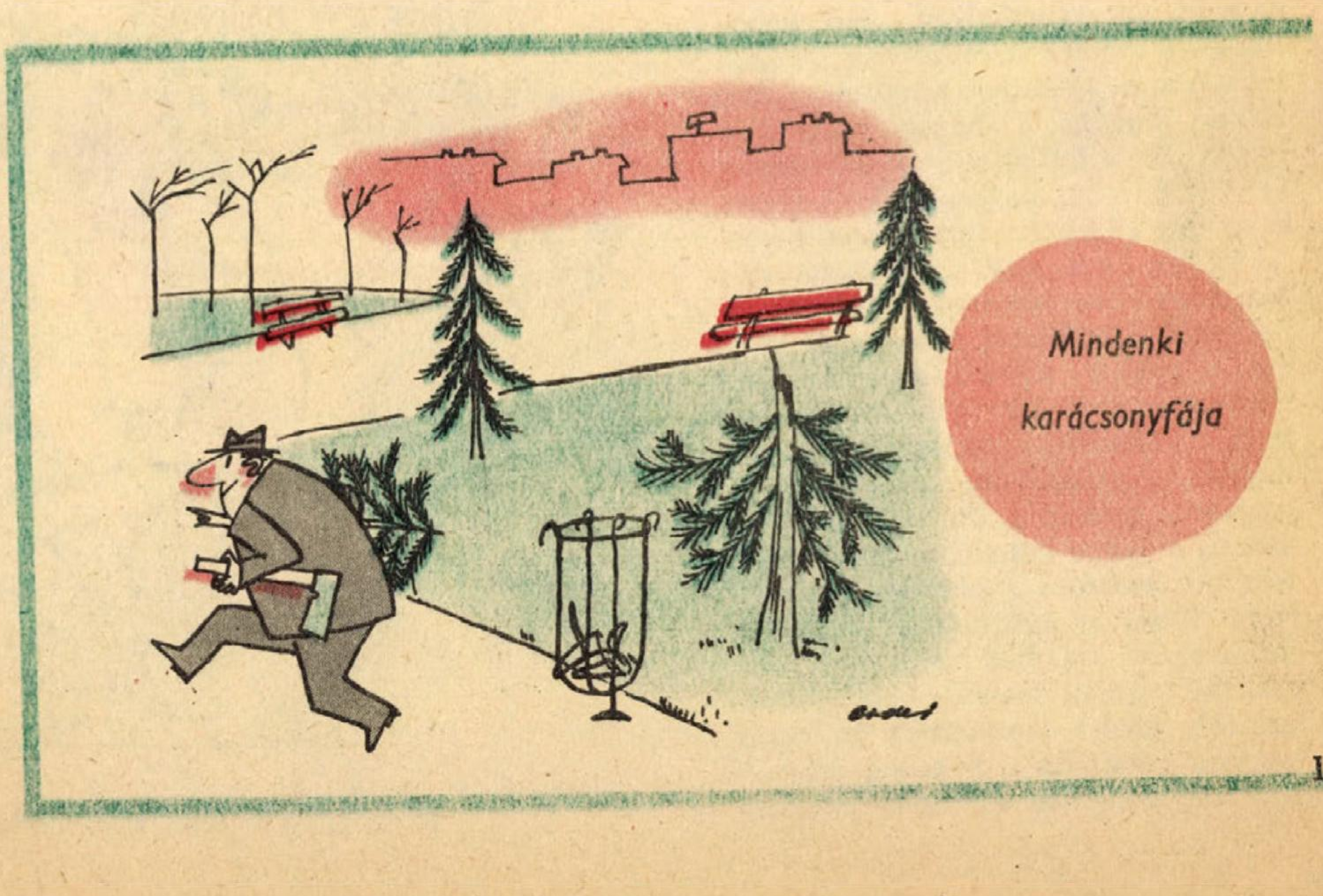

Mindenki karácsonyfája

Az első nap

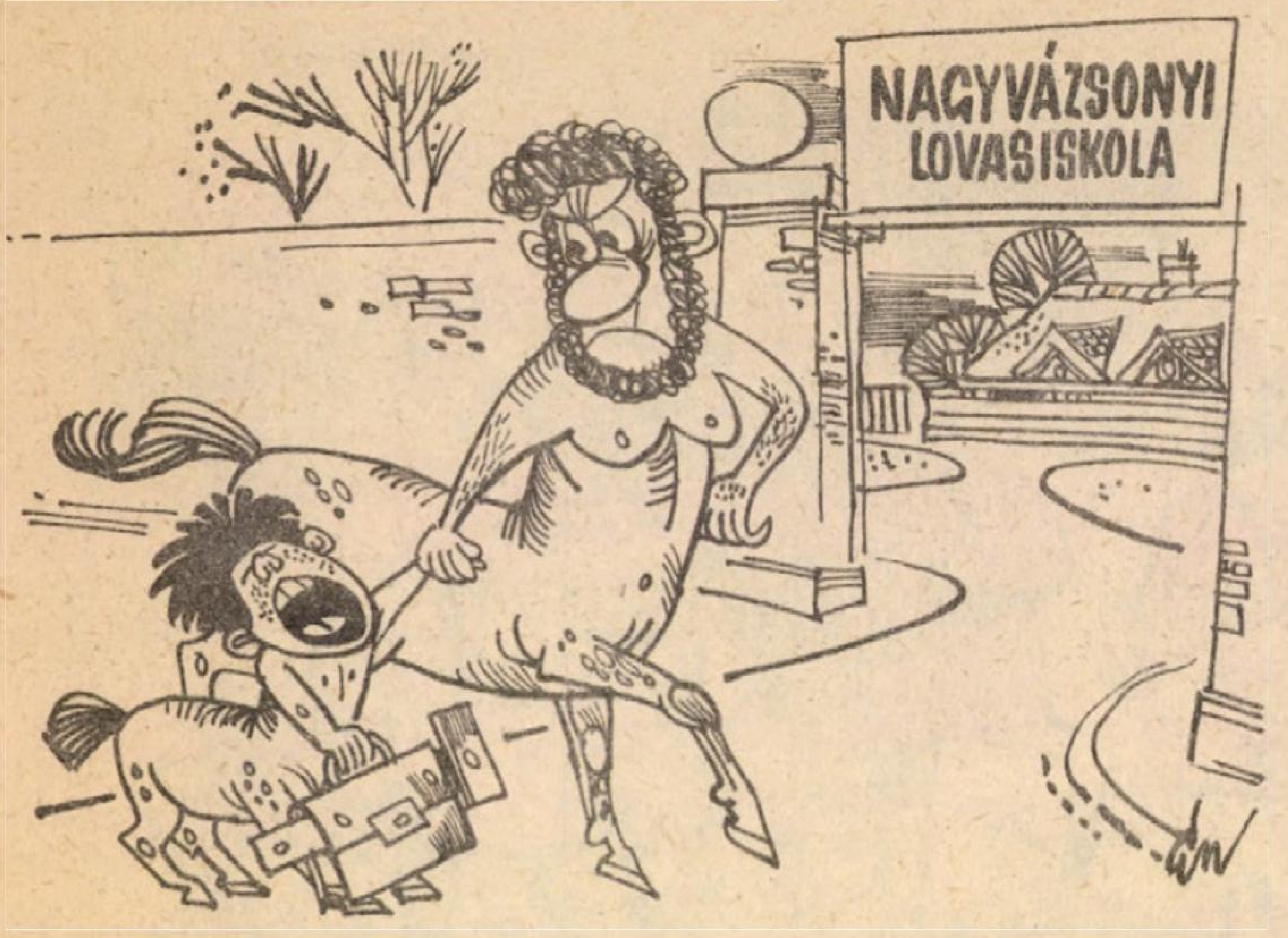

Beszélgetés egy idős hölggyel

„Egész életem konok kínok
és szenvedések szörnyű tára” —
szól az agg hölgy, majd így folytatja:
„Vigyázzon drágám önmagára,

s mondjon le sok-sok földi jóról,
az ivásból lesz legtöbb kára . . .”
„Ön tehát azt óhajtja — mondom —
hogy kerüljek az Ön útjára,

mert kettőnk közül . . . jól megnézve,
most is Önnek van Egészsége!!!
Az én életem, bár ha tépett:
csodálatos! — mert folyton élek!”

Szendrő József

CIPZÁR

Tavaly a becsületszavamat adtam magamnak, hogy írói témakörömből örökre száműzöm a cipőt, s a lábbelit ezentúl hordani fogom, nem szóvátenni. De mit ér a megfogadott becsületszó, ha az írói felelősségérzet — melyről annyi szó esik napjainkban — nem bírja el a hallgatást. Oldjanak fel fogadalmam alól, a női csizmák kiáltanak ki belőlem!

Pontosabban az az egyfajta hosszúszárú női csizma foglalkoztat, melyen a csizma belső szárán cipzár szalad fel-le, amikor a cipzár jól működik. Amikor a cipzár nem szaladgál fel-le, szóval mikor nem működik, az az eset nem is érdekel, arról írjanak mások, engem az az állapot nem hagy szó nélkül, amikor a cipzár a lehető legjobban működik. Ugyanis vastag és durván megmunkált fogantyúja van a cipzárnak, mely által a cipzár fel és le húzatik, és ez a fogantyú, beleakadva a nylon-harisnyába, kitépi a harisnyát, mivelhogy a cipzár a csizma belső felén van. Namármost:

Lelkiismeretesen latolgattam a megoldások lehetőségét, nem hebehurgyán nyúlok a cipzárhoz. A kallantyú nem akad bele a nylonba, csak akkor, hogyha a cipzár végig van húzva, és a kallantyú a csizmaszár tetejével egymagasságba kerül. A nylont tehát nem károsítaná, hogyha a zár csak félig, vagy egyáltalában nem lenne felhúzva, sajnos, ilyen helyzetben a nyitott csizmaszár verdesi a viselője lábszárait, s ez kellemetlen érzést okoz. Védelmet nyújtana a kallantyú ellen egy ragtapasz, melyet a kallantyúra lehetne ráragasztani, esetleg a csizmák színével azonos színben készült ragtapaszokat lehetne árusítani a csizmákkal. Megfelelő védelmet nyújtana a kallantyúártalommal szemben az is, hogyha e csizmák viselői megfelelően szétterpesztett járást tanulnának be, mely viszont ellentétes a jelenleg érvényben levő esztétikai követelményekkel.

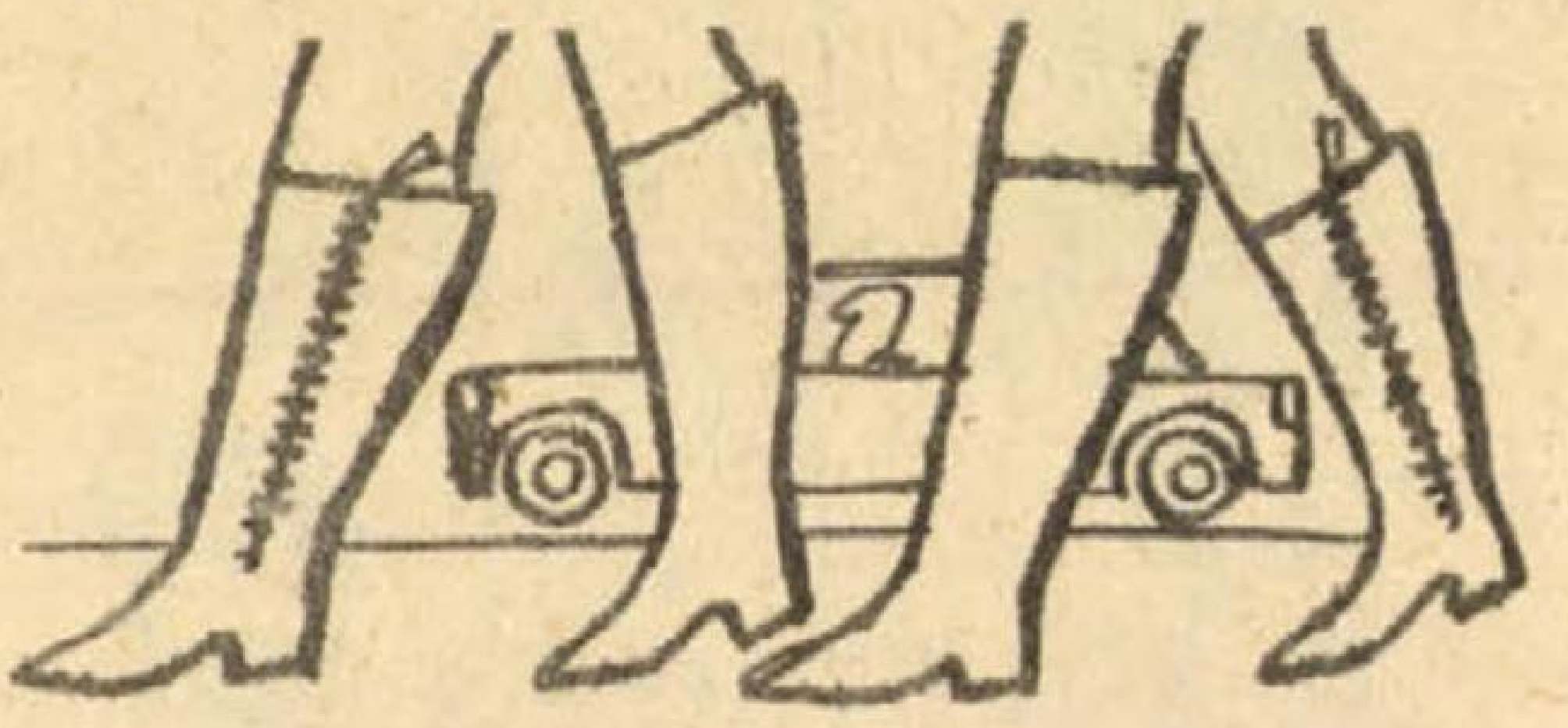

A cipzár-kallantyú nem okozna bajt abban az esetben sem, hogyha a nők e csizmatípushoz nylon-harisnya helyett kapcát viselnének a csizmában, az élő bőrön okozott karistolásokat ugyanis az egészséges szervezet gond nélkül regenerálja.

Továbbá a cipzár-fogantyúk nem akadnának bele a nylonharisnyába akkor sem, hogyha a cipzárak a csizmaszáron hátul, vagy kívül foglalnának helyet. Ez esetben csak két, egymáshoz egészen közel sodródott nő cipzár-fogantyúi sérthetnék fel egymás harisnyáit. De ilyen eset csak elvétve fordulna elő, mert két személy (kivált két nő) lábai sokkal ritkábban kerülnek oly közel egymáshoz, mint egyetlen személy két lába. Utoljára elképzelhető lenne egy olyan megoldás, hogy a csizmákat finomabb és laposabb kidolgozású húzogatóval lássák el, avagy ha talán egy külön kis bőr-leffentyű díszítené a csizma szárát, melyet a cipzár húzogatóján át lehetne vetni s egy patentgombbal leszorítani.

Persze fontos, hogy a patent-gomb feje ne legyen olyan durva kidolgozású, mint a cipzár fogantyúja, mert akkor a patent-gomb feje kitépheti a csizma viselőjének a nylon-harisnyáját.

(somogyi)

Ki a legügyesebb?

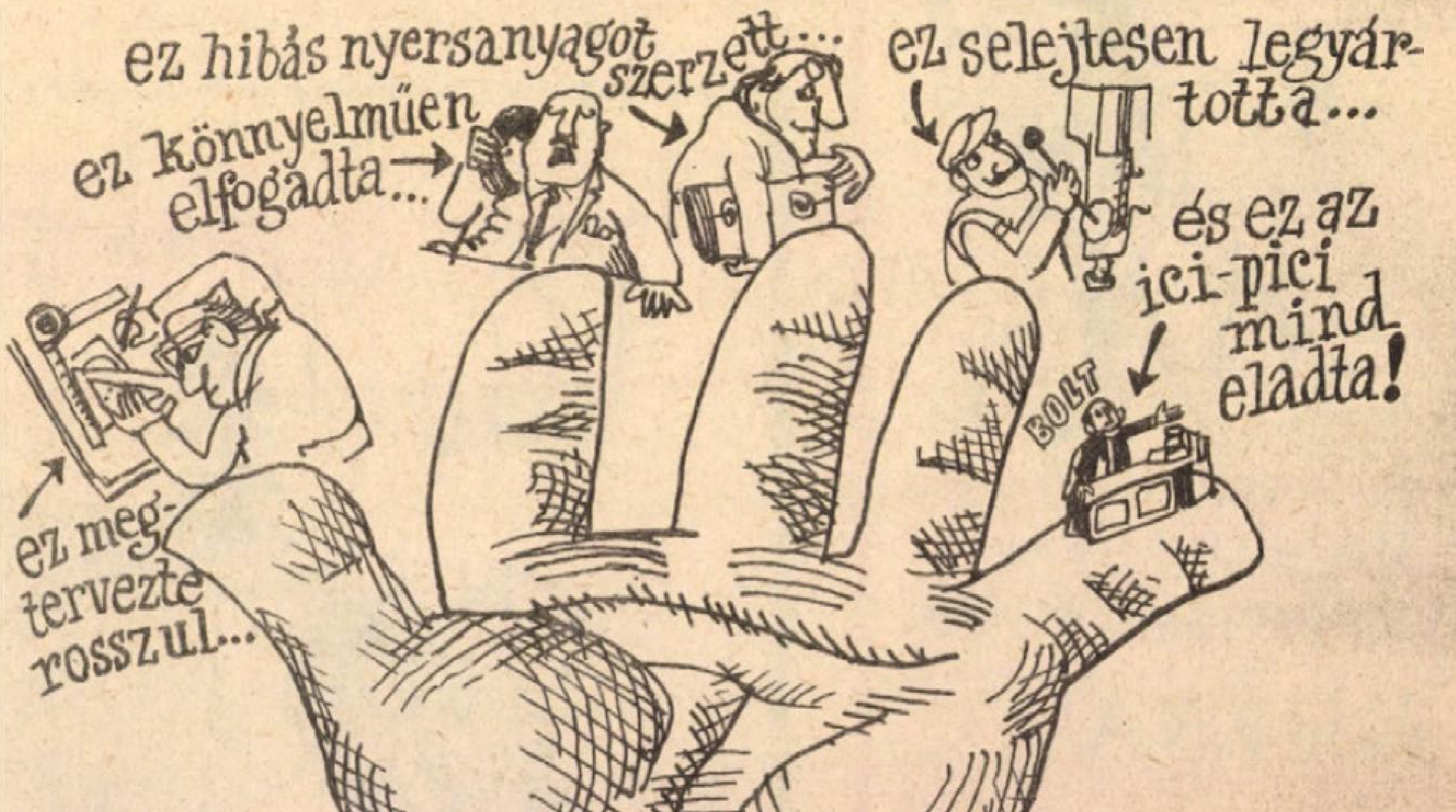
ez hibás nyersanyagot szerzett...
ez könnyelműen elfogadta...
ez selejtesen legyártotta...
és ez az ici-pici mind eladta!
BOLT
ez megtervezte rosszul...
Hihi

Hosszú csizma a divat

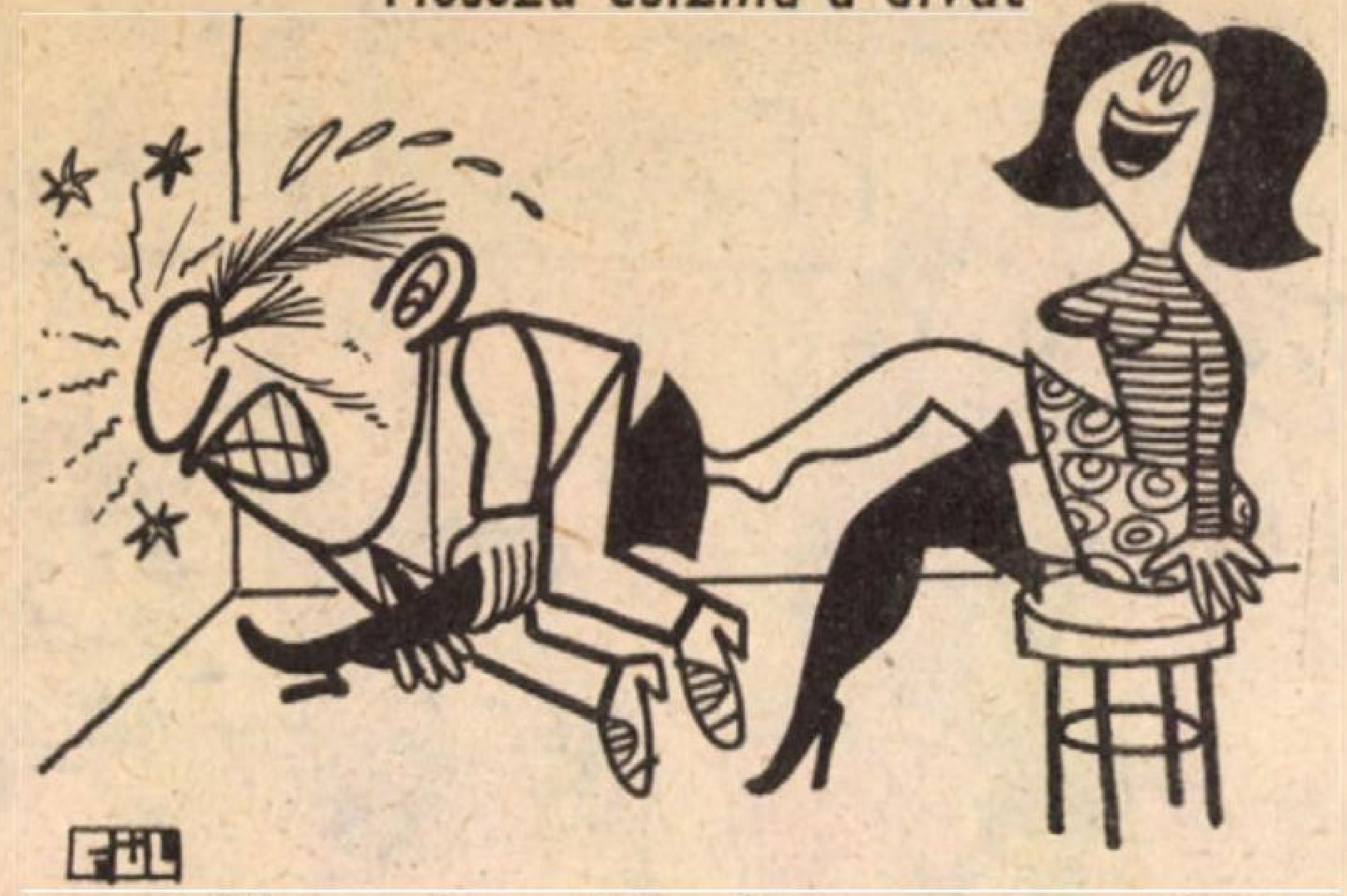

– Megmondtam, Pista, hogy engem nem könnyű levetköztetni!

Én és a menedzserem

– . . . Szóval eleinte bizony nemigen volt mit aprítanom a Coca-Colába, de aztán egész tisztességesen befutottam – fejezte be élménybeszámolóját Ernő barátom, akihez közel tizenkét esztendeje nem volt szerencsém.

– Gratulálok, öregfiú, szívből gratulálok! – szorítottam meg a kezét őszinte elismeréssel. – Nem kis teljesítmény, amit csináltál!

– Az igazat megvallva, rengeteget köszönhetek a menedzseremnek – mondta szerényen. – Nélküle aligha lettem volna azzá, aki vagyok. A menedzserem aljas csirkefogó, a hetedik bőrt is lenyúzza rólam, de vannak tippjei, és nem sajnálja a fáradságot. Apropó, még nem is mesélted, hogy neked milyen menedzsered van.

– Hááát . . . – motyogtam kissé zavartan. – Kövér.

– Szintén utolsó gazember? – kérdezte részvevően.

– Izé . . . nem . . . azt azért nem mondhatnám. Elég méltányosak a feltételei.

– Tudod mit, meséld el egy átlagos munkanapotokat, persze vázlatosan. Kíváncsi vagyok, nálatok, itt az óhazában hogy megy az ilyesmi.

Őszintén szólva nem örültem túlságosan a kérésnek, de egy régi cimbora óhaját tapintatlanság lett volna megtagadni, ezért elkezdtem:

– A menedzserem és én rendszerint hét, fél nyolc tájban kelünk. Reggelizés után a menedzserem megnézi az előjegyzési naplót, nehogy kifelejtsen valamit az aktuális teendőkből. Először a hivatalos ügyeket szokta elintézni. Igazolások, engedélyek, útlevélkérelmek stb., stb. Úgyszólván minden napra jut valami, hogy vinné el az ördög! Az ilyen helyekre jobb minél korábban menni a sorbanállás miatt. Amikor ezzel kész van, akkor jönnek a halaszthatatlan telefonok. Megfigyeltem, hogy annál nehezebb elcsípni valakit, minél nagyobb szüksége van rá az embernek. Ezután rohan behajtani szerény honoráriumaimat, mert a különféle kulturális intézmények pénztárai kora délután bezárnak, és ha megvárom, amíg postán kiküldik az illetményt, addigra szakálla nő a pénzemnek . . . A menedzserem két-három óra körül szokott megebédelni, többnyire holtfáradtan. Ilyenkor eszem én is. Ebéd után a menedzserem a szerkesztőségeket, kiadókat és a dramaturgiákat járja, hogy felhajtson a számomra némi megbízást. Esetleg szinopszisokat próbál elsütni, vagy megbeszéli a már benyújtott műveimmel kapcsolatos észrevételeket, kifogásokat. Még a legjelentéktelenebb üzletecskék nyélbeütése is többszöri személyes tárgyalást igényel nálunk. Mire végez, fél öt, öt. Nyomás a gyerekért a bölcsődébe! Az estét a menedzserem is és én is általában családi körben töltjük. Vacsora után, ha nem vagyok még túl álmos, szoktam egy órácskát dolgozni.

– Micsodaaa?? – álmélkodott Ernő tágra nyílt szemmel. – Ha jól értettem, te voltaképp összesen napi egy óra termelőmunkával tartod fenn magad, és minden egyebet elintéz az a hólyag menedzsered?! Hát ez egyenesen óriási! Esküszöm, irigyellek érte!!

– Hohó, pajtikám! – vágtam közbe rosszkedvűen. – Azt talán elfelejtettem megemlíteni, hogy én és a menedzserem egy és ugyanaz a személy vagyunk . . .

Dalmáth Ferenc

IMPORT HUMOR

A CSALÁDAPA

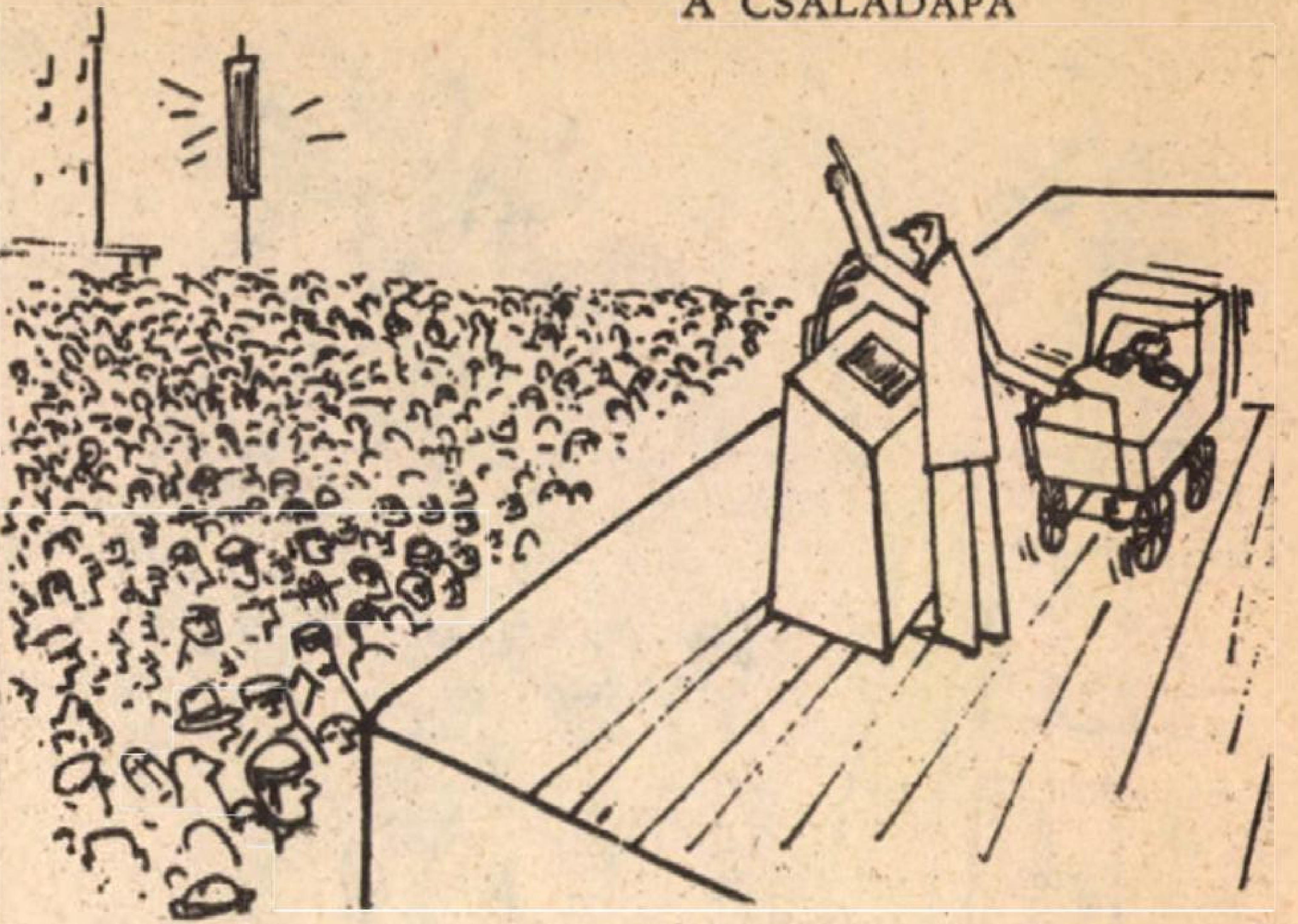

(„Eulenspiegel", Berlin)

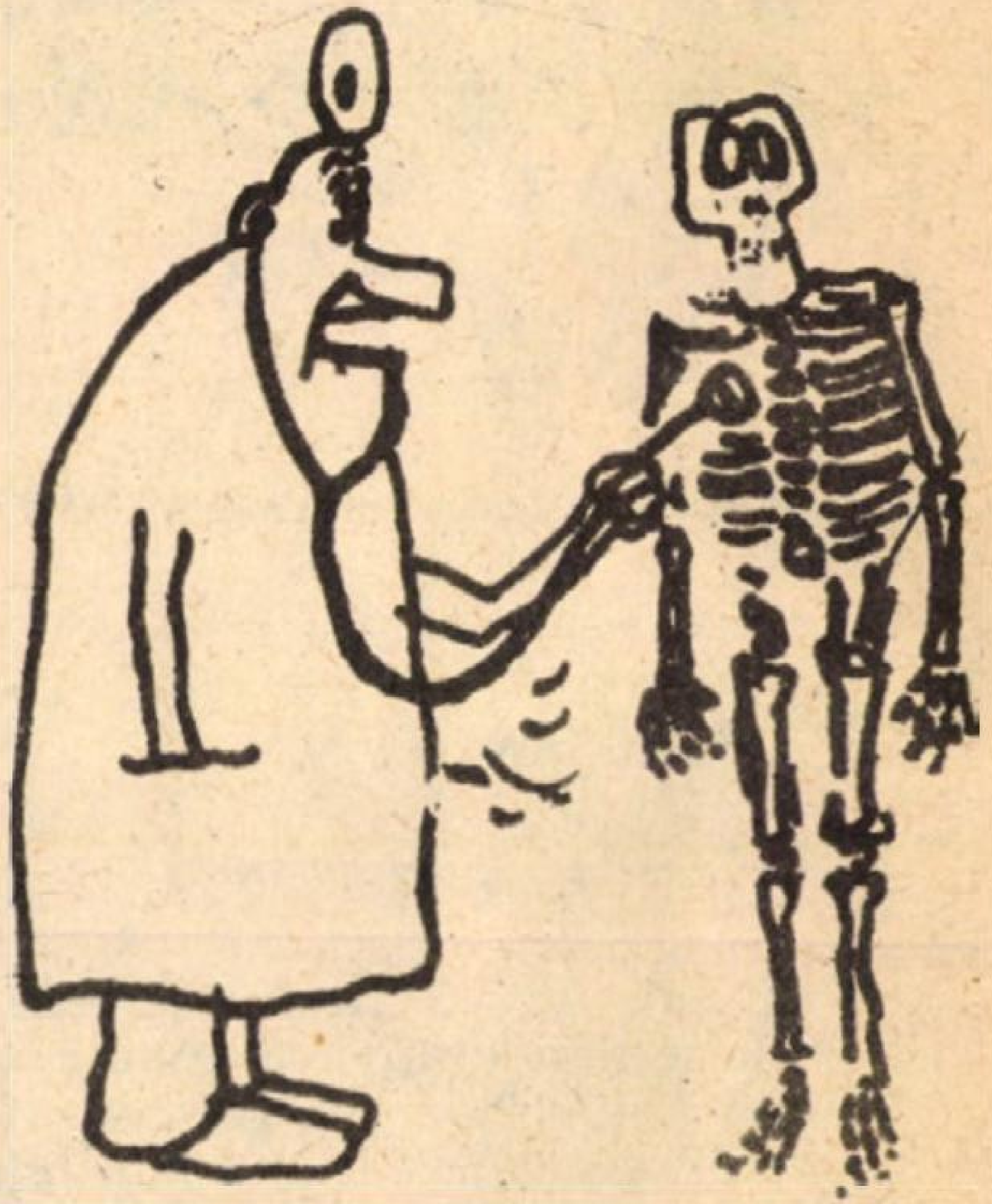

– Egészséges!
(„Rohács", Pozsony)

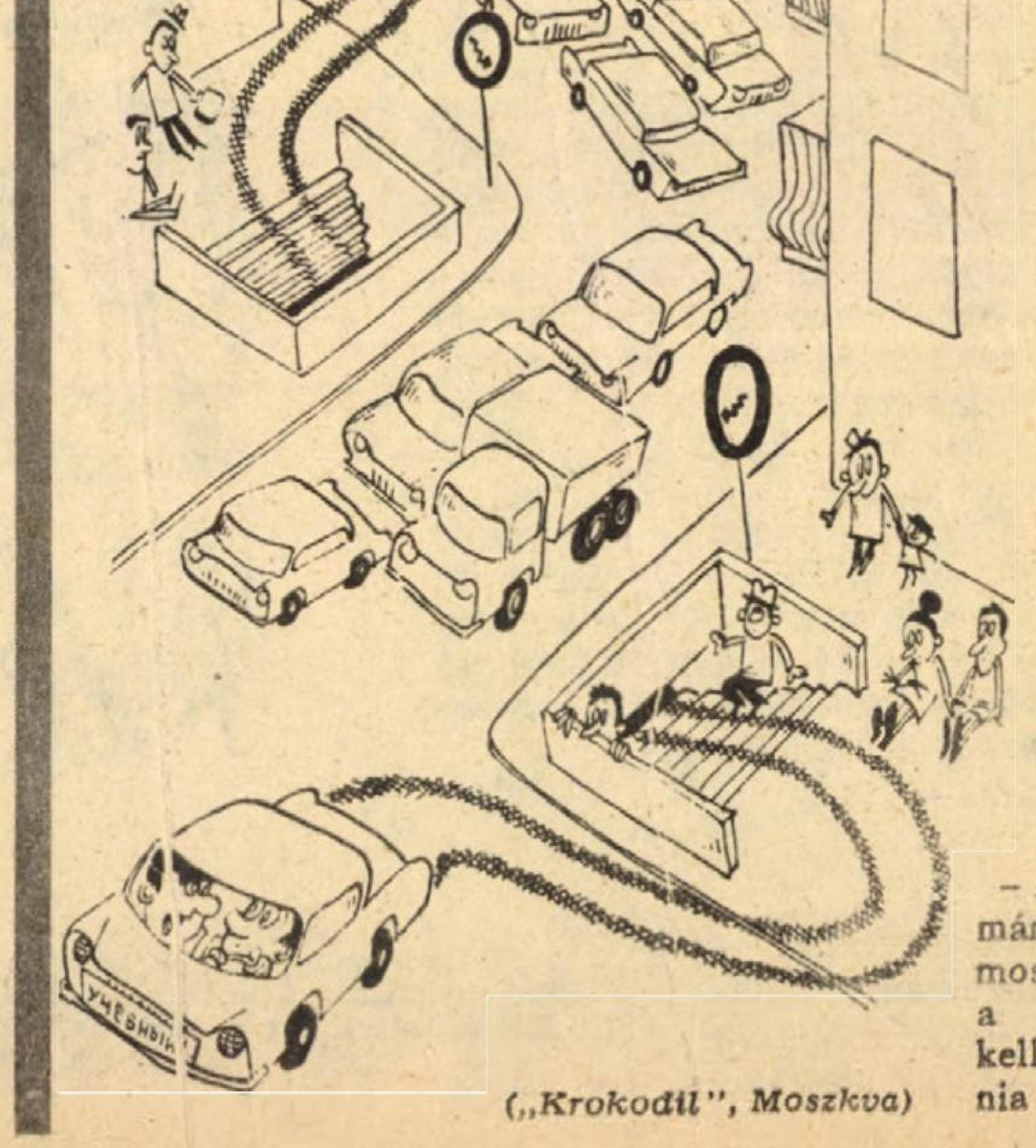

(„Krokodil", Moszkva)

– A kormányt már jól fogja, most már csak a KRESZ-t kell megtanulnia . . .

Ajándékvásár

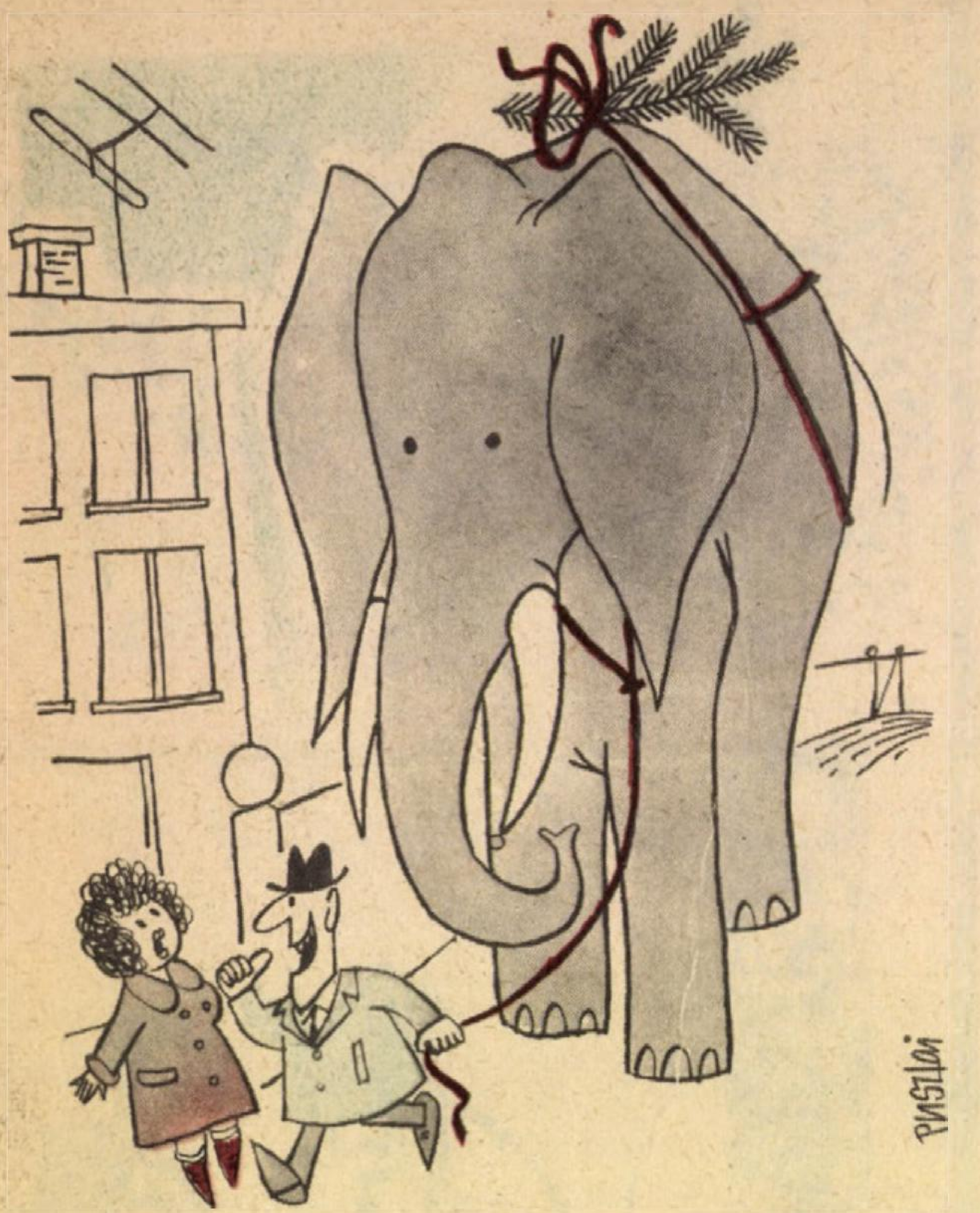

– Képzeld, sikerült egyet szereznem! Hátha drágább lesz jövőre . . .

Vannak ilyen főnökök

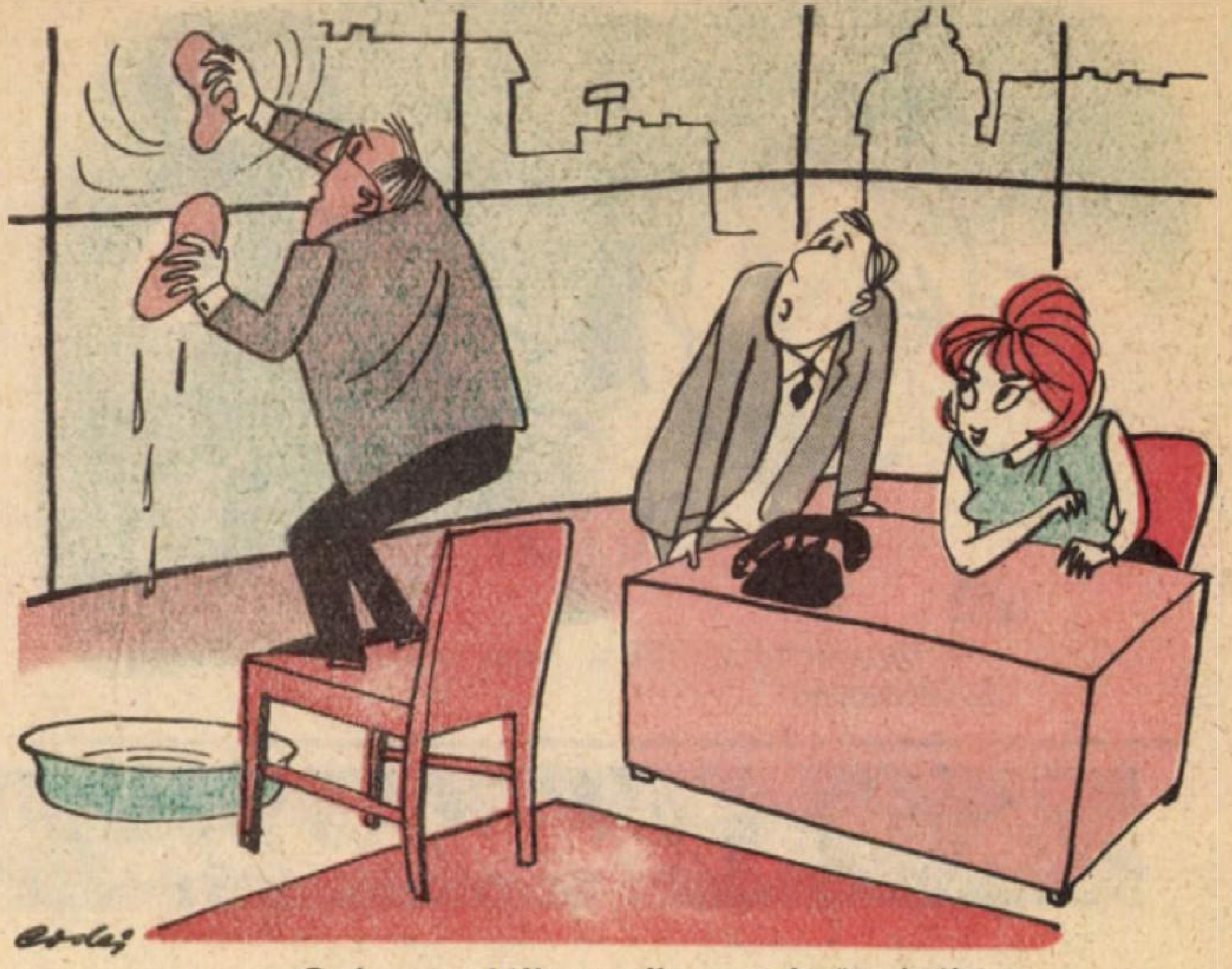

– Csak azt találja rendben, amit ő csinál.

Prakticizmus

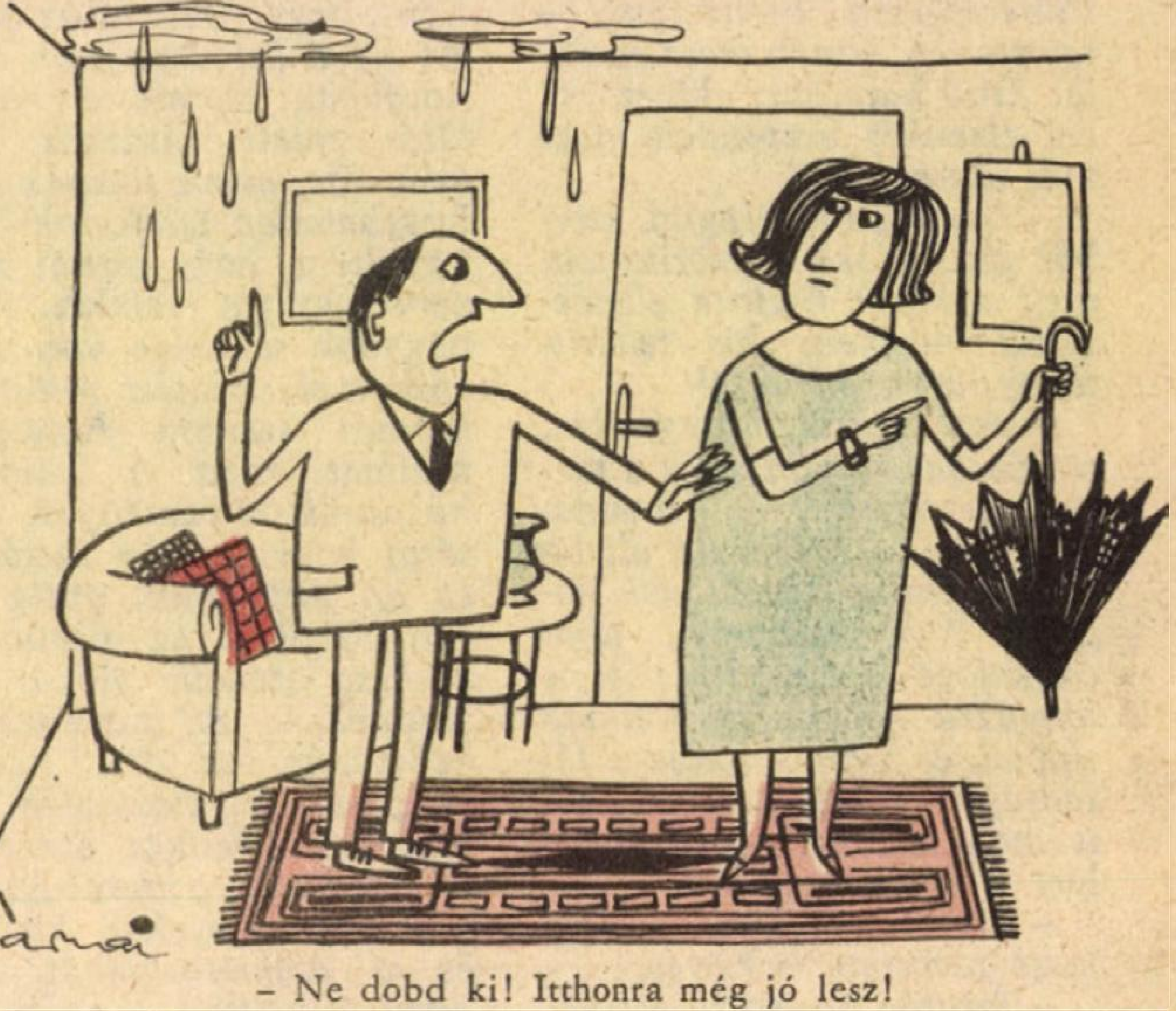

– Ne dobd ki! Itthonra még jó lesz!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TOLL-SZTRIPTÍZ

Különös úttörő kezdeményezésnek lehettem tanúja a minap az Úttörő Áruházban. Az írószer osztály üvegpultján megpillanthattam azokat a különleges sztriptíztollakat, melyeket eddigelé, legjobb tudomásom szerint, állami bolt vagy áruház nem árusított, és hozzánk legközelebb Bécsben lehetett beszerezni.

Mindazonáltal ebben még talán nincs kivetnivaló. De az Úttörő Áruházba, lévén éppen az úttörők áruháza, sokkal több úttörő jár, mint egyéb áruházakba, és így természetesen rajtam kívül számos kispajtás is megpillanthatja a tintaruhát levető meztelen néniket. Így aztán egész hangulatos toll-sztriptízt rendezhet a fogékony ifjúság. Az áru természetesen a vevő szeme előtt van és nem függ rajta semmiféle tiltó tábla, mely közhírré tenné, hogy 14 éven aluliaknak nem ajánlott.

Ezekután ne lepődjék meg a kedves szülő, ha úttörő-gyermeke sztriptíz-tollat kér a karácsonyfa alá. A kérés nem teljesíthetetlen. A toll potom 45 forintért kapható az Úttörő Áruházban. Csak gyorsan, amíg a készlet tart!

(fülöp)

Figyelőszolgálat

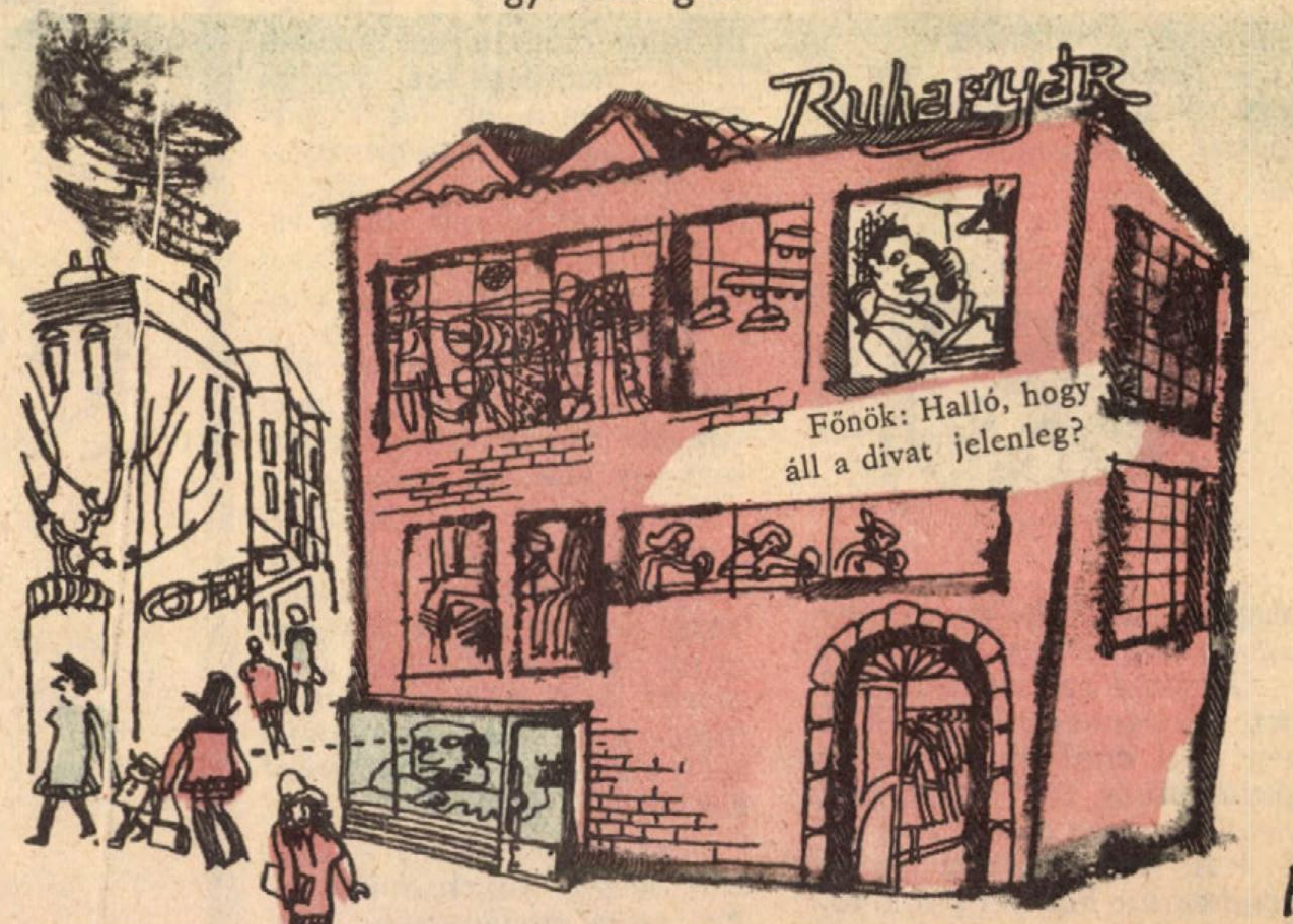
Ruhagyár
Főnök: Halló, hogy áll a divat jelenleg?

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 336–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1652 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504